8. Uçan Süpürge Uluslararası
Kadın Filmleri Festivali
Ana Sponsoru

NIVEA

Türkiye

T.C.
BAŞBAKANLIK
TANITMA FONU

TRT

nurol

ASE INTERNATIONAL EXPRESS

varan

FiLMA-CASS

İletişim Sponsorları

TV Sponsorları

Dergi Sponsorları

altyazı AYLIK SİNEMA DERGİSİ

HÜLYA

ANKARA KÜLTÜR SANAT HARİTASI

Radyo Sponsorları

CNN TÜRK RADYO

radyo odtü 103.1

İnternet Medya Sponsoru

COSMOTURK.com

ABD Büyükelçiliği

İsrail Büyükelçiliği

İstanbul İsveç Başkonsolosluğu

Kanada Büyükelçiliği

Yeni Lale Stüdyosu

Hizmet Sponsorları

ag grupsigorta
www.avegsigorta.com.tr

ÇANKAYA
SİGORTA A.Ş.
48. YIL

medline
acil sağlık hattı
444 12 12

TR.NET

Ankara Üniversitesi
İletişim Fakültesi Mezunları Vakfı

FESTİVAL KADROSU / FESTIVAL TEAM

Uçan Süpürge Yönetimi / Administrative Board
Prof. Dr. Yıldız Ecevit
Halime Güner

Genel Koordinatör / General Coordinator
Halime Güner

Danışma Kurulu / Advisory Board
Prof. Dr. Oğuz Onaran
Yrd. Doç. Dr. S. Ruken Öztürk
Yrd. Doç. Dr. Nejat Ulusay
Dr. Berrin Balay
Ersan Ocak
Necip Sarıcı
Ali Karadoğan

Basın Danışmanı / Media Advisor
Şükran Yücel

Program Koordinatörü / Program Coordinator
Ayşegül Oğuz

İletişim Koordinatörü / Communication Coordinator
Didem Baltacı

Basın Koordinatörü / Media Coordinator
Uğur Yüksel

Mali İşler / Finance
Özlem Kınal

Konuk Ağırlama / Hospitality
E. Ceren İnce

Tanıtım ve Organizasyon / Organization
Ege Tekinbaş

Katalog/ Catalogue
Didem Baltacı
Uğur Yüksel

Katalog Çevirileri / Translations for Catalogue
Barbara Blackwell Gülen
Ayşe Sayın
Esra Demircioğlu
Özgen Deniz

Katalog Editörleri / Catalogue Editors
Selen Doğan
Barbara Blackwell Gülen
Sara Bindeballe

Kısa Film Öyküsü Yarışması / Short Film Script Competition
Koordinasyon / Coordination
Uğur Yüksel

Festival Web Sayfası
Uğur Yüksel
Emre Başar
Sara Bindeballe
Barış Sulu

Uçan Süpürge Çalışanları / Flying Broom Staff
Özlem Kınal
Ürün Güner
Emre Başar
Sibel Astarcıoğlu
Zeynep Ekin Aklar

Açılış - Kapanış Gecesi / Opening and Closing Ceremonies
Uğur Yüksel
Selen Doğan
Gülşah Batıbeki

Ofis Trafiği / Office Traffic
Türkan Bıyık

Kısa Film Öyküsü Yarışması Değerlendirme Kurulu / Short Film Story Competition Evaluation Board
Prof. Dr. Seçil Büker
Gülden Treske
İnci Demirkol
Işıl Özgentürk
Mine Vargı

Atölye Çalışması / Workshop
Işıl Özgentürk

Fragman / Trailer
Enver Özüstün

Altyazı / Subtitling
Ankara Sinema Kültürü Derneği

Afiş ve Katalog Tasarımı / Poster and Catalogue Design
Çiğdem Demir

Uygulama / Implementation
Davut Öztürk

Afiş ve Katalog Baskı / Publishing House
Nurol Matbaası

Heykel Tasarımı / Award Design
Ödül Işıtman
Mehmet Ali Uysal

Anı Plaketi / Memorial Statuette
Fahri Kaplan

Gönüllülerimiz / Volunteers
Gizem Akyıl
Gökhan Şeker
Gökşen Çalışkan
Melisa Bostancı
Seda Çakır
Yasemin Küçükkaya
Başak Canbulat

Film Çevirileri / Subtitle Translations
Ankara Sinema Kültürü Derneği
Barbara Blackwell Gülen
Bilkent Üniversitesi İngilizce Mütercim Tercümanlık Bölümü
Filiz Tülek
Merve Sarı
Evren Çelik
Hülya Bayrak
Esra Demircioğlu
Özgen Deniz

Fotoğraf Çekimleri
Muammer Yanmaz

Kataloğa Katkılarından Dolayı Özel Teşekkürlerimizle / With Special Thanks for their contribution to the catalogue
Ali Karadoğan
Ali Ulvi Uyanık
Alin Taşçıyan
Cumhur Canbazoğlu
Ege Tekinbaş
Ercüment Dursun
Esin Küçüktepepınar
Fatih Özgüven
Gökhan Erkılıç
Güzin Yamaner
Mesut Kara
Mevlüde Sahillioğlu
Murat Emir Eren
Nazan Özcan
Necla Algan
Nejat Ulusay
Nihal Bengisu Karaca
Oğuz Onaran
Pınar Öğünç
Rıza Kıraç
S. Ruken Öztürk
Şükran Yücel
Thomas Balkenhol
Tuğrul Eryılmaz
Uygar Şirin
Yekta Kopan
Zahit Atam
Zeynep Aksoy
Zeynep Oral
Zeynep Tül Akbal

TEŞEKKÜRLERİMİZLE / WITH OUR DEEPEST GRATITUDE

Agnieszka Holland
Ahmet Gürata (Gazi Üniversitesi İletişim Fakültesi)
Aksu Bora
Ali Karadoğan
Ali Sönmez
Anderas Treske
Andrew Youdell (BFI)
Angela Tangiaunu (Ankara İtalyan Kültür Merkezi)
Anıl Doğan
Ankara Uluslararası Film Festivali
Annika Svahnstrom (İstanbul İsveç Başkonsolosluğu)
Arzu Doğan (ASE Express)
Aslıhan Doğan Topçu (Gazi Üniversitesi İletişim Fakültesi)
Asuman Suner
Atilla Hopanoğlu (UIP Türkiye)
Aygün Akhunbay (Özen Film)
Azize Tan
Bahar Kovalı
Bethan Fallon (WB)
Bulgu Öztürk
Can Özgün (British Council)
Cecilia Rose (Cine- Tamaris)
Cemal Akyüz (İsveç Elçiliği)
Cenk Babaeren
Claude Gonzalez (Fit Productions)
Clara Brückner
Clemence Taillandier (Zeitgeist Films)
Çağatay Atasagun (ANS)
Damaris Kirchhofer (ABD Elçiliği)
Devjani Raha
Dilek Ayan
Elif Rongen - Kaynakçı (Netherlands Film Museum)
Emel Öztürk (Goethe Institute)
Emese Nemeth (Hollywood Classics)
Emily Woodburne (Zeitgeist Films)
Ersan Congar (Bir Film)
Ersan Ocak (Başkent Üniversitesi)
Eva Steegmayer (Baden Würtemberg Film Akademie)
Fatmagül Berktay
Feride Acar
Fleur Mc Gregor (Studio Canal)
Francesca Breccia (Media Luna Entertainment)
Funda Cantek
Füsun Okutan
Giulia Peyronel (TGLFF)
Gökçen Kazaklı
Gökhan Elyetiştiren (WB Türkiye)
Gülay Kaçmaz (AB Pr)
Gülgün Cündübeyoğlu (TRT)
Hakan Yurdadoğan (ABD Elçiliği)
Hilal Özbal (AB Pr)
Hugette Rigot (Fransız Kültür Merkezi)
Itır & Efe
İdil Kemer
İKSV
Jennifer Chen (Flow Distribution)
Jurij Meden (Crossing Europe)
John Flynn (Hollywood Classics)
Kaos GL
Karine Benzur (Transfax Productions)
Koray Hatipoğlu
Kurtuluş Kayalı (Ankara Üniversitesi)
Lanterna Magico
Levent Cantek
Lise Z. Zipci (Films du Losange)
Lucie Kalmar (Wild Bunch)
Mark Paul Meyer (Curator / Netherlands Film Museum)
Martina Liebnitz (HFF Konrad Wolf)
Masoud Amralla Al Ali
Melek Özman (Filmmor)
Melisa Bostancı
Meltem Erkan (AB- Pr)
Mervi Nousiainen (Finlandiya Büyükelçiliği)
Michel Tosca (Fransız Kültür Merkezi)
Mine Vargı
Moshe Levinson (Profile Productions)
Muhsin Akgün
Mustafa İsen (Kültür Bakanlığı Müsteşarı)
Müge Ocaklı (İsrail Elçiliği)
Nazik Işık
Neylan Birol (WB Türkiye)
Nilgün Abisel (Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi)
Nimet Ozan
Nuray Omaç
Nükhet Karvanlı
Oktay Demirci
Orhan Düzgün (Kültür ve Turizm Bakanı Danışmanı)
Oya Horani
Özgen Deniz
Pamela Leu (Films Distribution)
Philippe Chevassus (Connaissance du Cinema)
Talat Halman (Bilkent Üniversitesi)
Sabine Hagemann Ünlüsoy (Goethe Institute)
Sedat Kür
Sekans
Serdar Cihaner
Serhat Serter (Uluslararası Eskişehir Sinema Günleri)
Serpil Taşkın (ABD Elçiliği)
Serra Ciliv (İf İstanbul)
Sezan Tanaçan
Sibel Asna (AB PR)
Simin Taylaner (Kanada Büyükelçiliği)
Stefanie Görtz (Femme Totale)
Ströer
Şahika Özcan Ortaç (AB- Pr)
Şirin Tekeli
Şuayip Kanaat
Şükran Çubuk (İtalyan KültürMerkezi)
Tahsin Yılmaz (Telif Hakları ve Sinema Genel Müdür Vekili)
Thomas Balkenhol
Tiffany Naiman (First Look Media)
Tümay Arslan
Ülkü Oktay
Vefik Karaege
Vivian Hanwell
Volkan Üst
Yakın Ertürk
Yeşim Arat
Yusuf Pinhas
Zeliha Berksoy

Festivalle eş zamanlı olarak Türk Ceza Yasası ile ilgili bilgilendirme çalışmalarına desteklerinden dolayı özel teşekkürlerimizle / With our special gratitude for their support to New Turkish Penal Code Campaign
Danimarka Büyükelçiliği
İsviçre Büyükelçiliği
Kanada Büyükelçiliği
Norveç Büyükelçiliği

UÇAN SÜPÜRGE "ANKKON" ÜYESİDİR

UMUTLA ve AŞKLA / WITH HOPE and LOVE

Göz açıp kapayana kadar geçti zaman. Takvimler mayıs ayını gösterirken biz de festivalimizin 8. yaşına ulaştık. Bu sene Ankara baharını "aşk"la karşılamak istedik. Yıllar geçtikçe deneyimlerimizle birlikte heyecanımız da arttı; genç bir festivalden, olgunlaşmış ve yüzü sadece Türkiye'ye değil tüm dünyaya dönük bir kadın filmleri festivaline dönüştük. Bunu yüzlerce filmi izleyerek yaptık.

Sinema tarihinin ilk kadın yönetmeni Alice Guy, tüm zamanların en ulaşılmaz yıldızı Greta Garbo, aklın ve kalbin ortak sesi Agnieszka Holland, festivalin özel bölümlerinde yer alırken; dünyanın dört bir yanından genç yetenekler belki de ilk defa izleyici ile buluşacak. Hepsi bu kadar mı? Tabii ki değil. Geçtiğimiz yıl kaybettiğimiz "hırçın kız" Laura Betti ile Hindistan ve Kanada'nın ortak gururu Deepa Mehta'nın yanı sıra Rusya sinemasının duyarlı ve güçlü kadın yönetmenleri de bizimle olacaklar.

FIPRESCI Jürisi'nin "en iyi film" ödülü vereceği Her Biri Ayrı Renk adlı yarışmalı bölümümüzde bu yıl 12 film yer alıyor. Referanslarını dünya festivallerinde kazandıkları ödüllerden ve izleyici ilgisinden alan bu filmlerin hepsi 2004 yılı yapımı.

Festivalin olmazsa olmazlarından biri de kısa filmlere ve belgesellere ayırdığımız bölüm. Türkiye'den ve dünyadan yaratıcı, enerjik ve rengarenk kısa filmlerle belgesellerin yer alacağı bu bölümde, birkaç dakikaya sığdırılan dünyalar karşısında şaşıracağız, yine kadın yönetmenlerin animasyonlarıyla gerçeküstü dünyaya düşsel bir yolculuk yapacağız.

Bu sene festivalimizde "Aşık Erkekler Hattı" adlı, dört filmlik bir bölüm oluşturduk. Aşk filmleri yapan erkeklerin, kadınları aşkın içinde nasıl gördüklerini anlamak için.

Geleneksel "Kısa Film Öyküsü" yarışmamıza ilgi her geçen yıl artıyor. Bu yıl yarışmada annelik kavramının geleneksel yorumuna ironik bir yaklaşımla "Senin Annen Bir Melekti Yavrum" klişesini "ipucu" olarak belirlemiştik. Yarışmaya 300'ü aşkın öykü katıldı. Jürinin yaptığı değerlendirme sonucunda dereceye giren 10 eserin sahibi festival zamanı Işıl Özgentürk yönetiminde Senaryo Yazım Atölyesine katılacak. Atölye çalışması sonucunda seçilecek bir senaryo, bu yıl da Filma-Cass tarafından filme çekilecek. Geçen yıl yarışmayı kazanan senaryonun filmi ise festivalin kapanış gecesinde gösterilecek.

Bu yıl Uçan Süpürge Onur Ödülü oyuncu Sevda Ferdağ'a verilecek. Bilge Olgaç Başarı Ödülleri'nin ise bu yıl iki sahibi var: Seslendirme sanatçısı ve oyuncu Jeyan Ayral Tözüm ile sinema yazarı, çevirmen ve gazeteci Sevin Okyay.

Dokuz yıldır Türkiye'de demokrasinin ve sivil toplumun gelişmesi için çalışan Uçan Süpürge, Uluslararası Kadın Filmleri Festivali'nin sekizinci yılında, "sınır tanımayan kadınların" yaşamın her alanında olduğu gibi sinemada da kendilerini kanıtlama çabasına ön ayak oluyor.

10 günlük bir festival maratonunda dünyanın dört bir yanından Ankara'ya köprüler kuran 93 film, baharın bu en güzel günlerini "aşk"la dolduracak. İnatla, inançla, umutla hayallerinin peşinden koşan ve onları gerçeğe dönüştüren kadınların festivali başlıyor!..

İyi seyirler...

Uçan Süpürge

Once again time flew and we reached May. This time we wanted to welcome the spring with "love". As the years went by our excitement grew bigger along with our experience. We evolved into an international festival.

In the special sections of the festival we'll see films from amazing women. Such as Alice Guy, who is the first woman director of the world; Greta Garbo the ultimate star of all times; Agnieszka Holland voice of heart and mind. Moreover, young and talented directors from all over the world will meet the audience for the first time. Is that it? Of course not! We're going to show two films to pay a tribute to Laura Betti, who passed away last year, along with a one special screening Deepa Mehta and a group of touching films for Russian women directors. We will have 14 films in Each Has a Different Color, which have been done in 2004 and will be evaluated by Fipresci Jury.

Short film section has always been a must for us and this year as well we'll have an amazing journey to the colorful and creative world of short films, animation and documentaries.

One of the surprises of this year is the section with the theme of love. With four films from male directors, we'll observe how men portray women in love.

The interest for our short film screenplay competition is growing every year. This year we gave the clue with an ironic approach and used the cliché to name it; "Your Mother Was an Angel, My Baby". More than 300 stories arrived. 10 stories that already chosen out of the 300 participants, will be turned into screenplays at the workshop. After the workshop one of the stories will be chosen and filmed by Filma-Cass. The film of the wining story of last year will be shown on our closing night.

This year Flying Broom Honorary Award will be given to actress Sevda Ferdağ. Bilge Olgaç Achievement Awards will be given to theatre actress and dubbing artist Jeyan Ayral and translator and film critic Sevin Okyay.

Flying Broom works for improvement of democracy and civil society more then 9 years. And in our 8th festival we are proud to present women, who achieved many things both in life and cinema.

Hope to see you all at the cinemas...

Flying Broom

Ülkemizin geleneksel festivallerinden birisi haline gelen ve sekiz yıldır büyük bir başarı ile düzenlenen Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali, Türkiye'de bir ilk olmasının yanı sıra dünyanın sayılı kadın filmleri festivalleri arasında da kendisine ayrıcalıklı bir yer edinmiştir.

Kadın hareketine duyarlı projelerle, ulusal ve uluslararası boyutta kadını ilgilendiren konuları kadın gözüyle topluma sunan ve bu kapsamda etkin bir iletişim gerçekleştiren Uçan Süpürge, kadının sesini duyurma konusundaki başarılı çalışmaları ile aynı zamanda güçlü bir sivil toplum kuruluşu haline gelmiştir.

Bu yıl için belirlediği "aşk" teması çerçevesinde büyük bir keyifle izleneceğine inandığım filmleri başkentli sanatseverlerle buluşturacak olan festival kapsamında gerçekleştirilecek etkinlikler, Türk sineması sanatçılarının tanıtımı ve dünya sineması örneklerinin izlenmesi açısından da önemli bir deneyim olacaktır.

Kaliteli yapımları ve farklı içeriği ile bu festivalin gerçekleştirilmesinde emeği geçenleri kutluyor, katılan tüm sanatçılara ve izleyicilere en içten dileklerimi sunuyorum.

Atilla Koç
Kültür ve Turizm Bakanı

Flying Broom International Women's Film Festival which has been organized for 8 years with success, now one of the Turkey's traditional festivals and with being first in Turkey became privileged among considerable women's film festivals allover the world.

With the projects sensitive to women's issues, presenting women issues from a woman's point of view both in national and international levels and in this sense performing an active communication; Flying Broom with its successful studies about women issues has become a powerful non-governmental organization.

The activities of the festival, introduction of Turkish cinema and presentation of examples of world cinema, within the scope of festival that will get art lovers of capital city together with the films that I believe you will watch with humor within the theme of "love" that is chosen for this year will be an important experience.

We congratulate everyone who worked hard with their high quality productions and with different contents for the preparation of festival, and wish our best to all participants.

Atilla Koç
Minister of Culture and Tourism

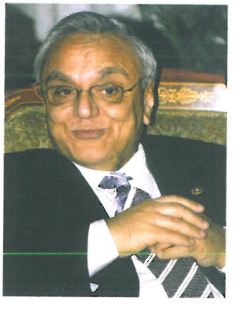

Kadının üretkenliği, zekası, becerisi ve estetiğiyle sinemaya kattığının bir imzaya dönüştüğü Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali...

İnsana, yaşama ait her şeyi içinde barındıran, yalanı, gerçeği, çirkini, güzeli, bir anda birçok şeyi tüm cesareti ve açıklığıyla, billur bir aynadan bizlere gösteren, bizi bizle tanıştıran "Yedinci Sanat" yine gündemde, yine güncel...

Festivaller, işte bu cesur ve üretken sanat temsilcilerinin, kendisiyle karşılaşmaktan kaçmayan izleyiciyle buluştuğu, her iki tarafın birbirinden beslendiği ve farklı bakış açılarının birbirine ışık tuttuğu önemli ve gerekli paylaşım ortamlarıdır. Sinemanın ve kadının buluşup birlikte bir imza haline geldikleri, Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali tüm bu özel nitelikleriyle, 8. yaşını kutluyor bu yıl.

Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali, kadına ve kadının toplumda öncü konumda olması gereğine özel önem vermesi, sorunların altını çizip sorumluluklarımızı bize hatırlatması, tüm bunları yaparken de "Yedinci Sanat"ın renklerini kullanma ustalığını göstermesiyle, Türkiye'nin festivalleri arasında başka bir ilgiyi hak ediyor, bambaşka bir tahta oturuyor.

Türklerin, tarih boyunca kadınına en çok değer veren uygarlıklardan biri olduğu, bilinen bir gerçek. Cumhuriyet döneminde, Ulu Önder Atatürk'ün, aydın Türk kadını için verdiği çaba ve Türk kadınını diğer ülkelerdeki hemcinslerinin bir adım önüne geçiren uygulamalarıyla önemli aşamalar kaydeden "kadın aydınlanması", bugün de Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali ve diğer aktivitelerle yoluna devam ediyor.

Festival, geçen yıllarda olduğu gibi bu yıl da kameranın önünde ve arkasında sinemaya emek ve özen katan tüm değerli kadınları bir araya getiriyor. Beyazperdede hayat veren ve hayat bulan kadınları izleyiciyle buluşturuyor.

Türkiye Radyo ve Televizyon Kurumu, etkinliklerinde ve yayınlarında kamu yayıncılığının sorumluluğunu yerine getirirken, kadının toplumdaki duruşunu güçlendirmek ve kadın gelişimiyle, tüm toplumun gelişimine ön ayak olmak amacıyla yola çıkan Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali'ni bu yıl da desteklemekten gurur duyuyor.

Sanatın en etkili dallarından biri olan sinemada, kadından doğan estetiğin, kadın bakışının ve zekasının yansıdığı yapıtları izleyiciyle ve toplumla buluşturmak için gösterilen çaba ve verilen emek takdire değer niteliktedir. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali her yıl bu çaba ve emekle, çağdaş ve aydın Türk kadınının ilerleyeceği aydınlık yolun ışık tutanlarından biri olmaktadır.

Türk sineması ve Türk kadını adına atılan bu imzaya TRT Kurumu olarak katkıda bulunmak bizler için gurur vericidir.

Şenol DEMİRÖZ
TRT Genel Müdürü

The Flying Broom Film Festival has transformed the productivity, intelligence, skill and aesthetics of women's contribution to cinema into an insignia...

The 'Seventh Art' is still on the agenda like a clear mirror that simultaneously, courageously reflects our own images to ourselves including everything about humanity and life, lies, reality, ugliness, beauty...

Festivals are the representatives of this brave productive art, where the audience can't escape from meeting itself, where both sides feed each other and where there is an important, necessary shared atmosphere in which different points of view are accepted. The Flying Broom Women's Film Festival, which brings women and cinema together as an insignia, with all of its special qualities, is celebrating its eighth birthday this year.

The Flying Broom Women's Film Festival which gives special importance to women and the necessity of women taking a leading role in society, emphasizing problems, reminding us of our responsibilities, and showing all of this by expertly using the colors of the 'Seventh Art', deserves a special and exclusive place.

It is a fact that Turks, throughout history, have given the utmost importance to women. During the Republic period, the great leader Ataturk's effort for an enlightened Turkish woman and the Turkish woman's being one step ahead of women in other countries through reforms is being carried out by the Flying Broom Film Festival and its other activities.

This year, as in the past, the Festival is bringing together all of the valuable women who contributed to cinema both on the screen and behind the camera. Women who give and find life on the screen are brought together with the audience.

The Turkish Radio and Television Corporation, while fulfilling its responsibilities to public broadcasting through its broadcasts and activities, is proud to support this year again the Flying Broom Women's Film Festival which set out to be the pioneer to strengthen the position of women in society and to put the development of women as the development of the whole society.

In cinema, one of art's most effective branches, the aesthetics of women, the effort put forth to bring the works reflecting women's views and intelligence to the audience and society are qualities that deserve praise. Through this annual effort and work, the Flying Broom Women's Film Festival is one of the illuminators of the road that modern and enlightened Turkish women can move foreword on.

The TRT Corporation is proud to contribute to this insignia created on behalf of Turkish cinema and Turkish women.

Şenol DEMİRÖZ
TRT General Director

Kadınların toplumdaki rolünün gelişmesinde önemli katkılarıyla adından başarı ile söz ettiren Uçan Süpürge'nin bu yıl sekizincisini düzenlediği Kadın Filmleri Festivali'ni yine aynı heyecan ve ilgiyle karşılıyoruz.

Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne katılım süreci içinde, üzerine düşen görevlerin bilincinde olarak etkin ve güçlü projelerle gündemde olmayı başaran festivalin bu yıl da sesini daha geniş kitlelere duyuracağından eminiz. Toplumsal dayanışmayı artırmaya yönelik kadınlarımızın çaba gösterdiği her alanda onları destekleyen bir Topluluk olarak; ülke sınırlarını aşarak uluslararası platformlara taşınan bu organizasyonun Başkentimize ayrı bir ışık verdiğine inanıyoruz. Bu düşünceyle çalışan, üreten ve başaran dünya ve ülke kadınlarımızın yanında olabildiğince yer alma şansı bulduğumuz için gurur duyuyoruz.

Bu yıl sekizincisi düzenlenecek olan film festivalinin önceki yıllarda elde ettiği başarıyı daha yukarılara taşıyarak Türkiye'nin olumlu yüzünü yansıtmaya devam edeceğini biliyoruz. Festival komitesini kutluyor, bu paylaşımda emeği ve desteği ile yanında yer alan herkese teşekkür ediyoruz.

Nurol Holding, toplumsal sorumluluk anlayışı içinde sosyal projelerde yer almaktan her zaman gurur duymuştur. Toplumların kalkınmasında eğitim ve kültürün önemi-nin bilincinde olarak elinden gelenin en iyisini yapmayı borç bilen Nurol Şirketler Topluluğu, ileride de katkılarını sürdürmeye devam etmektedir.

Festivalin ülkemize, katılımcılara ve dünyaya hayırlı olmasını diliyoruz.

Saygılarımla.

Figen ÇARMIKLI

We are happy to welcome Flying Broom Women's Film Festival's 8th edition with big interest and excitement. Flying Broom organizes many projects considering Turkey's EU process with the awareness of this process' importance. And the women's film festival is one of these projects.

As Nurol Holding, we give great importance on social solidarity and women's movement and we belive this festival that crosses boundaries and well known in international arena brings a special light to our city. We are proud to be a part of this festival and support these hardworking, successful women from our country and all over the world.

We know the 8th Flying Broom Women's Film Festival will be a big success once again and reflect the positive face of Turkey. We would like to congratulate the festival team and thank everyone who contributed to the festival.

Nurol Holding always feels proud to support the social projects. We are aware of the importance of culture and art when it comes to social development. We also feel responsible for the cultural development in our culture; therefore we will continue our support in cultural and social areas.

We wish everybody a colorful and enjoyable festival.

With kind regards

Figen ÇARMIKLI

UÇAN SÜPÜRGE ONUR ÖDÜLÜ
FLYING BROOM HONORARY AWARD

SEVDA FERDAĞ

Sinemanın Aykırı 'Sevda'sı

Altmışlı yılların sonuna denk gelen çocukluk yıllarımda, okul tatillerinde gittiğimiz kasabada "artist" görüp görmediğimiz sorulurdu en çok. Kasabadaki çocuklar etrafımızı sarar, gördüğümüzü söylediğimiz artistler hakkında soru yağmuruna tutarlardı biz kentte doğmuş çocukları. Biz o yaşlarda gördüklerimize görmediklerimizi de ekleyerek abartılı kurgularla ballandıra ballandıra anlatırdık hayal ürünü artist buluşmalarımızı. Çocukları o yıllarda en çok Kral Ayhan Işık, Çirkin Kral Yılmaz Güney, Malkoçoğlu Cüneyt Arkın, Karaoğlan Kartal Tibet ilgilendiriyordu. Yaşımız biraz ilerledikçe romantik rollerin 'esas kızları', 'esas oğlanları' da eklendi sorulanlara; örneğin, Ediz Hun, Türkan Şoray, Hülya Koçyiğit...

70'li yılların ilk yarısında "artizler kahvesi" diye bilinen Ata'nın Kahvesi'nin önünden her geçişimde Arap Celal'i görürdüm. Sokağın öbür ucunda Hayati Hamzaoğlu görünürdü. Havva Sokak'ta Renan Fosforoğlu'na, Anadolu Pasajı'nın önünde Cevat Kurtuluş'a, Yeşilçam Sokak'ta "Tecavüzcü" Coşkun'a rastlardım. O yıllarda insanlar "artiz" olmak için evlerinden kaçıp soluğu İstanbul'da, Beyoğlu'nda alırlardı. Anadolu'dan bakıldığında İstanbul sinema demekti. Yeşilçam'ın o büyülü dünyası her zaman insanları içine çekmişti.

Ben esas oğlanlar, esas kızlar kadar yan rollerde oynayan "karakter oyuncuları"nı da, kötü adamları, kötü kadınları da çok seviyordum. Hep iyi, sevimli ve babacan olan Hulusi Kentmen, Vahi Öz, Suphi Kaner, Nubar Terziyan, Necdet Tosun, Osman Alyanak kadar, sevimli kötü adam Ahmet Tarık Tekçe'yi, çirkin fakat hüzünlü Danyal Topatan'ı, genç kızların içkilerine ilaç koyarak kötülük yapan Önder Somer'i, Bilal İnci'yi, Kenan Pars'ı, Hüseyin Baradan'ı, Sevda Ferdağ'ı, Devlet Devrim'i, Suzan Avcı'yı, Mine Soley'i hep çok sevdim.

Çocukluk yıllarımdan itibaren düş bahçesi sinemalarımda, filmden filme büyülü yolculuklara çıkarken unutulmayan yüzler tanımıştım; hayattan beyazperdeye yansıyan görüntülerde. Kimler yoktu ki... Sonraki yıllarda, çocukluk idollerim olan birçok sinema oyuncusunu tanıma, onlarla konuşma olanağı buldum.

İlk gençliğimde izlediğim filmlerden tanıdığım, güzeller güzeli Sevda Ferdağ ile de yıllar sonra tanışabilmiştim. Fakat bu tanışma acılı bir ortamda, hastane kapısında gerçekleşiyordu. Çok sevdiği ablası Ferda Ferdağ'ın beyin kanaması geçirdiğini, komada olduğunu duyduğumda hemen hastaneye koşmuştum. İlk karşılaşmamız böyle olmuştu. Çok acı çekiyor, üzüntüsünden yerinde duramıyordu. Ferda yoğun bakımdaydı. Kalbinin durduğu saat olan sabaha karşı 3'e kadar başında bekledik. Acı haberi öğrendiğimizde Sevda Ferdağ'ı güçlükle sakinleştirebilmiştik. Sonraki karşılaşmalarımızda sohbetlerimizin baş konusu Ferda olmuştu hep: "Biz iki kardeş gibi değil de, iki aşık gibi büyüdük. Aramızda fazla yaş farkı da yoktu. Ferda bana çok düşkündü. Aynı yatakta yatardık, hayallerini anlatırdı. Türk edebiyatını, yazarları ondan öğrendim. Benim için dünyada en güzel insandı o, en güzel ablaydı. Modelimdi benim, fakat ben modelimin yaptıklarını yapmak istemedim. Bana acı ve uzun bir yol gösteriyordu çünkü. Türk sinemasını, sinemadaki yalnızlığı gösteriyordu."

Zamanla Sevda Ferdağ ile aramızda bir abla-kardeş ilişkisi oluştu. Duruşuyla, her zaman oynamadan kendisi olmasıyla, içinin sıcaklığıyla, sevgilerine yüklediği tutkusuyla ve yine sevdiklerine karşı özverili dostluğuyla hep ayrı bir yeri oldu bende.

Yeşilçam'ın her dönemde aykırı, asi ve "kötü kız"ı olmuştur Sevda Ferdağ. Ablası Ferda'nın ve arkadaşlarının yönlendirmelerine, telkinlerine karşın ilk başlarda sinemacı olmak istemez. Abla Ferda Ferdağ hep asidir. Dilini tutmadığı için hep acı çeker. "Ben daha az acı çekeyim diye sakin olmaya çalıştım fakat bende de asilik olduğu için suskunluk fazla sürmüyordu" der Sevda.

Bütün "hayır"larına karşın 1958 yılında ilk filmi O Günden Sonra'yla oyunculuğa başladığında, henüz on altı yaşındadır Sevda Ferdağ. Aynı kıza aşık olan iki

fakir gencin öyküsünün anlatıldığı filmin ardından beş yıl ara verir, yeni bir filmde oynamaz. "İlişkileri, sinemanın fukaralığını hiç sevmedim. Sinema parasızlık demekti, yalnızlık demekti. Sonra Ferda'nın bir Almanya serüveni oldu, beni de aldırmıştı yanına. Hep sinemacı ya da tiyatrocu olmamı istiyordu. Ben de 'bu işi yapacaksam, gider kendi ülkemde yaparım' dedim. Türkiye'ye döndüm ve Atıf Yılmaz'ın çektiği *Azrailin Habercisi*'nde oynadım. Sonra devam etti."

Sevda Ferdağ sinemada tanıdığı arkadaşlarını, dostlarını çok sever. Bu dostluklar içinde Sadri Alışık'ın çok özel bir yeri vardır. "Sinemanın şartlarını ne kadar sevmesen de zamanla alışıyorsun zorluklara, ödenmeyen paralarla film çekmeye. Derken ben arkadaşlarımı sevmeye başladım. Sadri, Ayhan Işık, Vahi Öz, Diclehan Baban, Ayfer Feray... Onlar benim ailem gibi oldular. Eve dönünce onları özlüyordum. Sinema zor koşullarda yapılıyordu. Sonra anladım ki, Türkiye'de her şey ne kadarsa sinema da o kadardı. Bu bir ülke sorunuydu. Ben yıllarca sandım ki sinemacılar yapmıyor. Bazılarına gerçekten düşman da oldum."

1968 yılında Türk Sanat Müziği solisti olarak sahneye de çıkar: "Biraz para da kazanmak istiyordum. Fakat her sahneye çıkışımda, para kazandıkça biraz daha zengin, biraz daha mutsuz, biraz daha yalnız oldum." Uzun yıllar bu işi sürdürmesine karşın, sahneyi hiçbir zaman sevmez. Her gece kapıya bakarak söyler şarkılarını; dinleyiciyle göz göze gelemez.

Sevda Ferdağ'ın sinemada olduğu yıllar, çok filmin çekildiği, bol yıldızlı yıllardır. O, star sistemini hep dışlar. Ödün vererek yaşamayı sevmiyordur: "Her zaman özgür oldum. Ben star olmadım ama kendimi hep star gördüm. Ayrıca, ben birini aşmaya çalışmaktan hoşlanmıyorum. Ben kendim olmaktan hoşlanıyorum. Yaptığım şu kadar filmle hâlâ Sevda Ferdağ isem bu önemli bir şey. Oyunculuk çizgimde de şöyle bir tuhaflık vardır benim. *Kelebekler Çift Uçar* filminde masum kızı oynadım. Sonra masum kız rolü sevimsiz geldi. Bu kadar masumluk masal kahramanlarında olur. Kötü kadın ya da vamp diyorlar, o tür rollerde oynamaya başladım. Vamp ne demek hâlâ anlamış değilim."

150'ye yakın filmde oynayan ve son yıllarda birçok televizyon dizisinde keyifle izlediğimiz Sevda Ferdağ, *Ağır Roman*'daki rolüyle 35. Antalya Altın Portakal Film Festivali'nde En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu ödülünü alır.

Çok duygusal ve tutkuludur Sevda Ferdağ. Sinemada olduğu gibi ilişkilerini, dostluklarını da tutkuyla yaşar. Kimseye benzemek değil kendi olmak istiyordur. Söyleyeceği sözü varsa sakınmaz. 'Hayır'la, 'Evet'i çok iyi dengelemekten yanadır. İnsanlar hayır demeyi başarabilmelidir. Yoksa çektiğiniz acı ve yalnızlık daha da fazlalaşır.

"Şimdi sinemada insanlar birbirlerini gerçekten seviyorlar mı bilmiyorum. Yok olmuş duyguları, artık yaşayamayacakları şeyleri seviyorlar. Bizim Yeşilçam dediğimiz dönem asla bir daha yaşanmayacak."

Mesut Kara

Cinema's Controversial Sevda

During my childhood years, in the 1960's, during school holidays the most common question that was asked in the town we went to was whether we had seen any 'artists'. The children in the town would surround us and ask us city-born kids hundreds of questions about artists we had seen. At that age, we would tell magnificent, exaggerated, imaginary stories about artists we had seen or not seen. The biggest stars for children during those years were King Ayhan Işık, Ugly King Yılmaz Guney, Malkocoğlu Cüneyt Arkın and Karaoğlan Kartal Tibet. As we got older, the 'real girls' and 'real boys' of romantic roles were added to those asked about; for example, Ediz Hun, Türkan Şoray, Hülya Koçyiğit...

During the early 1970's, I would see Arap Celal every time I passed " 'artiz' coffeehouse", otherwise known as Ata's Coffeehouse. On the other side of the street, I would see Hayati Hamzaoğlu. On Hava Street, I would come across Renan Fosforoğlu. In front of Anadolu Pasajı, I'd see Cevat Kurtuluş, and on Yesilçam Street I'd bump into "Rapist" Coşkun. In those years, people would leave their homes to become 'artiz' in İstanbul and in Beyoğlu. When looking from Anatolia, cinema was İstanbul. Yesilçam always attracted people into its magic world.

I loved the "character actors", the bad guys, bad gals, as much as the 'real boys' and 'real girls'. As much as the good, likeable father figures of Hulusi Kentmen, Vahi Öz, Suphi Kaner, Nubar Terziyan Necdet Tosun and Osman Alyanak, I loved the likeable bad guys Ahmet Tarık Tekçe, the ugly, but sad, Danyal Toptan, the bad guys that put pills into girls drinks, Önder Somer, Bilal İnce, Kenan Pars, Hüseyin Baradan, Sevda Ferdağ, Devlet Devrim, Suzan Avcı and Mine Soley.

Through the cinema of my dreams during my childhood, I got to know many faces in my magic trips from one film to another; from the scenes of life reflected on the screen. Who wasn't there?... Later on, I was able to meet and talk to many of my childhood idols.

Years later I was able to meet the beautiful Sevda Ferdağ whom I had seen in the films of my early youth. However, this meeting was in a hospital under stressful circumstances. When I learned that her loving sister, Ferda Ferdağ had suffered a brain embolism and was in a coma, I immediately rushed to the hospital. Our first meeting was like this. She was in great pain, and could hardly stand up, she was worried so much. Ferda was in intensive care. When her heart stopped, it was three in the morning as we waited by her side. When we learned the bad news, we could hardly calm Sevda Ferdağ down. Later on, whenever we met, the main subject of our conversation was Ferda." If we weren't like twins, we were like two lovers. There wasn't much difference between our ages. Ferda was so partial to me. We slept in the same bed, and told each other our dreams. I learned about Turkish Literature and authors from her. She was for me the world's most beautiful person, the best older sister. She was my model. However, I didn't want to do what my model did because she described for me a bitter, long passage. She showed me Turkish cinema and its loneliness."

Through time, Sevda Ferdağ and I became like sisters-in spite of some differences that occurred because of mistakes I made. With her stance, always being herself without play acting, with her warmth, with the passion she put into her loves and her selfless friendship for those she loved, she will always have a special place in my heart.

During every period of Yesilcam, Sevda Ferdag was always the controversial, rebellious "bad girl". At first she didn't want to be involved in cinema because of her sister, Ferda's and her friends' suggestions and directives. The older sister was always rebellious. She always suffered because she couldn't hold her tongue. "I always tried to suffer less by being calm but because I was rebellious, that silence didn't last long."

In spite of all the "no's", Sevda Ferdağ plays in her first film "O Günden Sonra" in 1958, when she is only 16 years old. After this film, in which two youths are in love with the same girl, she takes five years off and doesn't play in any new films. "I did not like the relations and the poverty of cinema. Cinema meant no money and loneliness. Then Ferda went to Germany and took me with her. She wanted me to be either in the cinema or in the theatre. I said, 'If I'm going to do this, I'll do it in my own country' and I returned to Turkey and played in Atif Yılmaz' 'Azrailin Habercisi'. Then it continued". Sevda Ferdağ loved her friends and acquaintances in the theatre. Among these friendships, Sadri Alışık held a special place in her heart. "Although I don't like the cinema, you get used to the tough conditions and the money that is not paid for the films you make. That said, I started to love my friends. Sadri, Ayhan Işık, Vahi Öz, Diclehan Baban, Ayfer Feray... They were all like my family. When I returned home, I missed them all. Cinema was done under tough conditions. Then I understood that however much everything was in Turkey, the Turkish cinema was that much. It was a problem with the country. For years I thought that the cinema people weren't doing their jobs. I became real enemies with some of them."

In 1968, she takes the stage as a Turkish Classical Music soloist. "I wanted to earn a little money. But every time I went on stage I got a little richer, a little less happy and a little lonelier." Although she did this for years, she never liked the stage. Every night she would sing her songs looking at the door without coming face to face with her audience. There were many stars and films during the years that Sevda Ferdağ was in the cinema. She always repelled the star system. She didn't like to live by making concessions." I was always free. I never was a star but I always saw myself as a star. I also didn't like to compete. I like being myself. In the few films that I made, if I was still Sevda Ferdağ, it was important for me. In my line of roles there was always an eccentricity. I played an innocent girl in "Kelebekler Çift Uçar". Later that innocent girl role didn't appeal to me. Such innocence is only in fairy tale heroes. They say that the bad woman is the vamp and I started to play those roles. I still don't know what a vamp is."

After playing in 150 films and appearing in many TV series recently, Sevda Ferdag received the Best Supporting Actress award in 'Ağır Roman' at the 35th Antalya Golden Orange Film Festival".

Sevda Ferdağ is very emotional and passionate. She experiences her relationships and friendships passionately like in the cinema. She didn't want to be like anyone but herself. If she had something to say, she would say it. She is for balancing the 'yes's' and the 'no's'. "People should be able to say no. If not, our pain and loneliness will increase. Now in cinema I don't know if people really love each other. They like extinct feelings and the things they can't experience. The period we call 'Our Yeşilcam' will never happen again."

Mesut Kara

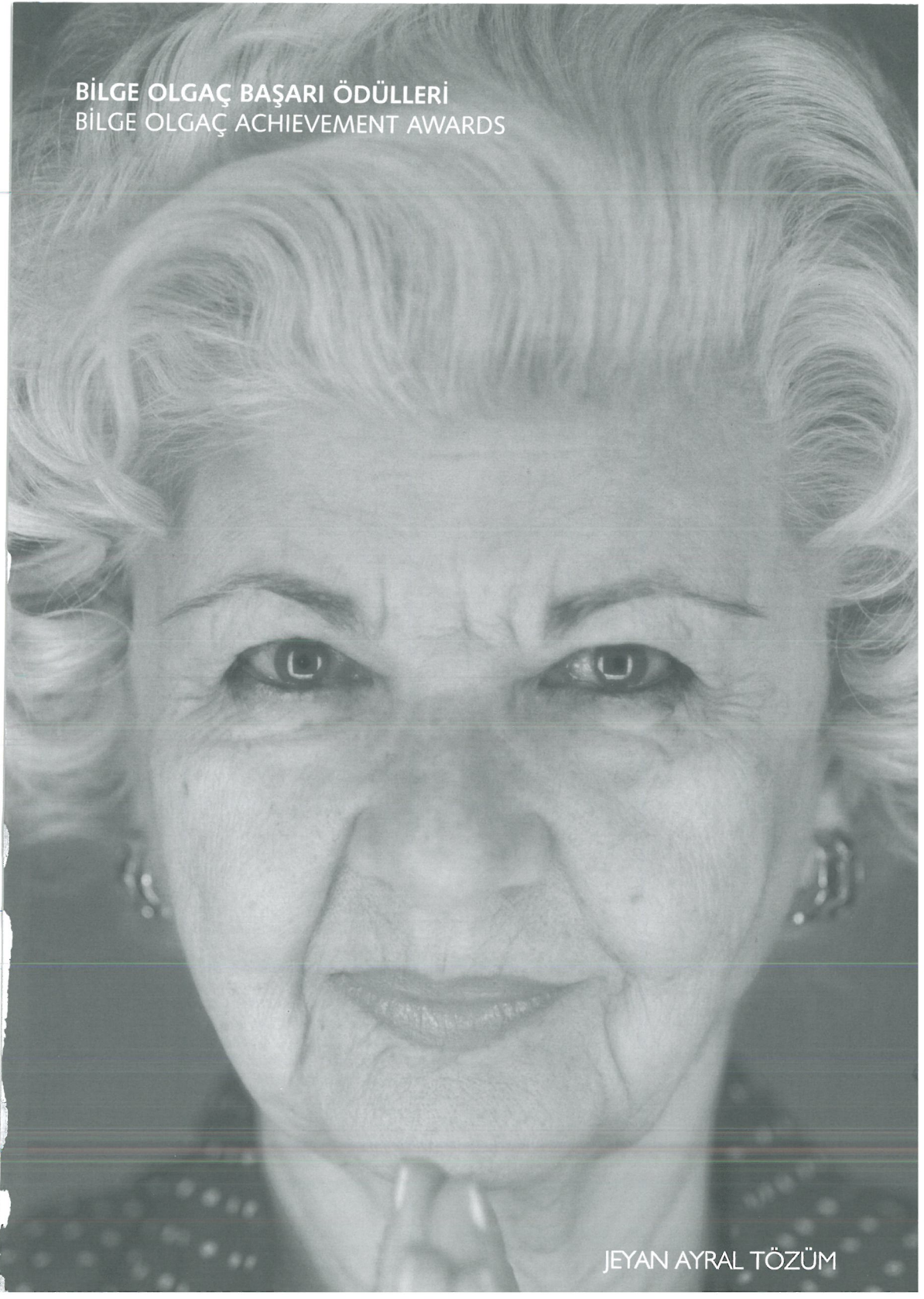
BİLGE OLGAÇ BAŞARI ÖDÜLLERİ
BİLGE OLGAÇ ACHIEVEMENT AWARDS
JEYAN AYRAL TÖZÜM

Sesinden Ayrı Kalan Yüz

Türk sinemasının kimine göre "seri üretim" içinde olduğu, kimine göre ise "altın çağını" yaşadığı yıllar, hepimizin bellek koridorlarında birden çok kapının açılmasına neden olan yıllardır. Cumhuriyet projesinin sosyal hareketlerinin beyazperdedeki karşılıkları içinde zengin kızlar, fakir oğlanlar, kenar mahalle bıçkınları, fabrikatör babalar, kötü yola düşen anneler, sınıfsal farklılıkları temsil etmek istercesine ortalıkta dolaşan aşçılar, uşaklar, şoförler... Aşk, çekirdek aile kavramına ulaşmak için gereken bir eylemdir; genç kızlar anne olmak özlemlerini, yakışıklı delikanlılar evlerinin kadını olacak açılmamış çiçeği aradıklarını vurgular her fırsatta. Kadının evden çıkıp, sosyal yaşama, iş yaşamına, akademik ortama ve üretime katılması da görsel karşılığını bu filmlerde, bu filmlerin unutulmaz yüzlerinde bulur zaman içinde. 50'lerden 70'lere kadar Türk modernleşmesinin aynası olan beyazperdedeki yüzler hep aynıdır. Yüzler de, sesler de...

Belgin Doruk deyince bir dizi görüntü gelir aklımıza; kimi zaman Ayhan Işık'a şımarıklık yapar, kimi zaman Orhan Günşiray'a ne kadar mesut olduğunu söyler. Hülya Koçyiğit şehirli bir kız olarak gençliğin o buğulu nefesini getirir. Türkan Şoray'ın hayaller süsleyen dudaklarından çıkan her söz, dünyanın en güzel kadınının aşkı tarifidir. Emel Sayın şarkılarını pek güzel söyler ama Engin Çağlar'a ya da Tarık Akan'a sevdasını anlatırken yüreğimizin derinlerinde başka bir köşeye işler sesi. Gülşen Bubikoğlu bol paçalı pantolonların, apartman topukların "Renkli/Türkçe" yıllarında gülen yüzü ve sevimli sesiyle bir yanıyla komşumuzun kızı, bir yanıyla düşlerimizin prensesi olur.

Belleğimizin koridorlarında açılan o kapıların ardında, her bir oyuncunun yüzüyle görüntüler değişirken, bir tek şey aynı kalır: Sesleri. Sevdayı ve acıyı, hüznü ve mutluluğu, doğumu ve ölümü aynı dolulukta yaşatan, aynı başarıyla anlatan o ses: Jeyan Ayral Tözüm'ün olağanüstü güzellikteki sesi.

Seslendirme sanatçısı olarak tanınırlığının ve başarılarının öncesinde belirtmek gerekir ki Jeyan Ayral Tözüm bir tiyatro sanatçısıdır. Hem de Türk tiyatrosunun ilklerinin yaşandığı, ilkelerinin belirlendiği yılların seçkin sanatçılarından biri. 1938 yılında, henüz 9 yaşındayken babasıyla İstanbul Şehir Tiyatrolarının kulisinde dolaştığı günlerden birinde Muhsin Ertuğrul'un kendisini görmesiyle bugüne kadar uzayacak sanat yaşamının ilk adımını atmış olur. (Babası Türk tiyatrosunun, sinemasının, seslendirme sanatının efsanevi ismi Necdet Mahfi Ayral'dır.) O günlerde Muhsin Ertuğrul, Ibsen'in "Peer Gynt"inde Solveig'in hayalini oynayacak bir çocuk oyuncu aramaktadır ve Jeyan Ayral eskilerin deyimiyle bu oyunla "sahne tozunu yutar".

Okul ve tiyatroyu başarıyla yürüten Jeyan Ayral, bir yandan da radyo oyunlarında ve sinema filmlerinde seslendirme yapmaya başlar. 40'lı ve 50'li yıllarda çağdaş Türk tiyatrosu ve sineması şekillenirken o da bu değişimin tanıklarından, dahası yaratıcılarından biridir. Değişim rüzgârını yakından takip eden Cumhuriyet Türkiyesi'nin izleyicileri onu çok sayıda oyunda İstanbul Şehir Tiyatrolarının sahnelerinde göreceklerdir. Marius, Şafakta Gelen Kadın, Vahşi Kız, Sacide, Besleme, Elif Ana, Yerma, Domino, Mutlu Günler, Gecikenler bu oyunlardan sadece bir kaçıdır. Çıplakları Giydirmek, Çalıkuşu, Altıncı Kat, Tehlikeli Dönemeç ve daha nicelerindeki performansları ise yıllar geçmesine karşın unutulmayan, ayakta alkışlanan performanslardır. O bu oyunlarda sahnede bir karaktere hayat veren bir oyuncu olmaktan öteye geçmiş Ersilia Drei, Feride, Edwige Hochepot ya da Freda Caplan'ın ta kendisi olmuştur. 54 yaşında kendi isteğiyle emekliye ayrılana kadar 100'e yakın oyunda görev almış, sadece oyunculuğuyla değil ciddi, ağırbaşlı ve çalışkan karakteriyle de sahnelerin unutulmayacakları arasına adını yazdırmıştır.

Aynı yıllar Türk sinemasının da yoğun bir üretim içinde dilini, ruhunu bulmaya çalıştığı yıllardır. Ses mühendisi Rauf Tözüm'le evlenen ve onun soyadını taşımaya başlayan, Muhsin Ertuğrul'un başarılı öğrencisi Jeyan Ayral Tözüm'ün sinema tarafından fark edilmesi uzun sürmez. Beklenen Şarkı, Allahın Cenneti, Uçuruma Doğru, Gençlik Günahı, Seven Ne Yapmaz, Dertli Pınar, Efsuncu Baba, Bozkurt Obası gibi bir dizi film

onun bir oyuncu olarak beyazperde yolculuğunu özetler.

Ancak Jeyan Ayral Tözüm'ün Türk sinemasındaki asıl tanınırlığı ve günümüze kadar uzayan başarı öyküsünün ana binası onun seslendirme sanatçısı olarak yaptığı çalışmalara bağlıdır. O, Yeşilçam yıldızlarını birer fotoğraf, birer sessiz sinema figürü olmaktan çıkarıp, "konuşan kadın"a dönüştürmüştür.

Türkiye'nin geçirdiği değişim, tam da bunu işaret etmektedir zaten. "Konuşan kadın"ların sosyal yaşama daha çok girmeleri Cumhuriyet projesinin en önemli adımlarından biridir. Bir ülkenin böylesi bir değişim içinde olduğu dönemde, kadının siyasi/sosyal katılımının aynası denebilecek sinemada kendini gözlerken, aynaya bakarken duyduğu birkaç sesten birinin Jeyan Ayral Tözüm'e ait olmasından yola çıkarak onun için rahatlıkla, Cumhuriyet kadınının sesi denebilir.

Seslendirme sanatçısının stüdyodaki yalnızlığına düşen tek ışık, karşısındaki perdede dönüp duran sahneden yayılan ışıktır. Bir yandan önündeki senaryoya bakan sanatçı, bir yandan da sesini vereceği karakterin her hareketini takip eder, yorumlar, ezberler, giderek onunla bir bütün olur. Daha da ötesi filmin yönetmeni başta olmak üzere herkesin beklentisi kimi zaman aceleye gelen kimi zaman oyuncusundan yeterli performans alınmayan bir sahnede, açığı seslendirme sanatçısının kapatması, eskilerin deyimiyle "sahneyi kurtarması"dır. Çekimde unutulan bir sözün, oyuncunun "es geçtiği" bir ayrıntının, yönetmenin sonradan eklemek istediği bir duygunun kurtarıcısı hep seslendirme sanatçısıdır. Jeyan Ayral Tözüm, usta oyunculuğunun ve özenli çalışmasının sonucunda bu konuda tartışılmaz bir isim olarak öne çıkar. Bu nedenledir ki, o yıllarda çoğu kadın oyuncu bir film sözleşmesi imzalarken, kendilerini Jeyan Ayral Tözüm'ün konuşması şartını koşar, hatta bu isteklerini sözleşmeye ekletme gereksinimi duyarlar. Mücap Ofluoğlu'nun Öztürk Serengil'i, Kemal Ergüvenç'in Ahmet Tarık Tekçe'yi, Nursan Alçam'ın Zeynep Değirmencioğlu'nu konuşarak, deyim yerindeyse şöhrete taşımaları gibi Jeyan Ayral Tözüm'de çok sayıda kadın oyuncunun şöhrete daha hızlı koşmasını, izleyicinin bu oyunculara daha çabuk âşık olmasını sağlamıştır. Belki kendisi "sesinden ayrı kalan bir yüz" olmuştur ama asla yaşlanmayan, duru ve anlamlı sesiyle nesiller boyu "kadının sesi" olmuştur.

Türk sineması deyince belleğimizde beliriveren çok sayıda isim onun sesiyle hayat bulmuştur. Ama özellikle Belgin Doruk, Türkan Şoray, Hülya Koçyiğit, Filiz Akın, Necla Nazır, Gülşen Bubikoğlu ve Emel Sayın deyince akla ilk olarak Jeyan Ayral Tözüm'ün adı gelmektedir. Tıpkı Adalet Cimcoz gibi, tıpkı Nevin Akaya gibi o da sesiyle Türk sinemasındaki kadın varlığına damgasını vurmuştur. Kendisiyle yapılan bir söyleşide kimini 20 yıl aralıksız konuştuğu yıldızların hiçbirinin teşekkürünü almadığını söyler. Sözleşmelerde şart koşulan bu usta isim, başarısının karşılığında takdir görmekten daha ötesini beklemeyecek kadar da mütevazı bir kişiliğe sahiptir. Ayrıca vefasızlık gibi söylemlerin de ardına sığınmaz çünkü ona en büyük teşekkürü, sesiyle büyüyen nesillerin verdiğini, vereceğini bilmektedir. Anneler, kızları ve hatta onların kızları, sosyal yaşama duru bir Türkçeyle katılmanın sırlarını onun seslendirdiği filmleri izlerken öğrenmişler, "sahibinin sesi" bir anlamda genç Cumhuriyet kadınının nasıl konuşması gerektiği konusunda öğreticilik rolünü üstlenmiştir.

Jeyan Ayral Tözüm hâlâ konuşuyor. Yerli ve yabancı filmlerde, televizyon dizilerinde sesini duymaya devam ediyoruz. Oyunculuğu ise Bizim Aile, Gurbetçiler, Şehnaz Tango, Dadı, Ekmek Teknesi, Aşk Olsun, Melek, Tatlı Hayat, Yadigâr, Sahra gibi televizyon dizileriyle evlerimize konuk oluyor zaman zaman.

Jeyan Ayral Tözüm hâlâ konuşuyor. Hep konuşacak. Hem de sadece seslendirdiği filmlerde değil; o filmleri izleyerek, o filmlerin aynasında kendini görerek büyüyen nesillerde çoğalan sedasıyla. Zaten duymak istediğimiz "o kadının sesi" değil mi?

Yekta Kopan

A Voice Without A Face: Jeyan Ayral Tozum

For some, Turkish cinema is a serial production, for others, it signifies the 'golden age', the years that open many doors. The social movements of the Republic project reflected rich girls, poor boys, street bullies, factory owner fathers, fallen mothers; cooks, servants and chauffeurs on the screen as if to represent class differences. It used every opportunity to emphasize that love was necessary for the concept of the nuclear family; young girls' desire to be mothers, handsome young men looking for virgins to be the women of their lives. Women leaving the home, participating in social life, work life, academia and production will be visually portrayed in time in the unforgettable faces of these films. From the 1950's to the 1970's, the faces that mirror Turkish modernization on the screen were always the same. Both the faces and the voices...

When you think of Belgin Doruk a number of images come to mind; sometimes she is saucy with Ayhan Işık, sometimes she tells Orhan Günşiray how happy she is. Hülya Kocyiğit brings a misty interpretation of a city girl. Every word from the dreamy lips of Türkan Şoray is the world's most beautiful woman's description of love. Emel Sayın sings her songs beautifully but her voice telling her longing for Engin Cağlar or Tarık Akan hits a soft spot in our hearts. The smiling face and attractive voice of Gülşen Bubikoğlu with her baggy pants and platform shoes in the "In Color/In Turkish" years, is on the one hand, the girl next door and on the other hand, the princess of our dreams.

After thinking back, while each and every actress changes, only one thing remains the same: the voice. That voice that always allows us to experience longing and pain, sadness and happiness, birth and death with the same intensity is Jeyan Ayral Tözüm's extraordinarily beautiful voice.

Before anything else, even before her notoriety and success as a dubbing artist, Jeyan Ayral Tozum is a theatre artist; one of those distinguished artists who experienced the pioneer years of Turkish theatre. One day in 1938, when she was just nine years old, Muhsin Ertuğrul's seeing her while visiting the stage of the Istanbul City Theatre with her father, represented her first step into a life of art that has lasted to this day. (Her father is the legendary Necdet Mahfi Ayral of Turkish theatre, cinema and dubbing.) At that time, Muhsin Ertuğrul was looking for a child actress to play Solveig's phantom child in Ibsen's Peer Gynt and Jeyan Ayral, as the old saying goes, "has her first taste of stage dust" in this play.

Successfully balancing both school and theatre at the same time, Jeyan Ayral starts to do radio plays and dubbing in films. She witnesses and helps create the shaping of modern Turkish theatre and cinema in the 1940's and 1950's. In closely following the winds of change the theatregoers of Republican Turkey were going to see her in many plays on the Istanbul City Theatre stage. *Marius, Safakta Gelen Kadın, Vahşi Kız, Sacide, Besleme, Elif Ana, Yerma, Domino, Mutlu Günler, Gecikenler* are just a few of the plays. Her performances in *Çıplakları Giydirmek, Çalıkuşu, Altıncı Kat, Tehlikeli Dönemeç* and many more are unforgettable, even after so many years and standing ovations. In these plays, she went beyond being an actress on a stage that plays the characters of Ersilia Drei, Feride, Edwige Hochepot or Freda Caplan; she embodied the real person. Up to the age of 54, when she retired of her own will, she had been in around 100 plays and her name not only signified an actress and a serious, dignified, industrious personality but she was an unforgettable stage personality.

During the same years Turkish cinema was turning out films rapidly trying to find its voice and spirit. After marrying sound engineer, Rauf Tozum, it wasn't long before cinema discovered Muhsin Ertu_rul's successful student, Jeyan Ayral Tozum. Such films as *Beklenen Şarkı, Allahın Cenneti, Uçuruma Doğru, Gençlik Günahı, Seven Ne Yapmaz, Dertli Pina, Efsuncu Baba, Bozkur Obası* represent her screen journey as an actress.

However, Jeyan Ayral Tözüm's notoriety in Turkish cinema is her work as a dubbing artist. She is the one who transformed those Yeşilcam stars from a photograph or silent figure artist to a 'speaking woman'.

Turkey's transformation, points to this anyway. The further involvement of "speaking women" in social life is one of the most important steps for the Republic

project. When a country is undergoing such a period of change, women are watching themselves in political and social involvement through the mirror of the cinema. When those same women are listening to Jeyran Ayral Tözüm's voice on the screen, one can say that they hear the voice of the Republic woman.

The single light on the lone dubbing artist in the studio is the light that is projected from the moving frames on the screen opposite them. The artist is both looking at the scenario in front of her and following the movements of the character whose voice she portrays while interpreting, memorizing and becoming one with her role. Besides that, if the director does not get the performance he expects from the actress, the dubbing artist 'saves the scene', according to an old saying. A forgotten detail during filming or an actress who skipped a word is usually saved by the dubbing artist for the director who wants to add feeling to the film. As a result, Jeyan Ayral Tözüm's expert acting and fastidious work have given her an indisputable reputation. That's why during those years most actresses stipulated Jeyan Ayral Tözüm's name as the dubber when signing contracts. As Mücap Ofluoğlu did for Öztürk Serengil, Kemal Ergüvenç did for Ahmet Tarık Tekçe, Nursam Alçam for Zeynep Değirmencioğlu brought fame to those actors, Jeyan Ayral Tözüm enabled many actresses to become famous quickly and to be loved by the audiences. Maybe she is the voice without a face but she was the woman's voice that never aged, that was clear and full of meaning for ages.

When we think of Turkish cinema, we remember many names that were enlivened because of Jeyan Ayral Tözüm's voice, especially Belgin Doruk, Türkan Şoray, Hülya Kocyiğit, Filiz Akın, Necla Nazır, Gülsen Bubikoğlu and Emel Sayın. Like Adalet Cimcoz, like Nevin Akaya, she put her voice behind the existence of women in the Turkish cinema. In an interview, she said that she had never received a "thank you' from actresses that she had dubbed continuously for twenty years. This name that was stipulated on contracts has a modest personality that doesn't await any praise for the success she has had. Moreover, she doesn't hide behind expressions like 'ungrateful' because the greatest "thank you' is knowing the 'thank you' which her voice received/ will receive for generations. Mothers, daughters and even their daughters learned the secret of involvement in social life through the clear Turkish in the films that she dubbed. The "owner of the voice" in a way undertook the didactic role of how a Republic woman should speak.

Jeyan Ayral Tözüm is still speaking. We still hear her voice in national and international films and television series. As far as her acting is concerned, she is sometimes a guest star on such television series as *Bizim Aile, Gurbetçiler, Şehnaz Tango, Dadı, Ekmek Teknesi, Aşk Olsun, Melek, Tatlı Hayat, Yadigar, Sahra.*

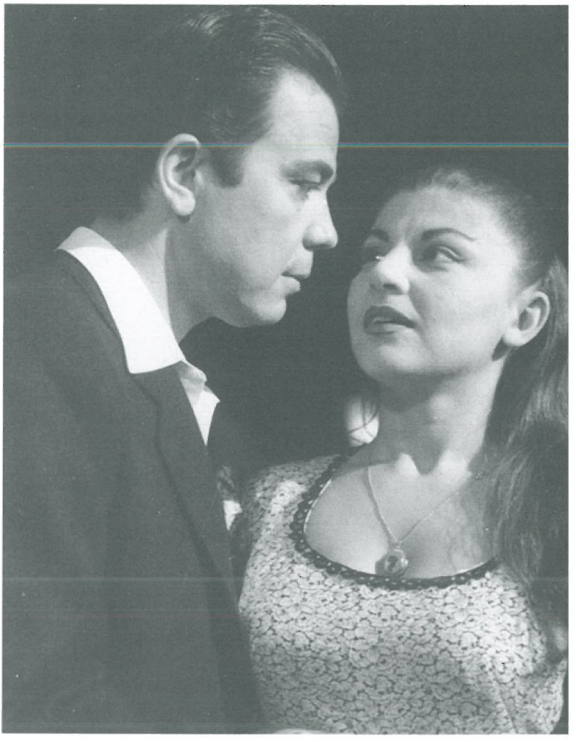

Jeyan Ayral Tözüm is still speaking. She will always speak. And not only in the films she dubbed either; while watching those films, she will see herself in the mirror of her films for generations to come. Isn't it the "voice of that woman" that we wanted to hear?

Yekta Kopan

BİLGE OLGAÇ BAŞARI ÖDÜLLERİ
BİLGE OLGAÇ ACHIEVEMENT AWARDS

SEVİN OKYAY

'Blue Jean'li Bir Hanımefendi

Sevin Okyay. Birlikte çalışmaktan müthiş keyif aldığım az sayıda gazeteciden biri. Nasıl olmasın ki? Dünyanın en yaratıcı hammalı. Sinema mı, caz mı, polisiye mi, spor mu? Siz sadece adını telaffuz edin yeter. Yazı mutlaka ve mutlaka 'dead-line'dan önce önünüzde. Peynir ekmeğini yerken sorar: "Bak bakalım olmuş mu?" Türkiye'nin kadri yeterince bilinmemiş en mütevazı gazetecisi kimdir, sorusunun cevabı da benim için "Sevin Okyay" olur. "Yeterince" dedim, çünkü hiç küçümsenmeyecek sayıda 'fan'a sahip olduğunu da bilmez değilim. Tevazusunun yanında en büyük özelliği, giydiği blue jean ve bol kazaklara rağmen, "ladylike" olmasıdır. Bu özelliğini Şehzade Burhanettin'in sarayından "çerağ" etmiş olan anneannesine borçlu olduğu kesin.

Sevin Okyay'ı 20 yılı aşkın bir süredir tanırım ama uzunca bir süre o benim için hep sinema yazarı oldu. Ama 1990'ların başlarında *Nokta* dergisinin *Ne Nerede* ekini birlikte yaparken Sevin'i daha bir yakından tanıma şansını yakaladım.

Sevin taa 70'lerin ortalarında gazeteciliğe başlamıştı, *Politika* gazetesinde. Kültür-sanat da yapmıştı, işçi muhabirliği de. İlericiliği oradan mı geliyor bilmem ama Sevin benim için hep, sanatsal bakışı kadar, siyasal açısı da güvenilir bir meslektaş oldu. Şimdi biraz telefon rehberi gibi olacak ama *Politika*'dan sonra *Ayrıntılı Haber*, *Güneş*, *Hürgün*, *Dünya* ve *Cumhuriyet*'te çalıştı. İlk sinema yazısını ise 1984 Sinema Günleri için (Şimdi Uluslararası İstanbul Film Festivali) Milliyet'e yazmıştı.

1996 yazındada Mehmet Y. Yılmaz ve İsmet Berkan "*Radikal* adlı bir gazete çıkaracağız, hafta sonu eklerini yapar mısın?" dediklerinde birlikte çalışmak istediğim ilk iki kişiden biri kaçınılmaz biçimde Sevin Okyay oldu. *Radikal İki*'nin ilk sayısının ilk sayfasına ne koyacağımızı (Sevin, ben ve Güldal Kızıldemir) düşünürken "Martina Hingis'e ne dersiniz?" sorusu ortaya düşüverdi. Sevin Okyay bütün bir gün uğraşıp didinip önerisini ete kemiğe büründürdü. Üstelik *Radikal*'in pazar ekinin çıktığı gün genç İsviçreli tenisçi ilk 'grand slam' kupasını kazanmıştı bile. Uzunca bir süre sayfa yetiştireceğiz diye az sabahlamadık! Hepimizden az konuşan Sevin Okyay, bizlerin güvenlik sigortasıydı. İçinden çıkamadığımız bir durum mu var, "Aman Sevin yapsın" önerisi hâlâ fena halde geçerli. Burada Sevin'in spor bilgisinin yalnızca teorik olmadığını vurgulamalıyım. Arnavutköy'de okurken okulun voleybol takımındaydı, hem de Tansu Çiller'le beraber. "Çiller yedekti ama itiraf edeyim ki iyi servis atardı." Sevin Okyay'ın basketçiliği de var.

Bütün bunlara rağmen, bana kalırsa Sevin Okyay'ın yaptığı en başarılı iş, yaptığı kitap çevirileri. Efendim? Harry Potter'lar desem yeter mi? O çevirilerle ahir ömründe kendine bir ev aldı ("başarı" sözcüğü buradan kaynaklanıyor). Yıllarca "otelde yaşayan ünlü kadın" olmaktan sıkılmıştı galiba. Ama evin borcunu ödeyip bitirdiğinden hâlâ emin değilim. Parayla ilişkisi benden daha kötü olan tek TC vatandaşı Sevin Okyay'dır, desem herhalde beni yalanlamaz.

Aslında iki çocuğu var: Elif ve Kutlukhan. Ama ben, yine kendi adıma, Sevin Okyay'ın rahle-i tedrisinden geçmiş o kadar çok genç tanıyorum ki. Ben nedense herkes için "Tuğrul Bey" ya da "Tuğrul"ken, o herkes için "Sevin Abla"dır. Gerçi böyle sıfatlardan nefret de eder ama bir türlü "Ben nereden senin ablan oluyorum!" diyemez. İşte, onun adına ben söylüyorum.

Sevin, yazı-çizi hayatında 40. yılını devirdi. Benim şu anda bildiğim "düzenli" işleri *NTV Radyo* ve *Radikal*. Ama bildiğim bir şey daha var: Sevin bir gazetecinin bir yerde uzunca demir atmasının onu bozacağını da çok iyi bilir. Umarım bu yazı yayınlandığında hâlâ oralarda çalışıyordur.

Tuğrul Eryılmaz

'Lady in Jeans'

Sevin Okyay. One of the few journalists whom I extremely enjoy working with. Why should she not be? The world's most creative porter. Cinema, jazz, crime novel, sports? You just say the word. The article is sure to be on your desk before deadline. She says while she has a bite: "Have a look at this". The answer to the question: "Who is the most modest journalist in Turkey who is not being valued enough?" would be "Sevin Okyay" for me. I said "valued enough"; because I do know that she has a considerable number of 'fans' which should not be underestimated. Beside her modesty, her most significant characteristic is the fact that despite the jeans and loose sweaters she wears, she is "ladylike". Surely she inherited this characteristic from her grandmother,

who came from Prince Burhanettin's palace.

I've known Sevin Okyay for more than 20 years; but for a long while she remained a cinema critic for me. However, I got the chance to get to know her more closely while we were working together at the Ne Nerede addition of Nokta in the early 90s.

Okyays career in journalism began in the mid-70s, at the newspaper Politika. She worked in the culture and arts department and also as a workers' correspondent. I don't know if her progressiveness derives from that, but for me, Sevin has always been a colleague whose political character is as trustworthy as her artistic view. Well, this will look like a telephone index, but after Politika she worked at Ayrıntılı Haber, Güneş, Hürgün, Dünya and Cumhuriyet. She wrote her first cinema article in Milliyet for the 1984 Cinema Days (Nowadays known as the Istanbul Film Festival).

In summer of 1996, when Mehmet Y. Yılmaz and İsmet Berkan asked: "We are going to publish a new newspaper called Radikal, would you prepare the weekend addition?", one of the first two names whom I would like to work with was inevitably Sevin Oktay. While we (Sevin, I and Güldal Kızıldemir) were thinking about what to put on the front page of the first edition of Radikal İki, the question "What about Martina Hingis?" was put forward. Sevin Okyay then realized her suggestion by working hard all day. What's more is that on the day Radikal's Sunday addition was released, the young Swiss tennis player had already won her first 'grand slam' cup. We spent many nights awake to get the pages ready on time! Sevin Okyay, who talks much less than any of us, was our security insurance. In a situation we can not handle, it is still quite valid to suggest "Let Sevin do it". I have to emphasize that Sevin's knowledge about sports is not only theoric. While she studied in Arnavutköy, she was in the school's volleyball team, nay with Tansu Çiller. "Çiller was a substitute, but I have to admit that she did serve the ball very well." Sevin Okyay played basketball, as well.

Despite all this, if you ask me what is the most successful job Sevin Okyay has done, I would say her book translations. Excuse me? Is it enough to mention Harry Potter? She bought a house for those translations (the word "success" derives from this fact). She was fed up with being "a famous woman living in a hotel" for years, I guess. I'm still not quite sure whether she has paid out all the debt of her house. I think she would not deny it if I claim that Sevin Okyay is the only Turkish citizen whose relation with money is worse than mine.

Sevin Okyay actually has a daughter and a son: Elif and Kutlukhan. However, if you ask me, I know so many young people who were tought and raised by Sevin Okyay. I am, for some reason, "Mr. Tuğrul" or "Tuğrul" for everybody - she is the "Elder Sister Sevin" for them. Although she hates these kind of titles, she still can not say "How come you call me elder sister!". Here, I say it on behalf of her.

It has been 40 years since Sevin entered the literary world. Nowadays, as far as I know, her "steady" jobs are NTV Radio and Radikal. However, I do know something else: Sevin also knows very well that casting your anchor somewhere for too long spoils a good journalist. I hope she will still be working in those jobs by the time this article is published.

Tuğrul Eryılmaz

Sinemamız

Our Cinema

Seninle Son Defa

Last Time With You

TÜRKİYE / TURKEY, 1978, 100', betacam, **renkli** / color

Yönetmen / Director: Feyzi Tuna
Senaryo / Script: Selim İleri
Görüntü yönetmeni / Cinematographer: Kenan Ormanlar
Oyuncular / Cast: Sevda Ferdağ, Tarık Akan, Sema Tamer, Savaş Başar, Güler Ökten
Yapım / Production: Mine Film, Kadri Yurdatap

Yeşilçam'ın kör bir kuyu olduğunu, bu kör kuyuda onlarca yönetmenin, oyuncunun en verimli çağda kızağa çekildiğini ya da kendi isteğiyle, yıldızlara sunulan nimetlerden feragat ettiğini bir kez daha hatırlayarak, oraya emeği geçen insanların iradesine saygı duyarsınız.
O isimlerden biri de Sevda Ferdağ'dır. Görüntüsü bir karşımıza çıktı, bir kayboldu. Onun mütevazılığı, soğukkanlı oyunculuğu, yeri geldiğinde içinde bulunduğu yapıyı eleştirmesi ülkemiz sinemasında çok az oyuncunun özelliğidir.
Gerçek adı Lütfiye Dumrul olan Sevda Ferdağ, Yeşilçam geleneğine uygun olarak(!) sıradan bir ailenin kızıyken, bir gün sinema oyuncusu olabileceğini elbette aklına getirmemiş olabilir. Ama bazı oyuncuların sinemadaki başarısının kaynağı da gerçekten burada yatıyor.
Sevda Ferdağ, henüz on yedi yaşındayken, Yeşilçam'da yalnızca üç filmde yönetmenlik yapacak olan İhsan Sedat'ın 1958 yılında çektiği ikinci filmi *O Günden Sonra*'da kamera karşısına geçer. Küçük aralar verse de sinemayla ilişkisi yaklaşık kırk beş yıllık bir zaman diliminde hayatını işgal eder. İlk filmden sonra, beş yıl hiçbir filmde oynamayan Sevda Ferdağ, Atıf Yılmaz'ın yönetmenliğini yaptığı *Azrailin Habercisi* filminin setindeki ilk çekiminde, kamera karşısında heyecandan bayılır. Yeşilçam'ın en sulu erotik-komedi filmlerinden, en ciddi konulara değinen filmlerine dek birçok filmde rol alan Sevda Ferdağ, kimi zaman ikinci kadın, kimi zaman da başrol oyuncusu olarak karşımıza çıkacaktır.
Sevda Ferdağ'ın başrol oynadığı en nitelikli filmlerden biri olan *Seninle Son Defa*, 1978 yılında çekildi ve filmin yönetmenliğini Fevzi Tuna yaptı. Filmde, Nesrin adındaki orta yaşlarında bir kadının geçmişiyle, kadınlığıyla hesaplaşması ve bu hesaplaşma sürecinde, cinselliğini, aşkı yeniden keşfetmesi anlatılıyordu. Sevda Ferdağ'ın canlandırdığı Nesrin, Kıbrıs'ın en zengin işadamlarından Ali Rıza Bey'in eşidir. Ancak, eşinin güzelliğini iş ilişkilerinde kullanmaktan çekinmeyen işadamı Ali Rıza Bey, zenginliğiyle Nesrin'i, hatta onun ailesini satın almış, kibirli, pervasız bir burjuvadır.
Bir yönüyle, 1980'li yıllarda ayyuka çıkan feminist sinemayı önceleyen, *Seninle Son Defa*'nın en ilginç sahnelerinden biri, babasının, annesine şiddet uyguladığını anlatan Nesrin'in, annesinden ancak böyle zamanlarda şefkat gördüğünü anlattığı bölümdür.
Çocukluğu ve ilk gençliği sevgisiz bir ortamda geçen ve depresif ruh haliyle baş etmeye çalışan Nesrin, kadınlığını, evliliğinin gereklerini yerine getirmekle sınırlar uzun bir süre.
Her şey, ziraat mühendisi Uğur'un (Tarık Akan) Kıbrıs'a gelişiyle değişir. Tarıma elverişli arazileri tespit ederek, bu arazilerin devletleştirilmesi için bir rapor hazırlayacak olan Uğur'la Nesrin arasında başlayan aşk ilişkisi bir süre sonra tutkulu bir hal alacaktır.
Ne ki, bu gizli saklı ilişki açığa çıktığında Nesrin, eşinden ayrılmak isteyecektir. Ama Ali Rıza Bey, Nesrin'i, ailesine yaptığı yardımları kesmekle tehdit edip, bütün ailenin kendisinin malı olduğunu söyleyerek, eşine kaba şiddet uygulayacaktır. Filmin fonuna, halkın çıkarlarıyla burjuvazinin çatışmasını yerleştiren, yönetmen Fevzi Tuna, dönemin burjuva iş ahlakını, açgözlülüğünü eleştirirken, asıl hikayesinde, biraz da melodram kalıplarını kullanarak, ataerkil burjuva değerlerini(!) mahkum eder.
Sevda Ferdağ, 100'den fazla sinema filminde rol almasına ve döneminin kadın oyuncularının cesaret edemediği cesur karakterleri canlandırmasına rağmen maalesef oyunculuğunun en verimli döneminde kendisinden yeterince yararlanılamamıştır.

Rıza Kıraç

Keeping in mind that Yesilcam (the Turkish "Hollywood") is an abyss where many directors and actors/actresses have retired in the prime of their life or with their own will renounced the benefactions offered to the movie stars, you respect the resoluteness of the people who pull Yesilcam's weight.
Sevda Ferdağ is one of those people. Her view had gone in a wink. Her modesty, her cool-headed acting, and her critical stance towards the atmosphere of her time are rare features among actors and actresses in our cinema.
As the daughter of an ordinary family – a tradition of Yesilcam (!)-, Sevda Ferdağ (whose real name was Lütfiye Dumrul) would not have thought that one day she would be an actress. But the real source of success for some actors and actresses shows correspondence with that situation.
We first saw Sevda Ferdağ on the big screen when she was only 17: In *O Gunden Sonra* (1958), the second movie of Ihsan Sedat, who only directed 3 films in his entire life. Cinema occupies approximately all of her 45 years, with gaps. Not having acted in any production for 5 years after her first movie, Sevda Ferdağ was so excited that she fainted in the first shoot of *Azrail'in Habercisi*, a film directed by Atif Yilmaz.
Having played in a variety of films, ranging from the "titillating" erotic comedies of Yesilcam to films touching on the most serious matters, Sevda Ferdağ couls be seen in leading roles as well as supporting ones.
One of the most qualified films starring Sevda Ferdağ, *Seninle Son Defa (Last Time With You)*, was directed by Fevzi Tuna in 1978. The movie is about a middle aged woman, Nesrin, in a period where she is settling up with her past and her femininity, and rediscovering sexuality and love again. Nesrin, played by Sevda Ferdağ, was the wife of one of the richest men of Cyprus, Ali Riza. However, Ali Riza, who does not hesitate to use Nesrin's beauty for the sake of his business connections, is an arrogant, heedless, middle-class businessman who took control of Nesrin and even her family with his wealth.
Seninle Son Defa was one of the pioneers in the feminist cinema trend which popped up in the 1980s. One of the most interesting scenes in the film was when Nesrin was telling of how she was faced with tenderness from her mother only when her mother was subjected to violence from her father. After an unhappy childhood and an adolescence of struggling with depression, Nesrin restricts her femininity for a long time by just fulfilling the necessities of her marriage. Everything changes when the agricultural engineer Uğur (Tarık Akan) comes to Cyprus to map the agriculturally available land and prepare a repot about nationalization plans for this land. The developing love affair between Ugur and Nesrin will be a passionate one. When everything about her affair is revealed, Nesrin wants a divorce from her husband. But Ali Riza is ready to use force on Nesrin and threatens her with withdrawing his economic aid to her family, emphasizing that he owns the family. Using the conflicting interests between the public and the middle-class as a background, director Fevzi Tuna criticizes the business morals and greed of the middle-class while convicting the patriarchal middle-class values using melodrama in his mainstream story.
As a last word: Having acted in more than 100 movies and picked up the baldest characters no one of her era has courage to take on, unfortunately Sevda Ferdağ was not made use of enough in the prime of her acting.

Rıza Kıraç

Yönetmen Biyografisi:
1939 yılında Balıkesir'de dünyaya geldi. 1960 yılında çektiği *Aşka Susayanlar* ilk yönetmenlik denemesiydi. 1972 yılına kadar yaptığı uyarlamalarla sinema piyasasında kendine yer edindi. 1973 yılında yönettiği *Kızgın Toprak* filmiyle yönetmenlik yaşamının doruğuna vardı.

Director's Biography:
He was born in Balıkesir in 1939 and directed his first film, *Longing for Love*, in 1960. Until 1972, he directed a couple of adaptations. In 1973, he reached the top of his career as a director with *Angry Earth*.

Filmleri / Filmography:
Aşka Susayanlar, 1963; Yasak Sokaklar, 1965; Ana Kurban Can Kurban, 1975; Bir Kadın Bir Hayat, 1985; Ezo Gelin, 1973; Seni Kalbime Gömdüm, 1982; Tutku, 1984; Kuyucaklı Yusuf, 1985

Beklenen Şarkı

The Awaited Song

TÜRKİYE / TURKEY, 1953, 100', betacam, **S&B** / B&W

Yönetmen / Director: Orhan Arıburnu, Cahide Sonku, Sami Ayanoğlu
Senaryo / Script: Sadık Şendil
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Kriton Ilyadis
Müzik / Music: Sadi Işılay
Oyuncular / Cast: Jeyan Ayral Tözüm, Cahide Sonku, Zeki Müren, Hadi Hün, Bedia Muvahhit, Talat Artemel
Yapım / Production: Sonku Film
Kaynak / Source: Burç Film

"-Seni bin yıl dinlesem bıkmam Zeki.
-Ben de sana bin yıl söylesem bıkmam Türkan."

Siyah-beyaz Türk filmlerinin damağımızda bıraktığı lezzet, hayatın bir zamanlar daha az hoyrat ve ilişkilerin daha incelikli olduğunu hatırlatır. Bununla da kalmaz, o zamanların duruluğunu, naifliğini, incecik kederini özletir. Eskilerin açık hava sinemalarında film izlemeye giderken ipekli mendillerini illa ki çantalarına atıvermeleri, filmin en acıklı sahnesinde hıçkırıklara boğulmaları ve hatta bu kederi bir mendil gibi günlerce yanlarında taşımaları bundandır belki. Ne ki, bu renksiz filmler, hayatın bütün renklerini sollamıştır çoktan; hüzünlü hikayeleri, bayıldığımız 'artist'leri, unutulmaz replikleriyle hep bir-sıfır öndedirler.

Beklenen Şarkı, "eski Türk filmi" meraklıları için vazgeçilmez bir melodram. Neden? Çünkü bu filmde, aşk var, ayrılık var, 'ayrı dünyalar' var... Bu filmde, Zeki Müren'in gençliği, Jeyan Ayral'ın sevdası, Cahide Sonku'nun eskimeyen güzelliği var. Sonra, 'musiki' var. Ve yarım asır öncesinin cızırtılı taş plak sesi...Beklenen Şarkı, sesinin güzelliğini tevazuyla gölgeleyen bir gencin, bu yeteneğinin keşfedilmesiyle bir parça değişen hayatını ve hiç bitmeyen sevdasını anlatır. Başka? Aşkın gururla imtihanını, ayrılığın can yakıcılığını, "ayrı dünyaların insanlarının" özenle kurdukları bir ve biricik dünyalarını... Ayrı dünyaları buluşturan harç, aşktı. Ve hiç gelmeyecek olsa da sabırla beklenen şarkı...

gözlerinin içine başka hayal girmesin
bana ait çizgiler dikkat et silinmesin
istersen yum gözlerini, tıpkı düşünür gibi
benden evvel başkası seni görüp sevmesin...

Selen Doğan

The taste of black and white Turkish films always reminds us the good old days, when life was more naive, delicate and emotional. Not just this but also makes us miss those days and feelings. Maybe that's why people were carrying their silk handkerchiefs in their purses. Everybody was starting to cry in the middle of the film and wiping their tears with these handkerchiefs.

The Awaited Song is a timeless melodrama for those who love "old Turkish films". Why? Because in this film, there's love, there's a sad break-up, there's 'separate worlds'... In this film we have young and handsome Zeki Müren, young, beautiful and head over heels in love Jeyan Ayral and the timeless beauty of Cahide Sonku. Moreover, we have 'music' from the vinyl, from half a century distance. When the film was done in 1953 Zeki Müren was a student at the art academy. He was not singing in the clubs but only at the radio and the listeners was dying to see the face of this amazing voice. Cahide Sonku was married to a family friend of him. The screenplay of this film had been written specifically for Zeki Müren and he'd been offered for the leading role. He said in a magazine interview, "This is a spectacular team of directors...I say team because we have three of them; Cahide Sonku, Sami Ayanoğlu and Orhan Arıburnu. We worked for 8 months. I remember everything clearly, Jeyan Ayral, Cahide Sonku, Bedia Muvahhit, Abdurrahman Palay, Melahat İçli, Hadi Hün..."

The leading actress Jeyan Ayral was a promising newcomer at the theatre at that time. As a talented and young actress, who came from an acting family quickly discovered by the producers and directors. However, she spent most of her career on the stage and in the dubbing studios. After all those years, she still gives life to many characters on television.

Selen Doğan

Yönetmen Biyografisi:
Cahide Sonku: 1919 yılında Yemen'de dünyaya geldi. 1933 yılında *Söz Bir Allah Bir* Sonku'nun ilk filmidir. Daha sonra Sonku Film şirketini kurdu. Yönetmenliğini yaptığı 1951 yapımı *Vatan ve Namık Kemal* ile Türkiye sinemasının ilk kadın yönetmeni sayılmaktadır.
Orhan Murat Arıburnu: 1945`te Şadan Kamil'in yönettiği *Gençlik Günahı* adlı filmle oyunculuğa başladı. İlk filmi *Yüzbaşı Tahsin*'i 1950'de yönetti.
Sami Ayanoğlu: 1913 yılında İstanbul'da dünyaya geldi. 1933 senesinde oyuncu olarak başladığı sinemada senarist, yönetmen ve yapımcı olarak görev aldı.

Director's Biography:
Cahide Sonku: She was born in Yemen in 1919. Her first film was *Söz Bir Allah Bir* was shot in 1933. After that she founded her own production company named Sonku Film. She became the first woman director of Turkey by shooting *Motherland and Namık Kemal.*
Orhan Murat Arıburnu: He started his cinema carrier with *Sin of Youth* in 1945 and directed his first film *Captain Tahsin* in 1950.
Sami Ayanoğlu: He was born in İstanbul in 1913. He started his cinema carrier as a player and then he worked as a scriptwriter, director and producer in Turkish cinema industry.

Filmleri / Filmography:
Cahide Sonku: Vatan ve Namık Kemal, 1951; Beklenen Şarkı, 1953.
Orhan Murat Arıburnu: Sürgün, 1951; Kanlı Para, 1953; Sihirli Boru, 1955; Tütün Zamanı, 1959; Prangasız Mahkumlar, 1964; Anter, 1974.
Sami Ayanoğlu: Harmankaya, 1948; Gizli Yara, 1953; Yeşil Kurbağa, 1960; Dört Deli Bir Aptal, 1965.

Dışardakiler

Utanför / *Outsiders*

İSVEÇ / SWEEDEN, 1970, 55', betacam, renkli / color

Yönetmen / Director: Ayten Kuyululu Ürkmez
Senaryo / Script: Ayten Kuyululu Ürkmez
Oyuncular / Cast: Seçkin Bozkaya, İlhan Kuyululu
Kaynak / Source: Gazi Üniversitesi

Film, Seçkin'in maddi hedefler doğrultusunda, batıya göçü bir çıkış yolu olarak görmesiyle başlar.
Seçkin, örnek aldığı arkadaşı İlhan'ın da teşvikleriyle annesiyle ters düşerek, babaevini ipotek ettirme pahasına İsveç'e göç etmeye karar verir. Seçkin'in yeni yaşamı, Türkiye'den yurtdışına büyük hayallerle göç eden diğer göçmenlerden daha farklı olmayacaktır. Arkadaşı İlhan, Seçkin'in para karşılığında oturma izni almasını sağlar. Hatta birlikte yaşayacağı kadını bile bulmuştur. Anlaşmalı evlilik bir kilisede gerçekleşir. Seçkin, ülkesinde ipotek ettirdiği evin parasını biriktirmek zorundadır. Ne var ki, kazandığı para ancak kendisini geçindirmeye yeter. Para biriktirmek gayesiyle, her türlü yolu deneme çabasına giren Seçkin, bir başka alternatif olarakta uyuşturucu kuryeliğini deneyecektir.
İsveç'te kurmaya çalıştığı bu yapay dünyasında, sürekli bocalayan Seçkin gitgide yalnızlaşmaktadır. Anlaşmalı evlilik yaptığı Anette ise, artık Seçkin için sadece cinselliğini paylaştığı biri olmaktan öte, yalnızlığının üstesinden gelebileceği bir hayat arkadaşına dönüşmüştür.
Duygusal boşluğunu, Anette ile kurduğu beraberliği ile kapatmayı çalışan Seçkin, aynı başarıyı iş yaşamında gösterememiştir ve işler iyice sarpa sarmaya başlamıştır. Daha fazla uyuşturucu kuryeliği yapamayacağını anlayan Seçkin, mafyayı karşısına almanın tüm sonuçlarını da göze alarak elindeki uyuşturucu paketini imha eder. Ancak, mafyadan böyle kurtulamayan Seçkin tam tersine, kendini içinden çıkılmaz bir girdabın içinde bulur. Artık evin ipotek borcunun yanısıra mafyaya da borcu vardır.
İsveç'te yeni ve güzel bir hayatın hayallerini kurarken başından beri yanında olan arkadaşı İlhan, bu zor durumda menfaatlerini tercih eder ve Seçkin'i karşısına alır. Bundan sonra Seçkin için oldukça sancılı günler başlayacaktır.
Film, "Avrupa Rüyasını" büyük hayalleri olan Seçkin üzerinden eleştirel bir bakışla ama karamsar bir yaklaşımla dramatik bir kurgu içinde ele alır.

The movie opens with the main character, Seçkin, thinking about migration to the west as a solution to his financial problems. With the encouragement of his friend and role model İlhan, Seçkin goes against his mother's will and decides to migrate to Sweden at the cost of mortgaging their family home. Seçkin's new life will not be any different than that of other immigrants going abroad with big dreams. His friend İlhan helps Seçkin to "buy" a residence permit. He even finds the woman he's going to live with. Their arranged marriage takes place in a church. Seçkin has to save money for the mortgage of the house in Turkey. However, the money he earns is only enough to support himself. He tries in every way to save some money: As an alternative, he also works as a drug courier. Seçkin feels increasingly lonely in the artificial world he tries to set up in Sweden. His "arranged marriage"-wife Annette becomes not only a person to share sexuality with but also a friend to help him overcome the loneliness. While he covers his emotional emptiness with his relationship with Annette, Seçkin doesn't have the same success at work, and things become very complicated. Knowing that he cannot continue as a drug courier anymore, Seçkin destroys the narcotic package he has, accepting the risk and possible outcomes of being opposed to the mafia. However he does not get rid of the mafia by doing this, on the contrary, he finds himself in a whirlpool impossible to escape from. Now he has a debt to the mafia in addition to the mortgage debt. His friend İlhan, who was always there for him in the beginning of his new life in Sweden, begins to seek his own interests and turns against Seçkin. Painful days begin for Seçkin.
This movie takes up the "European Dream" based on a main character with big dreams, a critical view, and a pessimistic approach all created with dramatic assembly and editing.

Yönetmen Biyografisi:
1930'da İstanbul'da dünyaya geldi. Ailesi ile birlikte İsveç'e göç etti ve ilk filmini olan *Dışardakiler*'i İsveç'te çekti. 1971 yılında Avustralya'ya göç eden Kuyululu burada kendini zor da olsa kabul ettirmeyi başardı ve Avustralya'da *Bir Avuç Toz* filmini çekti. Halen Avustralya ve Türkiye'de yaşamına devam eden Kuyululu 3. kez festivalimizin konuğu oluyor.

Director's Biography:
She was born in İstanbul in 1930 and directed her first film, *Outsiders*, in Sweden. Kuyululu and her family immigrated to Australia in 1971, where she directed *A Handful of Dust*. She is still living both in Australia and Turkey. This is the third time we will see her in our festival.

Filmleri / Filmography:
Suçlu mu Piyon mu? (Crims or Pawns?), 1987; Altın Kafes (Golden Cage), 1975; Bir Avuç Toz (A Handful of Dust), 1974; Dışardakiler (Outsiders), 1970

Suçlu mu, Piyon mu?

Crims or Pawns?

AVUSTRALYA / AVUSTRALIA, 1987, 30', betacam, renkli / color

Yönetmen / Director: Ayten Kuyululu Ürkmez
Senaryo / Script: Ayten Kuyululu Ürkmez
Kaynak / Source: Gazi Üniversitesi

Yönetmen Biyografisi:
1930'da İstanbul'da dünyaya geldi. Ailesi ile birlikte İsveç'e göç etti ve ilk filmi olan Dışardakiler'i İsveç'te çekti. 1971 yılında Avustralya'ya göç eden Kuyululu burada kendini zor da olsa kabul ettirmeyi başardı ve Avustralya'da *Bir Avuç Toz* filmini çekti. Halen Avustralya ve Türkiye'de yaşamına devam eden Kuyululu 3. kez festivalimizin konulu oluyor.

Director's Biography:
She was born in İstanbul in 1930, directed her first film Outsider in Sweden. Kuyululu and her family immigrated Australia in 1971and she directed A Handful of Dust. She is still living both in Australia and Turkey. This is the third time we will see her in our festival.

Filmleri / Filmography:
Suçlu mu Piyon mu? (Crims or Pawns?), 1987; Altın Kafes (Golden Cage), 1975; Bir Avuç Toz (A Handful of Dust), 1974; Dışardakiler (Outsiders), 1970

Bir Ülke: Rusya

One Country: Russia

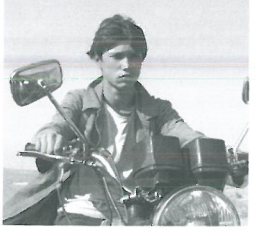

Suskunluğu Bozan Çekiçlerin Ardından

Rus sineması, araya giren 73 yıllık SSCB dönemi nedeniyle üç tarihsel dönemde işlenebilir. Her dönemde ayrı bir karakter çizen sosyo-ekonomik yapı, kadının sinemadaki sunumu açısından değişken bir görünümün doğmasında etkili olmuştur. Buna, Sovyet/Rus sinema sektöründe çalışan kadınların diğer ülkelere kıyasla daha çok olması da eklenince, zengin bir kaynakla baş başa kaldığımız anlaşılır.

1917 Devrimi öncesinde, çoğunlukla aristokrat ve kent kökenli veya saray çevresinden kadınları beyazperdede görürüz. Fransız özentisi, yelpazelerinin gölgesindeki kokona anneler ve çıtkırıldım kızlarıdır gözde olanlar. Dünyadaki tek varlık nedeni aşk olan salon kadını tiplemesi de bu dönemde modadır. Onlar melodramın, suçun, karanlığın ve melankolinin kadınlarıdır. Onları güzel ama yoksul köylü kızları izler. Kadın-erkek ilişkilerini anlatan filmlerin ardı arkası kesilmez. Ancak, Vladislav Starevitch'in Mest Kinematograficeskovo Operatora (1912) adlı kukla animasyonu, kocasını aldatan, kendisinin aldatıldığını ise bir kamera operatörünün yaptığı kayıt sayesinde öğrenen ve böylece kocasıyla ödeşen bir kadının öyküsü olup, Rus sinemasında sinema-kadın işbirliğinin bildiğim ilk örneğidir.

Dönemin kadın starları arasında öne çıkan iki isim vardır. Natalia Lisenko'yu 1916'da başladığı oyunculuk kariyerinin ilk döneminde bir Protazanov oyuncusu olarak tanımlamak gerekir. En önemli filmi *Sergey Baba* (Otets Sergei, 1918) olan yıldız, devrim sonrasında yurtdışına çıkar ve Avrupa'da Epstein ve Cavalcanti ile çalışma olanağı bulur. Ancak, çoklarınca dönemin sembol yıldızı Vera Kolodnaya'dır; Gardin'in *Anna Karenina* (1914), Meyerhold'un *Dorian Gray'in Portresi* (Portret Dorianna Graya, 1915), Chardinin'in *Serap* (Mirazy, 1916) ve Bauer'in *Yaşam İçin Yaşam* (Zizn za Zizn, 1916) filmlerindeki performansı bunu haklı çıkartacak cinstendir.

Ve devrim gelir. Uzun süren karmaşa yıllarının ardından ortaya bambaşka bir sinema çıkar. 70 yıldan fazla bir süreyi kapsayan Sovyet döneminin ilk yıllarında kadın temsili açısından dikkate alınması gereken filmler şunlardır: Razumni'nin *Ana* (Mat, 1919), Eisenstein'ın *Grev* (Strike, 1924), Protazanov'un *Aelita* (Aelita, 1924), Kuleshov'un *Kanun Namına* (Dura Lex, 1925), Pudovkin'in *Ana* (Mat, 1926) -ki bu filmin başrolündeki Vera Baranovskaya'nın çizdiği ana karakter, yıllarca devrim kadınını temsil etmiştir-, Abram Room'un *Yatak ve Sofa* (Bed and Sofa, 1927), Eisenstein'ın *Ekim* (Oktiabr, 1928), Vertov'un *Kameralı Adam* (Man With a Movie Camera, 1929) ve Dovjenko'nun *Toprak* (Earth, 1930).

Devrim, çekiçlerini yaratmakta da gecikmez ve sinema tarihinin ünlü isimleri ardı ardına sektöre girer. Derleme belgesel türünde akla gelen ilk isim olan Esfir Schub bu dönemde *Romanovların Düşüşü* (Fall of the Romanov Dynasty, 1927), *Büyük Yol* (Veliki Put, 1927) ve *Nikola II'nin Rusyası ve Tolstoy* (Rossiya Nikolaya II i Lev Tolstoy, 1928) belgesellerini gerçekleştirir. Vertov grubu içindeki iki numaralı isim olan Elizaveta Svilova, kurgusuyla sayısız belgesele adını yazdırır. 1924 sonrasında Kino-Glaz ve Kino-Pravda serisinde onun büyük emeği vardır. Kuleshov'un en sadık yardımcısı olan Alexandra Khokhlova kameranın önünde ve arkasındaki hemen her aşamada çalışır. Dönemin oyuncu yönetmenlerinden Olga Preobrajanskaya, *Ryazan Kadınları* (Les Femmes de Ryazan (1927) filmiyle dikkat çeker. Bir evliliğin sözlenmeden düğüne kadar bütün aşamalarını yansıtan film, toplumsal tarih açısından zengin bir folklorik belge olma özelliğini taşır ve yer yer Dovjenko lirizmine yaklaşır.

Sovyet kadını, 1940'lar ve 1950'ler boyunca, Batı kadınının yapay ve cinselliğe indirgenmiş sunumunun aksine, sosyal ve politik rolü nedeniyle üretken, katılımcı ve güncel sorunlara duyarlı söylemiyle geniş bir yelpazede yansır perdeye. Perdenin gerçekleri ne kadar yansıttığı ise ülkenin sorunlu politik yapısından ayrı düşünülerek tartışılamaz. Onlara "Marx'ın Freud'a göz kırpan kadınları" demek olasıdır. O gözlerin arada bir Stalin'e de kırpılması gerekir. Gözleri filmler izler. Kara yıllar kara gözlerin ışığını yıllarca karartır. İkinci Dünya Savaşı sonrasında, Stalin'in tarihin çöp kutusuna atılmasıyla kadının tüm varlığıyla yaşama dönüşüne tanık oluruz.

Oyuncular açısından bakacak olursak, Donskoi'nin *Ana*'sında (Mat, 1956) Vera Maretskaya ve Kalatazov'un *Leylekler Geçerken*'inde (When the Cranes are Flying, 1957) Tatiana Samoilova dönemin akılda kalan yüzleri oldular. Bu dönemin akılda kalan yönetmeni ise, Dovjenko'nun izini sürerek *Denizin Şiiri* (Poema o Mare, 1956-58), *Ateş Yılları* (Povest Plamennykh Let, 1960) ve *Büyüleyici Desna* (Zatcharovanaia Desna, 1964) filmlerini yöneten, Yulia Solntseva'dır.

Sovyet sinemasında kadın oyuncuların yükselişe geçtiği ve birbiri ardına sergiledikleri önemli performanslarla başarıyı sıradan hale getirdikleri yıllar, 1960'lar ve izleyen yıllardır. Ve bu yükseliş, burada ancak birkaçına değinebileceğimiz onlarca isimle SSCB'nin çöküşüne kadar aralıksız sürecektir: Konchalovsky'nin *İlk Öğretmen* (Pervyj Ucitel, 1965) filmindeki yorumuyla 1966 Venedik Film Festivali'nde En İyi Kadın Oyuncu ödülünü kazanan Natalia Arinbasarova; Konchalovsky'nin *Uncle Vanya* (1970) ve Karasik'in *Misty Shares* (1986) filmleriyle Irina Kupchenko; Narliev'in *Gelin* (1972), *Cemal'in Ağacı* (1980), *Karakum, Gölgede 45C* (1982) ve *Man-Kurt* (1990) filmlerinde Türkmen kadınının dünyasını yansıtan Maya Aymedova; Tarkovski'nin *Solaris* (1972) ve Burlyayev'in *Lermontov* (1987) filmlerinden tanıdığımız ve *Bambi's Childhood* (1986) ile karşımıza yönetmen olarak da çıkan Natalia Bondarchuk; Mikhalkov'un Kolodnaya'ya bir saygı duruşu olarak gösterilen *Aşk Kölesi* (Raba Lubvi, 1976), *Mekanik Bir Piyano İçin Bitmemiş Bir Parça* (1977) ve *Oblomov* (1979) filmiyle parlayan Elena Solovey; German'ın *Twenty Days Without War* (1977) ve Mikhalkov'un *Beş Akşam* (Pyat Vecherov, 1978) filmlerinin unutulmaz yüzü Lyudmila Gurchenko; Panfilov'un *Tema* (1979), *Valentina* (1980), *Vassa* (1982) ve Gorki'nin aynı adlı romanından yapılan dördüncü uyarlama olan *Mat* (1990) ile Konchalovsky'nin *Altın Yumurtlayan Tavuk* (Kourotchka Riaba, 1994) filmleriyle çağdaşlarının bir adım önüne çıkan Inna Churikova; Konchalovsky'nin *Siberiade* (1979) ve Piotr Todorovski'nin *Wartime Romance* (1985) filmleriyle dikkat çeken ve kanımca geçiş dönemi oyuncuları için bir model olan Natalia Andreichenko; Panfilov'un *Valentina* (1980), Khodjakov'un *Başarı* (Ouspekh, 1984) ve Filatov'un *Sons of a Bitch* (1991) filmleriyle geçiş döneminin önemli figürlerinden biri haline gelen Larissa Udovinchenko; Balayan'ın *Tılsımım Koru Beni*'sinde (1986) parlayan Tatiana Drubitch ve son olarak, Mikhalkov'un *Kara Gözler* (Oci Ciornie, 1987) ile Dykhovitchny'nin *Aralık İçin Müzik* (Musyka dlia Dekabria, 1995) filmlerindeki farklı yorumları ile iki ayrı dönemi birbirine bağlayan Elena Safonova.

Aynı yılların Sovyet sineması Larisa Shepitko [Ateş (Znoj, 1963) ve Yükseliş (Ascent, 1976)] ve Kira Muratova [Short Meetings (1967), Long Farewells (1971), The Asthenic Syndrome (1988) ve Tri Istoria (1996)] gibi uluslararası alanda önem kazanan iki yönetmen yetiştirir. Ancak yalnız değillerdir. Yapıtlarıyla içeride ve dışarıda övgülerle karşılanan başka kadın yönetmenler de vardır: Sinemaya animasyonla adım atan Özbek Kamara Kamalova (A Bitter Berry, 1975); Alla Surikova (Suyeta Suyet, 1979); gençlik sorunlarına duyarlılığıyla dikkat çeken Dinara Asanova (Guys, 1983);

Irina Poplavskaya (Matrey's Joy, 1986); Gürcü sinemasının en önemli isimlerinden Nana Chorcadze [Robinsonade, 1986) ve (A Chef in Love, 1996)]; Lana Gogoberidze (The Rotation, 1987); belgesel dramaların en önde gelen isimlerinden biri olan Marina Goldovskaya [(Tumbalalaika, 1987) ve (Vlast Solovetskaya, 1989); Marina Babak (Bolse Sveta, 1987); Asya Suleyeva (My Home in the Green Hills, 1987) ve Svetlana Proskurina [Beklenmeyen Vals (Slovchainij Vals, 1989)].

SSCB'nin tarihe karışmasıyla sinema sektöründe de belirgin bir gerileme yaşandı. Sektörün yükünü yıllarca sırtlanmış olan stüdyoların kapanması ya da finansal zorluklar nedeniyle kapasitesinin çok altında çalışması, sinema kadınlarının planlarını da alt üst etti. Sürecin birkaç yıl öncesinde sesini iyice yükselten bağımsız yönetmenlerin varlığı, krizin aşılmasında önemli rol oynadı. Kuşak değişimi oyuncularda da gözlendi. İki dönem arasında köprü kuran filmler aracılığıyla yeni yüzler tanıdık.

Natalia Negoda adı, Pichul'un Küçük Vera (Malenkaya Vera, 1988) filmiyle birlikte Perestroika'nın yanına yazılır oldu. Piotr Todorovski'nin Intergirl (1989) filminde izlediğimiz Elena Yakovleva çok daha önemli bir konuma yükseldi. Bu dönemin en güçlü ve gözde olanının Dinara Drukorova [Kanevski'nin *Kımıldama Öl ve Diril* (Zamri Oumi Voskresni, 1989) ve Bağımsız Bir Yaşam (An Independent Life, 1991), Balabanov'un *Of Freaks and Men* (1998) ve Bertucelli'nin *Otar Gittiğinden Beri* (Depuis Qu'Otar est Parti, 2003)] olduğunu düşünüyorum. Mikhalkov'un *Güneş Yanığı* (Burnt by Sun, 1994) ve Valeri Todorovski'nin Katia Ismailova (1994) filmleriyle adını duyuran Ingeborga Dapkounaite de son yıllara ağırlığını koyan isimlerden. Ve şimdilik son isim: Son yılların Rus sineması denince akla ilk gelen yönetmeni Sokurov'un *Taurus* (2000) ve *Rus Hazine Sandığı* (Russki Kovcheg, 2002) filmlerinde tercih ettiği Maria Kuznetsova.

Oyuncular açısından bir hayli umut veren tablo, söz konusu yönetmenler olunca kararıyor. Verimli geçen bir oyunculuk döneminin ardından yönetmenliğe geçen Elena Tsiplakova [(Cane Paradise, 1991) ve (Na Tebya Upovayu, 1993)], Marina Tsourtsoumia [Albay'a Mektup Yok (Tolko Smertj Prikhodet Obyazztelno, 1992)] ve Elena Konstantinovna Tonunc (I'll Never Let You Go, 1993) gibi beklenti yaratan çıkışlar yapan yönetmenler oldu. Rus kadın yönetmenlerin son halkası ise *Oj, Vi, Goesi* (1991), *In That Land* (1998) ve *Babusya* (2003) ile Lidia Bobrova.

Peki ama ufukta gözüken ne? Rusya'nın, hemen her alandaki yenilenmesine ve ortaya konan verilere bakılırsa yeniden yükselişe geçtiğini söylemekte bir sakınca yok. Bu, henüz tam anlamıyla sinemasına yansımamış görünüyor. Gerçek olan, Rus sineması olmadan dünya sinemasının yavan ve ruhsuz kaldığıdır. Bunu sağlamak için kadınların daha varsıl bir performans sergilemesi kaçınılmaz görünüyor.

Gökhan Erkılıç

After the Hammers That Broke the Silence...

Russian Cinema, including 73 year of the USSR era, can be discussed in three historical periods. The different characteristics of the socioeconomic structure in each period bring about different views of representation of women in cinema. In addition to this, the number of women who worked in the cinema sector in Soviet Russia is considerably higher than many other countries, which means that we are facing a rich source.

Before the Soviet Revolution, we see only women from the bourgeoisie, the aristocracy or the palaces reflected on the screen. They are overdressed and excessively made-up mothers in the shadow, behind their fans and their high-hat daughters who were popular in that period. Women whose only ambition in life is love were also very popular. They are women of melodrama, crime, darkness and melancholy. After them come the lovely but poor peasant girls. Films with relationships between men and women as the subject matter were continously produced. However, a puppet animation by Vladislav Starevitch named Mest Kinematograficeskovo Operatora (1912) - the story of a woman who betrayed her husband and discovered his betrayal from the record recorded by a camera operator and took her revenge in this way - is the first example I do know of the cooperation of cinema-woman in Russian Cinema.

Two women were the leading female stars of this period. Natalia Lisenko should be described as an actress of Protazanov in the early period of her career, which started in 1916. The actress, whose most significant film is *Father Sergei* (Otets Sergie, 1918) went abroad after the Revolution and found a chance of working with Epstein and Cavalcanti in Europe. However, Vera Kolodnaya is regarded as the symbol star of the period for most people and her performances in *Anna Karenina* by Gardin (1914), *The Portrait of Dorian Gray* by Meyerhold (Portret Dorianna Graya, 1915), *Mirage* by Chardinin (Mirazy, 1916) and *Life for Life* by Bauer (Zizn za Zizn, 1916) supports this idea.

And then the Revolution came. An entirely different cinema emerges after the long years of chaos. The following films should be taken into consideration for their representation of woman in the first years of the Soviet era (which lasted more than 70 years): *Mother* by Razumni (Mat, 1919), *Strike* by Eisenstein (Strike, 1924), *Aelita* by Protazanov (Aelita, 1924), *In the Name of Law* by Kuleshov (Dura Lex, 1925), *Mother* by Pudovkin (Mat, 1926) –in which the "mother" character performed by Vera Baranovskaya symbolized the woman of the Revolution for years-, *Bed and Sofa* by Abram Room(1927), *October* by Eisenstein (Oktiabr, 1928), *Man With a Movie Camera* by Vertov (1929) and *Earth* by Dovjenko (1930).

Revolution was not late to create its hammers and the renowned names of cinema history enter the sector one after another. The first names occur in the collected documentary genre, Esfir Schub makes *Fall of the Romanov Dynasty* (1927), *Great Path* (Veliki Put, 1927) and *Russia of Nikola II and Tolstoy* (Rossiya Nikolaya II i Lev Tolstoy, 1928). Elizaveta Svilova, the second name in Vertov group, was the editor of innumerable documentaries. He made great contributions to Kino-Glaz and Kino-Pravda series after 1924. A loyal assistant of Kuleshov, Alexandra Khokhlova worked in every stage in front and behind of the camera. Another actress-director of this period, Olga Preobrajanskaya attracts attention with her film, *Women of Ryazan* (Les Femmes de Ryazan, 1927).

The film which shows us every single stage in a marriage, from engagement to wedding, is a special document of rich folkloric elements and it comes near to Dovjenkolirism.

During the 1940s and 1950s, cinematic representations of women in Soviet Russia reflected every aspect of their social and political roles and their awareness of contemporary issues - contrary to the representation of Western women, which was artificial and reduced to sexuality.

How sincerely the screen reflected the thruths can not be discussed without considering the problematic political structure of the country. It's possible to call them Marx's women who wink at Freud. They sometimes have to wink at Stalin,

too. So do their films. And then came the dark years of World War II. After WW II and the fall of Stalin, we witness the rebirth of woman with her entire being.

Looking at the actresses, Vera Maretskaya in *Mother* by Donskoi (Mat, 1956) and Tatiana Samoilova in *When the Cranes are Flying* by Kalatazov(1957) are easily remembered faces of this period. The most easily remembered director is Yulia Solntseva directed *Poem of the Sea* (Poema o Mare, 1956-58), *Years of Firei* (Povest Plamennykh Let, 1960) and *Mesmerizing Desna* (Zatcharovanaia Desna, 1964) as a follower of Dovjenko.

1960s and onwards is the era where actresses begin to rise in their career and with their significant performances, the success becomes common. And this rise continues with the following names (which are just a few of dozens until the collapse of USSR): Natalia Arinbasarova who won the best actress award in 1966 Venice FF with her performance in *Leader of Teaching* by Konchalovsky (Pervyj Ucitel, 1965); *Irina Kupchenko with Uncle Vanya* by Konchalovsky (1970) and *Misty Shares* by Karasik (1986); Maya Aymedova who tells the life of Turkoman woman in *Bride* (1972), *Cemal's Tree* (1980), *Shade Temperature 45C* (1982) and *Man-Kurt* (1990) by Narliev; Natalia Bondarchuk who is well-known for *Solaris* by Tarkovski (1972), *Lermontov* by Burlyayev (1987) and the director of *Bambi's Childhood* (1986); Elena Solovey who shines in *Slave to Love*, which is a tribute to Kolodnaya (Raba Lubvi, 1976), *An Unfinished Piece for A Mechanic Piano* (1977) and *Oblomov* (1979) by Mikhalkov; Lyudmila Gurchenko who is the unforgettable face of *Twenty Days Without War* by German (1977) and *Five Evening* by Mikhalkov (Pyat Vecherov, 1978); Inna Churikova who stepped forward among her contemporaries with *Tema* (1979), *Valentina* (1980), *Vassa* (1982), the fourth adaptation of *Gorki's Mat* (1990) by Panfilov and *Chicken with Golden Eggs* by Konchalovsky (Kourotchka Riaba, 1994); Natalia Andreichenko who, in my opinion, is a model for the actresses of the transition phase and attracts attention with *Siberiade* by Konchalovsky (1979) and *Wartime Romance* by Piotr Todorovski (1985); Larissa Udovinchenko who becomes one of the most significant figures of the transition phase with *Valentina* by Panfilov(1980), *Success* by Khodjakov (Ouspekh, 1984) and *Sons of a Bitch* by Filatov (1991); Tatiana Drubitch in *My Talisman Protect Me* by Balayan (1986) and lastly Elena Safonova, who links the two period with her different interpretations in *Black Eyes* by Mikhalkov (Oci Ciornie, 1987) and *Music for December* by Dykhovitchny (Musyka dlia Dekabria, 1995).

In the same period of the Soviet Cinema, we can see two internationally acclaimed directors: Larisa Shepitko [*Fire* (Znoj, 1963) and *Ascent* (1976)] and Kira Muratova [*Short Meetings* (1967), *Long Farewells* (1971), *The Asthenic Syndrome* (1988) and *Tri Istoria* (1996)]. But they are not alone. Other female directors were welcomed with acclamation in and out of the country: Uzbek Kamara Kamalova, who starts her career in cinema with animation *A Bitter Berry*, (1975); *Alla Surikova* (Suyeta Suyet, 1979); Dinara Asanova, who draws attention with her sensitivity about problems of youth (Guys, 1983); Irina Poplavskaya (*Matrey's Joy*, 1986); one of the most important names in Georgian Cinema Nana Chorcadze [(*Robinsonade*, 1986) and (*A Chef in Love*, 1996)]; Lana Gogoberidze (*The Rotation*, 1987); one of the leading names of documentary dramas Marina Goldovskaya [(*Tumbalalaika*, 1987) and (*Vlast Solovetskaya*, 1989); Marina Babak (*Bolse Sveta*, 1987); Asya Suleyeva (*My Home in the Green Hills*, 1987) and Svetlana Proskurina [*Unexpected Waltz* (Slovchainij Vals, 1989)].

After the collapse of the USSR, the Soviet cinema sector dramatically regressed.Studios that shouldered the sector for years were closed down or worked under their capacity. Under these conditions, all the future plans of the women in cinema were ruined. Independent directors who had already risen their voice before the collapse played an important role in overcoming the crisis. The period changed, so did the actresses. We met new faces in the films connecting the two periods.

Natalia Negoda's name was first mentioned together with Perestroika after *Little Vera* by Pichul (Malenkaya Vera, 1988). Elena Yakovleva, who played in *Intergirl* by Piotr Todorovski (1989) was elevated to a much more significant position. The strongest and the most favorite names of this period are Dinara Drukorova [*Don't Move Die and Revive* by Kanevski (Zamri Oumi Voskresni, 1989) and *An Independent Life* (1991), *Of Freaks and Men* by Balabanov (1998) and *Since Otar has Gone* by Bertucelli (Depuis Qu'Otar est Parti, 2003)]. Ingeborga Dapkounaite is also one of the most significant names who played in *Burnt by Sun* by Mikhalkov (1994) and *Katia Ismailova* by Valeri Todorovski (1994). The last name for now: Maria Kuznetsova, who was chosen for *Taurus* (2000) and *Russian Treasure Chest* (Russki Kovcheg, 2002) by Sokurov, the first director who comes to mind for contemporary Russian Cinema.

The current situation is quite hopeful for actresses, however when it comes to directors, it's difficult to say so. There are promising directors like Elena Tsiplakova [(*Cane Paradise*, 1991) and (*Na Tebya Upovayu*, 1993)], Marina Tsourtsoumia [*There is No Letter For Colonel* (Tolko Smertj Prikhodet Obyazztelno, 1992)]and Elena Konstantinovna Tonunc (*I'll Never Let You Go*, 1993) who moved to director's chair after a fruitful acting career. And the last ring in Russian women directors is Lidia Bobrova with *Oj, Vi, Goesi* (1991), *In That Land* (1998) and *Babusya* (2003).

So, what do we see out in the horizon? Looking at Russia's total renovation and the latest data, we do not hesitate to say that Russia is on the rise. However, it seems that this rise has not entirely reflected on its cinema yet. The truth is that without Russian cinema, world cinema is soulless and tasteless. In order to show this, it is inevitable for women to show much richer performances.

Gökhan Erkılıç

Nine

Babusya / *Granny*

RUSYA, FRANSA / RUSSIA, FRANCE, 2003, 97', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Lidia Bobrova
Senaryo / Script: Lidia Bobrova
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Valeri Revitch
Müzik / Music: Sergueï Anoufriev
Kurgu / Editing: Tatiana Bystrova
Oyuncular / Cast: Nina Shoubina, Anna Ovsianikova, Vladimir Koulakov, Sergei Anufriyev, Olga Onishchenko
Ödüller/ Awards:
Kopenhag Uluslararası Film Festivali "Altın Kuğu – En İyi Senaryo, En İyi Yönetmen", "Jüri Özel Ödülü - Anna Ovsyannikova, Nina Shubina / *Copenhagen International Film Festival "Golden Swan - Best Screenplay", Best Director", "Jury Special Prize - Anna Ovsyannikova", Nina Shubina"*, **2004**
Lecce Avrupa Sinema Festivali "Altın Zeytin Ağacı" / *Lecce Festival of European Cinema "Golden Olive Tree"*, **2004**
Cottbus Genç Doğu Avrupa Sineması Film Festivali "İzleyici Ödülü", "Büyük Ödül" / *Cottbus Film Festival of Young East European Cinema "Audience Award", "Grand Prize"*, **2003**
Karlovy Vary Uluslararası Film Festivali "Ecumenical Jüri Ödülü", "Don Kişot Ödülü", "Jüri Özel Ödülü" / *Karlovy Vary International Film Festival "Award of Ecumenical Jury", "Don Quijote Award", "Special Prize of the Jury"*, **2003**
Marakeş Uluslararası Film Festivali "Altın Yıldız" / *Marrakech International Film Festival "Golden Star"*, **2003**
Paris Uluslararası Sinema Buluşması "İzleyici Ödülü" / *Paris International Cinema Meeting "Audience Award"*, **2003**

Yaşı epeyce ilerlemiş olan ve çevresindeki hemen herkes üzerinde fazlasıyla emeği bulunan Tusya Nine, yakınları tarafından evinden zorla çıkarılır. Evi satıp bir an önce paraya çevirme derdinde olan yakınlarının, kendisine bakmak gibi bir dertlerinin olmadığını fark eden Nine, evden eve sürüklenir ama kapısı çaldığı torunları tarafından da bir bir geri çevrilir. Doğasındaki kadercilik yürek burukluğunun çığlığını susturur. Ve Tusya Nine, kendini belirsiz geleceğine bırakır.
Bobrova önceki iki filminde, günümüz Rusyası'nda yaşanan sosyo-ekonomik dönüşümün etkilerini kırsal kesim ve kadınlar çerçevesinde ele alarak işlemişti. *Nine* ise bu gözlemci bakışın sınırlarını kırsal kente doğru genişletir. Dengeleri hızla bozulan yaşamın güven vermez kayganlığı, en sıradan kararın bile küçük çıkarlar doğrultusunda alınmasına neden olur. Bu fırsatçı, bireyci, sömürü odaklı ve düşüncesiz yaşam anlayışı, öncelikle gençleri etkisi altına almaktadır. Onların dünleri yoktur, yarınları ise belirsizdir. Oyun alanları yalnızca bugündür. Bu değişimden en çok zarar görenler, onların yetişmesinde en fazla emek harcayan yaşlılardır. Gözden ilk çıkarılanlardır yaşlılar. Unutulurlar, harcanırlar, istenmezler. Para ve çıkar merkezli bir dünyada onların yeri yoktur. İnsancı gelenekleri, istenmedikleri yerde durmalarını engeller. Günümüz toplumunun ancak sözlüklerde karşılaşabildiği onur, gurur, vicdan ve sevgi gibi kavramların tadına varabilen belki de son kuşağın temsilcilerinden birinin öyküsü aracılığıyla modern yaşamla yüzleşiriz. Uzaklığı, geleceği görünmez ya da önemsiz kılar. Ekeceği bir şeyi olmayan, biçecek bir şey de bulamaz; bunu öğrenme anı, geri dönüşü olmayan bir andır. *Nine*, çağımızın bizden koparıp aldığı ve görünen o ki almaya devam edeceği değerler üzerine bir ağıt, bir elveda. Yoksul Çeçen sığınmacıların Tusya Nine'yle kurdukları sıcak diyalog, yaşanılan kültürel ikileme ilginç bir vurgu yapıyor. *Nine*, bir bakıma, Anadolu'nun sosyal çatlaklarına bir öncelleme olarak da okunabilir. Görsel açıdan yeterli, idea açısından düşündürücü ve tematik olarak çekici olması izlenmesini gerekli kılıyor.
Gökhan Erkılıç

Grandmother Tosia - who dug ditches at the front in WWII, took care of her daughter's children, and divided the proceeds of the sale of her house to her two sons and daughter - is threatened with homelessness. Regardless of her sacrifices in the past for her extended family, scarcely any of her relatives express willingness to take her in. And the better-off they are, the more antipathy they seem to possess. Director Lidia Bobrova already told stories about the socio-economic transformations in today's Russia in her two previous films, through women in rural parts of the country. In *Granny*, she expands her observations to the cities in the rural areas. With the destroyed balance of life, people become more and more ignorant. This new attitude can be seen especially on the younger generation. They have neither a past nor any hopes for the future. Therefore, their playground is only the present time. Unfortunately elderly people, who sacrificed themselves in order to raise the youngsters, receive most of the harm in a world like this. They are forgotten and unwanted and have no place in a world where money is at the centre of everything. Their humanist traditions prevent them from staying in a place where they are unwanted. This is the story of a generation that appreciated the meaning of honor, pride, love and conscience. A dirge and a farewell to the values that are beginning to vanish from the contemporary world.
Gökhan Erkılıç

Yönetmen Biyografisi:
Zabaikalie'de 1952'de doğdu. 1978-83 yılları arasında Moskova Devlet Sinema Akademisi'nde senaryo eğitimi aldı. Ardından iki yıl Lenfilm Stüdyosu'nda çalıştı. *Nine* (2003) üçüncü uzun filmidir.

Director's Biography:
She was born in Zabaikalie in 1952 and studied scriptwriting in Moscow State Cinema Academy between 1978 and 1983. She worked in the Lenfilm studio for two years. *Granny* is her third feature film.

Filmleri / Filmography:
Babusya (Granny), 2003; V toj strane (In That Land), 1997; Oj, vy, gusi (Hey, you, wild geese), 1991

Hasat Zamanı

Vremia Zhatvy / *Harvest Time*

RUSYA / RUSSIA, 2004, 67', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Marina Razbezhkina
Senaryo / Script: Marina Razbezhkina
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Irina Uralskaya
Müzik / Music: Anton Silayev
Kurgu / Editing: Tatyana Naidyonova
Oyuncular / Cast: Vyacheslav Batrakov, Dima Ermakov, Lyudmila Motornaya, Dmitri Yakovlev
Dünya Hakları / World Sales: Risk Film and Video Studio
Ödüller/ Awards
Moskova Uluslararası Film Festivali "FIPRESCI Ödülü", "Rus Sinema Eleştirmenleri Ödülü - Mansiyon"/ *Moscow International Film Festival "FIPRESCI Prize", "Russian Film Critics Award - Special Mention"*, **2004**
Selanik Film Festivali "Gümüş İskender", "Özel Sanatsal Başarı" / *Thessaloniki Film Festival "Silver Alexander", "Special Artistic Achievement"*, **2004**

Çağdaş Rus sinemasından sıra dışı ve ilgi uyandırıcı bir film olan *Hasat Zamanı*, daha önce yaptığı belgesel ve kısa filmleri ile tanınan yönetmen-senarist Marina Razbezhkina'ın ilk uzun metrajlı filmi. İlk senaryosunu 1989'da yazan Razbezhkina, 1991'den beri pek çok kısa film ve belgesele imza atmış bir yönetmen. İlk kurgusal filmi olan *Hasat Zamanı*'nda da bu geçmişinin izleri görülüyor.
Razbezhkine, *Hasat Zamanı*'nın öyküsünü, hastanede aynı odada yattığı yaşlı bir kadından dinlemiş. Gerçek bir yaşam öyküsünden hareketle kurguladığı filminde, 1950'lerin Sovyet Rusya'sında Çuvaşya'da yaşayan bir ailenin yaşamını konu ediniyor Razbezhkina.
Antonina, iki çocuğu ve II. Dünya Savaşı sırasında bacaklarını kaybetmiş olarak evine dönen kocasından oluşan ailesini ayakta tutabilmek için var gücüyle çalışmaktadır. Genç kadının görevi, kolektif çiftlikte biçerdöver operatörlüğüdür. Mütevazı ama mutlu bir ailesi vardır. Antonina, kendi halinde yaşayıp giden, bütün gününü çocuklarıyla oyun oynayarak geçiren ve akşamları da içip içip sızan 'işe yaramaz' kocasını sevdiği kadar işini de sevmektedir. İşini severek yapmanın karşılığında da hükümet tarafından Kırmızı Flama ile ödüllendirilir her yıl. Bölgenin en iyi operatörüdür o. Ancak, bu mutluluk tablosu, Kırmızı Flama'dan sonra bozulmaya başlar. Çünkü yoksul evinin fareleri gözlerini bu flamaya dikmiştir. Hayatının ve varlığının en anlamlı hazinesi olan bu flamayı korumak uğruna Antonina hem ruh sağlığını hem de ailesini tehlikeye atacaktır.
Film, 50'lerden günümüze uzanan hikayesiyle Rusya'daki kırsal yaşamdan kesitler sunuyor. Dramatik bir film olmasına karşın hem anlatım dili hem de tekniği ile, izleyicinin damağında belgesel tadı bırakıyor.
Yönetmen, bir röportajında, profesyonel oyuncularla çalışmayı sevmediğini, onların sahiciliğine inanmadığını söylüyor. Bu da onun sinemadaki gerçeklik anlayışı üzerine ipuçları veriyor. Bir belgeselci olarak, küçük bir hikayeden büyük bir film çıkarmasının ardındaki düşünceyi özetliyor.
Moskova'da FIPRESCI ödülünü kazanan *Hasat Zamanı*, başta Toronto ve Karlovy Vary olmak üzere katıldığı bütün festivallerde büyük övgüler almış bir film.

Ercüment Dursun

Harvest Time, which is an outstanding and interesting film from the contemporary Russian cinema, is the first feature film of director-scenarist Marina Razbezhkina, well known for her documentaries and short films. Razbezhkina, who wrote her first scenario in 1989, has undersigned numerous short films and documentaries. Reflections of this past can be traced in *Harvest Time*, which is her first feature film.
Razbezhkina heard the story of *Harvest Time* told by an old woman, with whom she once shared a room in the hospital. In this film, based on the true life-story of one family, Razbezhkina focuses on the life of a family living in Çuvaşya in 1950's Soviet Russia.
Antonina is working with all her might to support her family, consisting of two children and a husband who returned from World War II. after losing his legs. The young woman is a harvester operator in a collective farm. She has a modest, but happy family. Antonina loves her job just as much as she loves her "worthless" husband, who spends the whole day playing with his children and drinks until he passes out at night. She is rewarded every year with the "Red Flag" by the government for doing her job with joy. She is the best operator of the region. However, this portrait of happiness starts to crumble after the red flag. The mice of her poor home focus on the flag. Antonina ends up endangering her sanity as well as her family in order to protect this most meaningful treasure of her life and existence.
The film, with its story reaching from the fifties to the present, presents cross-sections from the rural life of Russia. Although it is a dramatic film, it provides the spectator with a sense of documentary, both as to expression and technique.
In one program, the director told that she doesn't like to work with professional actors, as she does not believe that they seem real. This gives a clue to her understanding of reality. It summarizes the thinking behind making a great film from a small story, just like a documentary maker.
Harvest Time, which received the FIPRESCI Award in Moscow, has won great acclaim in the numerous festivals where it has been shown, especially in Toronto and Karlovy Vary.

Ercüment Dursun

Yönetmen Biyografisi:
1956 yılında dünyaya gelen Razbezhkina, Moskova Kazan Üniversitesi'nde edebiyat eğitimi aldı. 1989'dan itibaren birçok senaryo yazdı. 1991'den beri belgesel, TV filmi ve kısa film yönetmenliği yapıyor. *Hasat Zamanı* yönetmenin ilk uzun filmi.

Director's Biography:
She was born in 1956 and studied literature at Moscow's Kazan University. She began writing screenplays in 1989 and has directed award-winning documentaries, TV movies and short films since 1991. *Harvest Time* is her first feature film.

Filmleri / Filmography:
Vremya Zhatvy (Harvest Time), 2004

Şizo

Shiza / *Schizo*

RUSYA, KAZAKİSTAN, FRANSA, ALMANYA / RUSSIA, KAZAKHSTAN, FRANCE, GERMANY, 2004, 86', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Guka Omarova
Senaryo / Script: Guka Omarova, Sergei Bodrov
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Khasanbek Kydyraliyev
Müzik / Music: SIG
Kurgu / Editing: Ivan Lebedev
Oyuncular / Cast: Olzhas Nusuppaev, Eduard Tabyschev, Olga Landina, Bakhytbek Baymukhanbetov, Viktor Soukhorukov
Dünya Hakları / World Sales: Kazakhfilm, CTB Film Company, Les petites Lumieres, Kinofabrika
Ödüller / Awards
Kopenhag Uluslararası Film Festivali "En İyi Kadın Yönetmen Ödülü" / *Copenhagen International Film Festival "Best Female Director"*, **2004**
Cottbus Genç Doğu Avrupa Sineması Film Festivali "Büyük Ödül" / *Cottbus Film Festival of Young East European Cinema "Grand Prize"*, **2004**
Tokyo Uluslararası Film Festivali "En İyi Erkek Oyuncu - Olzhas Nusuppaev" / *Tokyo International Film Festival "Best Actor Award"*, **2004**

"Kazakistan'dan Sevgilerle"

Kazakistanlı yönetmen Gulshat (Guka) Omarova'dan ülkesine ironik bir bakış.

Çöküş içinde bir ülkeden, vahşi batı manzaraları...

Tuhaf, içe dönük davranışları yüzünden okul arkadaşları ve çevresince "şizo" olarak adlandırılan 15 yaşındaki Mustafa, kendisi de "bir tuhaf" olan kasaba doktorunun teşhisiyle okulu bırakır. Dul annesinin karanlık işlerle uğraşan erkek arkadaşı Sakura'yla takılmaya, onun ayak işlerini görmeye başlar. Sakura, katılan insanların ölümüne dövüştüğü yasa dışı boks müsabakaları düzenleyen ve bahisçilik yapan bir çeteyle çalışmaktadır. Mustafa bu işlere bulaşınca orada dönen dolapların da farkına varır. Bir gün, bir boks maçı sırasında ağır yaralanan genç bir adam, ölmeden önce, Mustafa'dan cebindeki tüm parayı kız arkadaşına –Zina'ya- götürmesini ister. Zina, kasabanın dışında sefil bir kulübede küçük oğlu ile birlikte yaşamaya çalışan umutsuz bir genç kadındır. Çocuğunu bir yetimhaneye bırakıp Çin'e gitmeyi, orada garson olarak çalışmayı hayal etmektedir. Mustafa bu kadının çaresizliğinden ve küçük çocuktan etkilenmiştir. Zina ve oğlunun hayatı, Mustafa ve annesinin hayatından farklı değildir. Sefalet içinde yalnız ve güvencesiz bir hayattır bu. Filmin bütün kahramanları, bir toplumsal çöküş sürecinin canlı yansımalarıdır. Şizo'nun etrafında ya sefalet ve çaresizlik içinde alkolizme sığınmış, dengesini yitirmiş, yitik insanlar ya da tüm ahlaki değerlerini kaybetmiş, insan hayatını hiçe sayan, karanlık işlerden para kazanan Sakura gibi insanlar vardır. Şizo bu koşullarda bir seçim yapmakla karşı karşıyadır.

Film, ülkenin çıplak ve acı gerçeği üzerine kurulmuş. Kahramanların gidebileceği doğru bir yön yok. İnsanları pusulasız kalmış, ülke çökmüş, insani değerler kirlenmiş...

Şizo, genç yönetmen Gulshat Omarova'nın ilk uzun metrajlı filmi. Filmin öyküsü, Omarova'nın Kazakistan'da bir kafede umutsuz, yüzü gözü parçalanmış, büyük kente gelip orada kaybolmuş genç bir boksörle karşılaşmasıyla oluşmaya başlamış yönetmenin aklında. Daha sonra senaryoyu, filmin yapımcılığını da üstlenen ünlü Rus yönetmen Sergey Bodrov'la birlikte yazmışlar.

Omarova, 14 yaşında oyuncu olarak sanat çalışmalarına başlamış. Daha sonra kısa film ve belgeseller yönetmiş. Sergey Bodrov ve oğluyla birlikte, oğul Bodrov'un yönettiği, *Kız Kardeşler* (Sisters)adlı filmin senaryosunu yazmış. *Şizo*, bir ilk film olmasına rağmen çeşitli festivallerde pek çok ödül almış, başarılı bir film.

Gulshat Omarova'nın bir kadın yönetmen olarak, erkeklerin ölümüne savaştığı ve genel olarak bir erkek alanı olan boksla ilgili bir film çekmesi ve zaten bir vahşet içeren bu mücadeleyi, gerçekçi ve etkin bir biçimde görüntülemesi ayrıca dikkate değer. Yönetmence bu sahnelerin ne anlam taşıdığı son derecede iyi değerlendirilmiş. Çünkü anlatılan öykü 90'lı ve iki binli yıllarda Kazakistan'ın ne duruma düştüğünü gösterdiği kadar, küreselleşen dünyanın sefaleti ve değer kaybıyla da örtüşüyor. Bu bakımdan Gulshat Omarova'yı böyle bir öyküyü, üstelik son derece çarpıcı ve sade bir biçimde anlatabildiği için candan kutlamak gerek.

Necla Algan

An uncommonly moving feature about characters in desperate circumstances, *Schizo* offers both a unique coming-of-age story and a sterling feature debut by director Guka Omarova. The film concerns Mustafa, or "Schizo", a boy not quite 15 years old, who becomes caught up in sordid adult dealings, and must struggle to maintain his sense of beauty and right as he develops the expertise and thick skin of a true player. Growing up in the destitute early '90s Kazakhstan, and nicknamed "Schizo" for his eccentric behavior in school (for which he also earns a drug regimen and the ominous prospect of other treatments), the young man lives an unrewarding home life with his single mother and her boyfriend Sakura (a small–time hood). The makeshift family is poor, and the adults pay little attention to Schizo's prospects, except that Sakura offers Schizo a role in his own income scheme: Procuring other men who will agree to fight in an underground and illegal boxing syndicate. The men will vie for money and cars, but few will ever win, and some are horribly injured. Already toughened by life, Schizo takes to this work with zeal, happy to have a little spending money. But he is taken aback when one recruit –a young man named Ali- dies after his boxing match, entrusting a small amount of money to Schizo, to be delivered to Ali's girlfriend Zina.

This beautiful and moving feature, set in modern-day Kazakhstan, depicts the hard choices a young man has to make when he's caught between poverty, crime and love, guided only by his wits and his better nature.

Necla Algan

Yönetmen Biyografisi:
Guka Omarova Almatı'da doğdu. Kazak Devlet Üniversitesi'nde gazetecilik eğitimi aldıktan sonra Almatı'daki Sanat Akademisi'nde belgesel üzerine çalıştı. *Şizo*, Roterdam'da yaşayan yönetmenin ilk uzun filmidir.

Director's Biography:
Guka Omarova was born in Almaty, Kazakhstan, and currently lives in Rotterdam. After studying journalism at Kazakh State University, she studied documentary production at the Academy of Arts in Almaty. *Schizo* is her first feature.

Filmleri / Filmography:
Schizo, 2004; Kaptain Kat, 1999; The Clay Project 1998; The Landscapes of the Bodies, 1998; That Heart of Mine, 1998.

Her Biri Ayrı Renk

Each Has a Different Color

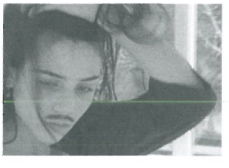

20 Parmak

Best Angosth / *20 Fingers*

İRAN / IRAN, 2004, 72', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Mania Akbari
Senaryo / Script: Mania Akbari
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Toraj Aslani
Müzik / Music:
Kurgu / Editing: Mania Akbari
Oyuncular / Cast: Bijan Daneshmand, Mania Akbari
Dünya Hakları / World Sales: Shehrazade Media International
Ödüller / Awards
Venedik Film Festivali "Dijital Sinema Ödülü" / *Venice Film Festival "Digital Cinema Award"*, **2004**
Bahamalar Uluslararası Film Festivali "Büyük Jüri Ödülü" / *Bahamas International Film Festival "Grand Jury Prize"*, **2004**

1974 doğumlu genç bir sinemacı olan Akbari, görüntü yönetmenliği, video-art çalışmaları, oyunculuk ve nice asistanlık deneyiminden sonra, bu ilk uzun metraj filminde ülkesine has bir sinema anlayışıyla karşımızda. Abbas Kiarostrami'nin, 2002 yapımı On adlı tartışmalı filminde başrol oyuncusu olarak karşımıza çıkan Mania Akbari'nin ilk yönetmenlik denemesi olan *20 Parmak*, İran sinemasının kendine has ışıltısını sonuna kadar hissedebileceğiniz önemli bir yapıt. Toplam yedi ayrı bölümden oluşan filmde Akbari, ustası Abbas Kiarostrami'nin izinden gidiyor ve yaşadığı toplumdaki cinsel tabuların peşine düşüyor. Kadın ve erkek arasındaki ilişkiyi, bu ilişkinin toplum içindeki yerini, var olabilirliğini ve kimi zaman da trajedisini sergilemekten çekinmiyor. Tıpkı *On*'da olduğu gibi, *20 Parmak*'ta da çoğu hareket halindeki bir aracın içersinde gerçekleşen çekimler, Akbari'nin filmde yer verdiği çiftlerin kendi kendilerini sorgulamasına fırsat tanıyor. Dijital kamerayla ve minimum bütçeyle yola çıkan film, bu özelliğiyle bir belge, hatta kurmaca-belgesel değeri de taşıyor kuşkusuz.

Her biri Mania Akbari ve Bijan Daneshmand tarafından canlandırılan, ayrı karakteristik özelliklere sahip yedi çift, Akbari'nin parmak basmak istediği farklı farklı durumlara, çeşitli toplumsal semptomlara değiniyor. Hatta kimi zaman sorunun tam ortasına bizzat düşmek suretiyle işin vehametini gözler önüne seriyorlar. İki oyuncunun, en az filmin ele aldığı mesele kadar çarpıcı bir performans sergilediği *20 Parmak*, doğal, içten, ölçülü ve görece düzeyde kışkırtıcı bir yapım. Gelgelelim, *20 Parmak* sadece ismiyle bile İran'da tepki uyandırmış, haliyle yasaklara boğulmuş. Tahmin edilebileceği üzere 20 rakamı, bir kadının fahişe olarak anılmadan önce kaç kişiyle beraber olabileceğini simgeliyor. Ve bu "20 parmak" deyimi, İran'ın şimdiki halinden çok daha karanlık bir dönemine denk düşüyor. Ancak, Akbari'nin meseleye yalnızca kadınların açısından değil, erkeklerin tarafından da bakabildiğini söylemek yanlış olmaz. Özellikle Bijan Daneshmand'in çizdiği tiplerde, erkeklerin de içinde bulunduğu statü, fazlasıyla net ve klişelerden uzak bir biçimde çizilmiş gibi görünüyor. Ayrıca film, bu açıdan nevi şahsına münhasır bir memleket olan İran'da, hukuken suç sayılan ahlaki davranışlar, kadınların üzerinde "Demokles'in kılıcı" misali dolanan "bekâret onayı", evlilik öncesinde bakire olmayan bir kadının düşebileceği üzücü vaziyetler gibi nice çarpıcı meseleye soğukkanlılıkla bakmayı ihmal etmiyor. Sadece evlilik içindeki sabit ilişkiye değil, öncesindeki içtihatlara, hatta evlilikle birlikte baş gösteren zina meselesine ve toplumda eşcinselliğin yerine dek ne kadar tabu varsa Akbari'nin kamerasından perdeye yansıyor.

Akbari, sinemayı toplumsal sıkıntılara bir derman aracı olarak gördüğünü her daim belirtiyor. Hatta bu filmle Venedik Film Festivali'nden ödülle dönmeden önce "En çok İranlıların ve izleyen diğer Müslümanların tepkisini merak ediyorum" buyurmuş, filmin varoluş amacını net bir biçimde ifade etmişti. *20 Parmak* her şeyiyle, olması gereken bir dönemde, olması gereken biçimde gerçekleştirilmiş iyi bir ilk film. 72 dakikalık makul süresi de cabası. Filmin, son yıllarda kadın-erkek ilişkilerinin modernize edilmiş incelemeleri haline gelen romantik komediler ve cesur olduğu iddiasıyla karşımıza çıkan televizyon dizilerine sıkı bir yanıt olduğu da aşikâr. Evet, işler her yerde aynı şekilde yürümüyor...

Murat Emir Eren

In her first feature, young Iranian director Mania Akbari investigates the sexual taboos in Iranian society. She is not scared of showing the relationship between men and women, the existence of this relationship in Iranian society and the tragedy that sometimes follows this relationship. Thanks to its limited budget and the digital camera that she used, the film looks almost like a fiction documentary.

7 couples, each played by Mania Akbari and Bijan Daneshmand, have different characteristics. Both actors deliver striking performances, as impressive as the film itself. 20 Fingers is a natural, sincere, modest but yet again very provocative film. Not surprisingly, even the name of the film caused a stir in Iran and the film was finally banned in its own home country. Apparently, '20' represents the number of men that a woman can sleep with before she is considered as a prostitute. And the phrase "20 fingers" refers to a time when Iran was much darker. It wouldn't be wrong to say that Mania Akbari uses not only women's point of view but also men's. Because the male characters, played by Bijan Daneshmand, are presented far from any kind of clichés. Akbari not only looks at the stable marital relationships, but also at the taboos in Iranian society such as adultery, homosexuality and premarriage convictions.

Akbari says she sees the cinema as a cure for social problems. Just before she received an award from the Venice Film Festival, she said that she wants to see Iranian and other Muslim people's reactions more than anyone else. This expression makes her film's intention very clear. *20 Fingers* is a good answer to those who claim romantic comedies and TV serials are brave and contemporary enough to discuss the relationship problems. Because things are not working out in the same way everywhere.

Murat Emir Eren

Yönetmen Biyografisi:

1974 yılında İran'da doğan Akbari sanatsal çalışmalarına ressam olarak başladı. İran'da ve dünyanın çeşitli ülkelerinde sergiler açtı. 2000 yılında sinema dünyasına giren Akbari önce görüntü yönetmeni daha sonra yönetmen asistanı olarak çalıştı.

Director's Biography:

Born in Iran 1974, she began her artistic activities as a painter in 1991 and participated in various exhibitions in Iran and abroad. She commenced to work in cinema in 2000, first as a director of photography, and then as an assistant director.

Filmleri / Filmography:

20 Fingers, 2004

Ayın Karanlık Yüzü

Dark Side of the Moon

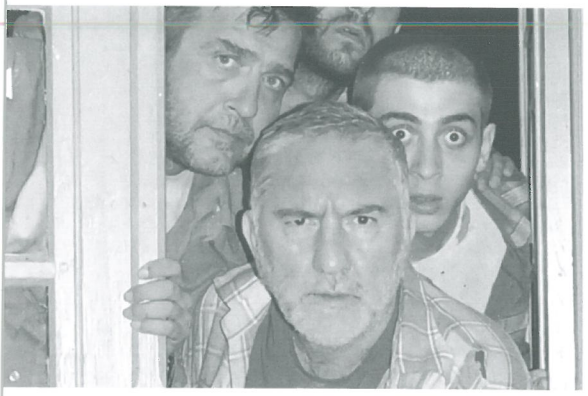

TÜRKİYE, YUNANİSTAN / TÜRKEY, GREECE 2005, 90', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Biket İlhan
Senaryo / Script: Metin Belgin
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Aydın Sarıoğlu
Müzik / Music: Yannis Saoulis
Kurgu / Editing: Metin Belgin, Aytekin Birkon
Oyuncular / Cast: Ali Poyrazoğlu, Sanem Çelik, Memet Ali Alabora, Mustafa Alabora
Dünya Hakları / World Sales: Özen Film

"Ayın Karanlık Yüzü'nde kaybedenlerin trajik öyküleriyle tanışıyor, bir anlamda içimizdeki suç dürtüsüyle hesaplaşmaya başlıyoruz" diyor filmi için, yönetmen Biket İlhan.

Tarihi eser kaçakçısı, banka hortumcusu, kan davası cinayeti hükümlüsü ve tetikçi. Bu dört mahkum cezaevinden kaçıp bir balıkçı teknesine doluşurlar. Tekne fırtınada batar, içindekiler de dalgalarla sürüklenerek, bir Yunan adası zannettikleri Gökçeada'ya ulaşırlar. Vahim olan, teknenin batmasıyla, yazgılarını değiştireceğini düşündükleri Poseidon heykelinin de suyun dibini boylamasıdır. Bu durum mahkumlar arasındaki gerginliği tırmandırır. Mahkumlardan Yusuf, deniz kıyısında iki adamın, ada sakinlerinden Meryem'e tecavüz etmek üzere olduğunu görür. Yusuf'un adamların elinden kurtardığı Meryem, kurtarıcısıyla aynı adı taşıyan ölmüş kocasının ruhunun kendisini koruduğuna inanmaktadır. Kendi girdabında dönüp duran bu kadının, kurtarıcısı Yusuf'a bir can borcu vardır artık! Aralarında tezahür eden garip ilişki giderek tutkulu bir bağlılığa dönüşür.

Meryem, mahkumları Dereköy'de bir madamın evinde saklar. Bu arada Selim'in banka hortumcusu; Ali'nin de tetikçi kimliği ortaya çıkar. Meryem, Yusuf'a birlikte kaçmayı önerir ama Yusuf çeteden ayrılmak istemez, ama kadının peşini de bırakamaz. Yakınlaşmaları tam da bu noktada başlar. Meryem şaşkındır; Yusuf da kocası gibi dalgıçlık yapmıştır; kocasının ruhu bu adamda canlanmıştır sanki, ama bir farkla: Yusuf, kan davası yüzünden katil olmuştur.

Four adventurous men who have escaped from prison, the historic artifact smuggler, the bank swindler, honor murderer and the hired gun, find refuge in an island after their boat sinks because of the storm. At first they think they've reached a Greek Island but soon they find out it's Turkish Island Gökçeada, and worst of all the statue of Poseidon, which they see as their salvation, also sinks with the boat. That makes their relationship more tense. While they confront their pasts, one of them, Yusuf, saves an islander woman, Meryem, from a group of men who try to rape her and they soon passionately fall for each other. Uneasy Meryem starts to consider Yusuf as her guardian angel. She starts to hide the men in an old house in Dereköy. But soon it is come clear Selim is a bank swindler and Ali is a hired gun. Meryem tries to convince Yusuf to run away together, but Yusuf doesn't want to leave the gang but he doesn't want to leave Meryem either. Meryem feels confused, she feels like her late husband came to life in this young man's body, but with one difference: Yusuf is a man, who commited murder because of blood fuel.

Dark Side of the Moon Biket İlhan's last film. Also this film is a Turkish - Greek co-production just like her previos film "The Boatman". She's co-written the screenplay with her husband Metin Belgin, who is one of the leading actors. As she also points this is a film about "Crime and Payback". When we look at the dark side of the moon we realize we're actually there.

Yönetmen Biyografisi:
1945 İzmir doğumlu. Ankara Gazi Eğitim mezunu, İngilizce öğretmeni. Selim İleri'nin teklifiyle 37 yaşında girdi sinemaya. Türkan Şoray ve Cihan Ünal'ın oynadığı "*Seni Kalbime Gömdüm*"de asistanlık yaptı (1981). TRT'de ve sinemada asistanlık yaptıktan sonra, 1992'de üç bölümlük bir pembe dizi çekmekle yönetmenliğe başladı. İlk içine sinen filmi, 1993'te çektiği *Senin İçin Bir Kadeh*'ti. Son filmi *Ayın Karanlık Yüzü*'dür.

Director's Biography:
Born in 1945 in İzmir. She studied in Gazi University, Ankara. She started her career in cinema with Selim İleri's encouragement. She worked as an assistant in TRT and cinema industry. Her first directing work is three episode serial. Her first debut is Senin için Bir Kadehti in 1993 and last film is Dark Side of the Moon.

Filmleri / Filmography:
Ayın Karanlık Yüzü (Dark Side of the Moon), 2004; Kayıkçı (Boatman), 1999; Sokaktaki Adam (The Ordinary Man), 1995; Bir Kadın Yüzü (A Woman Face),1993; Senin İçin Bir Kadeh (A Goblet for You), 1993

Ben de Seni Arıyorum

Tout pres sol / *CQ2 (Seek You Too)*

KANADA, FRANSA / CANADA, FRANCE, 2004, 100', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Carole Laure
Senaryo / Script: Carole Laure
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Gérard Simon
Müzik / Music: Jeff Fisher
Kurgu / Editing: Hugo Carvana, Marie-Blanche Colonna
Oyuncular / Cast: Clara Furey, Danielle Hubbard, Mireille Thibault, Jean-Marc Barr, Emmanuel Bilodeau, Reda Enan, Martin Dee Granger, Martin Shank
Ödüller / Awards
Cannes Film Festivali "Büyük Altın Rail" / *Cannes Film Festival "Grand Golden Rail"*, **2004**

Rachel 17 yaşında, uyumsuz ve ailesinden giderek uzaklaşan bir kızdır. Annesiyle sert ve soğuk bir tartışmadan sonra nereye gideceğini bilmeden evden çıkar. Biraz karamsar, biraz da cüretkardır ama ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktur.

Evlerine yakın hapishanenin girişinde otururken, iki yıllık mahkumiyetten sonra hapishaneden çıkan Jeanne'i görür ve onu izlemeye başlar. Yine ne yaptığını bilememektedir; bir süre sonra kalacak yer arayacak, gün biterken hayatın soğuk yüzü kendisine dokunacaktır. Geceyarısı Jeanne arabayla onu alır ve kaldığı otele götürür. Rachel'e çok yakın davranır, yardım eder, onunla konuşmaya çalışır ve fazla soru da sormaz.

Jeanne modern dans öğretmenidir. Rachel de ondan etkilenerek bir süre sonra dansa başlar. Arkadaşlıkları giderek bir bağlılığa dönüşür. Samimi ama ölçülü ilişkileri Rachel'in hayatın gerçekleriyle karşılaşmasına kadar devam eder. Rachel hayatı yeniden keşfedecek ve gençliğinin enerjisiyle yoğun bir arayış sürecine girecektir. Bir süre sonra sahne performansı artar ve dans gösterilerine çıkmaya başlar, ama bu kez de Jeanne'ın başı yeniden belaya girer. Ancak, Rachel ona sıkı sıkıya bağlanmıştır ve gösterilerine devam ederken onun da sahneye çıkması için elinden geleni yapacaktır. Bu arada Rachel de kendi ayakları üzerinde dururken cinselliği ve aşkı keşfetmeye başlar.

Ben de Seni Arıyorum, 'bir gençlik ve arayış filmi' diye nitelenebilir. Dansların sıcak ritmi, gençliğin heyecanlı adımları, aşkın insanı ürperten tarafı ve bunların arasında yeşeren bir dostluğun öyküsü...

Zahit Atam

Rachel is a 17-year-old maladjusted girl who is driven away from her family. After a serious argument with her mother, she leaves the house not knowing where to go. She starts wandering around, half-pessimistic, half-rebellious. While sitting on a bench close to her home, she sees Jeanne, who just got out of prison after two years, and starts following her. Again, she doesn't know what she's doing or why. When the night is falling, she realizes she needs someplace to stay. Around midnight, Jeanne picks her up and takes her to the hotel where she stays. She treats Rachel very friendly and tries to talk to her without asking too many questions.

Jeanne teaches modern dance, and Rachel soon starts to dance too. Their friendship slowly turns intimate and close. With the help of Jeanne and the dancing, Rachel re-discovers her ambitions and talents, but Jeanne gets herself into trouble yet again while trying to protect Rachel from attackers. She goes to jail once again, but this time Jeanne has Rachel along with her loving boyfriend, who tries to get her out as soon as possible. Rachel does everything she can to save her, while she carries on dancing. During this process, she also learns how to stand up in life and discovers love and intimacy with her dance partner.

CQ2 is a "coming of age" and "soul searching" film. It is the story of friendship, love, trust and hope through the impressive power of modern dance.

Zahit Atam

Yönetmen Biyografisi:

Carole Laure Montreal'de doğdu. Otuzun üstünde filmde rol alan Laure ayrıca birçok albümü olan ve turneler yapmış bir şarkıcı. İlk yönetmenlik denemesi olan *Marie'nin Oğulları*'nın senaryo yazımında ve yapımında da yer aldı. *Ben de Seni Arıyorum*, yönetmenin ikinci uzun filmidir.

Director's Biography:

Carole Laure was born in Montreal. She has performed in more than thirty films. Laure is also an acclaimed singer and has many albums and an extensive touring record to her credit. She made her feature directorial debut with *Marie's Sons* (2002), which she also co-wrote and produced. *CQ2 (Seek You Too)* is her second feature.

Filmleri / Filmography:

Tout près du sol (CQ2 - Seek You Too), 2004; Les Fils de Marie (Marie's Sons), 2002

Benim Güzel İşyerim!

Mi piace lavorare ; *Mobbing / I like to Work*

Yönetmen / Director: Francesca Comencini
Senaryo / Script: Francesca Comencini
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Luca Bigazzi, Marco Onorato
Müzik / Music: Gianni Coscia, Gianluigi Trovesi
Kurgu / Editing: Massimo Fiocchi
Oyuncular / Cast: Nicoletta Braschi, Camille Dugay Comencini, Rosa Matteucci
Ödüller / Awards
Berlin Uluslararası Film Festivali "Ecumanical Ödülü (Panorama)" / *Berlin International Film Festival "Prize of the Ecumenical Jury Panorama"*, **2004**
Mar del Plata Film Festivali "En İyi Kadın Oyuncu - Nicoletta Braschi", "Jüri Özel Ödülü" / *Mar del Plata Film "Best Actress", "Special Jury Award,* **2004**

İtalyan diline ne kadar uzak olursanız olun, "Mi Piace Lavorare" (Çalışmayı Seviyorum) cümlesini duyar duymaz, belki çalışmak fiiline biçare yakınlığımızdan, çokça da 42 yaşında hayatını kendi elleriyle sonlandıran, kaleminin gücü İtalya'yı aşmış şair, yazar Cesare Pavese'ye hürmetimizden, Pavese'nin 1936'da şiirlerini topladığı kitabın ismi "Lavorare Stanca" (Çalışmak Yorar) geliyor akla.
Yönetmen bir babanın kızı olan, 1961 Roma doğumlu Francesca Comencini'nin son uzun metrajlı filmi Mi Piace Lavorare'nin ikinci bir ismi daha var: Mobbing. Sözlük tercümesinin dışında, sermayenin küreselleşmesi serüveni içinde olgunlaşmış yeni bir anlamı var bu sözcüğün: Doğrudan işten atmak yerine, yeteneklerini, zekasını aşağılayıcı tedbirler ve tek taraflı bir sinir harbi ile kişinin kendi isteğiyle istifa etmesini sağlamak... Comencini bu terimle, televizyonda izlediği, Fransa'da çekilmiş bir belgesel sayesinde tanışmış.
Anna'nın muhasebe departmanında çalıştığı, hangi alanda faaliyet gösterdiği tam olarak açık edilmeyen -zaten de bunun hiçbir önemi olmayan- şirketin, çokuluslu başka bir şirket tarafından satın alınmasıyla başlıyor hikaye. Yeni idari kadronun büyüyen hedefler üzerine verdiği vaazlar, içkili danslı kutlamalar, ama içten içe herkesin göğüs kafesine çöreklenmiş bir tedirginlik... Şimdi ne olacak? Birileri işten çıkarılacak mı?
10 yaşındaki kızını tek başına büyüten, kazandığı her kuruşu elleri titreyerek harcayan, kızına daha fazla vakit ayırabilmek için özel hayatı kendine hak görmeyen, kızı ve huzurevindeki babası dışında yalnız bir kadın, Anna. Yeni insan kaynakları müdürünün özel listesinde ismi olduğunu bilmiyor önce. Senelerdir kendini kanıtladığı departmandan aniden alındığında, kendisine çalışmayan bilgisayarlar verilip imkansız raporlar istendiğinde, fotokopi makinesi sorumluluğuna kadar zekasını, yeteneklerini, birikimini yok sayan "yeni" görevler tebliğ edildiğinde, sinir krizleri pahasına elinden geleni yapıyor. Fakat trenin sonu baştan belli: İmzalaması istenen bir istifa dilekçesi. İtalya'da bir süre gündemi hayli meşgul etmiş gerçek bir hukuk mücadelesi var filmin sonunda. Yıllar boyunca çalışmak mecburiyeti ile elleri kolları bağlı, çalışma koşullarını iyileştirici herhangi bir örgütlü hak talebinden kaçan Anna'nın sindirildiği köşeden uyanışı bir nevi...
Dramatik kurgusuna karşın, filme yarı-belgesel niteliği veren, kadroda başoyuncu Nicoletta Braschi dışında hiçbir profesyonel oyuncunun yer almaması. Muhtemelen kendi iş hayatlarında benzer mengenelerden geçmiş insanlar, gönüllü ve çoğunlukla da doğaçlama oynuyorlar Comencini'nin filminde. 10 yaşındaki Morgana da yönetmenin kendi kızı.
Francesca Comencini filmografisi içinde diğer bir önemli belgesel de, yönetmenin 2001 yılında Cenova'daki G8 zirvesi sırasında toplanan küreselleşme karşıtı eylemcilerin arasına kamerasıyla karışmasıyla ortaya çıkmış. Carlo Giuliani adlı 23 yaşındaki gencin gösteriler sırasında bir polis tarafından öldürülmesi ise belgeseli, sonradan ailesi ve arkadaşlarıyla yapılan görüşmelerle başka bir eksene kaydırmış. Carlo Giuliani, A Boy, görmeyi umduğumuz bir belgesel. *Benim Güzel İşyerim*, başından sonunu, bir sahneden bir sonrakini kestirebileceğiniz bir film. Ne acı ki, izleyici sezilerimiz, Ken Loach tarzı bir sükûnetle altı çizilen hakikatin vehametini ortaya koyuyor. Çalışmak her yerde yoruyor, kadınlar daha çok yoruluyor ve en kötüsü çalışmak gittikçe daha fazla yoruyor.

Pınar Öğünç

No matter how distant you are from the Italian language, as soon as you hear the sentence *Mi Piace Lavorare* (I like working), it may remind us of our helpless closeness to the verb to work. More frequently it brings to mind our respect for the poet and writer whose powerful writing went beyond Italy, Cesare Pavese, who took his own life at the age of 42 and whose 1936 book of poems is entitled "Lavorare Stanca" (Work makes you tired).
The daughter of a director father, born in 1961 in Rome, Francesa Comencini's latest full-length film, *I Like to Work*, has a second name: *Mobbing*. Outside of the dictionary translation, there is another meaning that developed during the adventure of the globalization of capital: It means instead of directly being fired, someone is made to resign on their own accord as a result of a unilateral war of the nerves and demeaning their intelligence and their abilities... Comencini came across this term after watching a French documentary on TV.
The story begins with Anna working in the accounting department of an obscure company acquired by another multinational company. The new management makes promises and gives parties with dancing and alcohol based on their extensive goals; however, deep down there is coiled up anxiety building... What's going to happen next? Is someone going to be fired?
Anna is a woman who is alone except for her father in a nursing home and her 10 year-old daughter who she is bringing up on her own with every cent that she has carefully scraped together and whom she tries to spend time with at the sacrifice of her own personal life. At first she doesn't know that her name is on the private list of the new personnel director. When she is suddenly taken from the department where she has proven herself and is asked to do such 'new' duties that are beneath her experience, abilities and intelligence such as doing impossible reports on computers that don't work, and having the responsibility of the copy machine, she does her best at the expense of having a nervous breakdown. However the end of it all is obvious: a request to sign a resignation letter. At the end of the film there is a real legal struggle that long occupied the agenda in Italy. Forced to work for years, escaping from any organized effort to recover her rights, Anna experiences a type of awakening in the corner she is trapped in...
In spite of its dramatic plot, what gives the film a semi-documentary quality is that there are no professional actors in the cast except for the star, Niclotta Braschi. Through improvisation and volunteering, the people in the film have probably gone through the same stress in their own work lives in Comencini's film. The 10 year- old Morgana is the director's daughter.
There is another important documentary in Francesca Comencini's filmography. It happened when the director and her camera mingled with the anti-globalization demonstrators who were protesting during the G8 summit in Genoa in 2001. The documentary is about a 23 year-old youth named Carol Giuliani who was killed by police during the demonstrations. The film later changed its focus by including interviews with the victim's family and friends. Carlo Guiliani, A Boy is a documentary that we hope to see.
From beginning to end, from one second to another, we can predict what will happen in *I Like to Work*. Work everywhere makes you tired. Women tire even more and the worst is that as work continues it gets much more tiring.

Pınar Öğünç

Yönetmen Biyografisi:
İtalyan yönetmen Comencini ilk uzun filmi *Piaforte*'yi (1984) çekmeden önce önce filozofi üzerine eğitimi aldı. 1989'da ikinci filmi *La Lumière du lac*'ı çekti. Fransız Televizyonu tarafından hazırlanan "Un siècle d'écrivain"serisi için 1995 yılında *Elsa Morante* üzerine bir portre çekti. *Benim Güzel İş Yerim*!!! yönetmenin en son çektiği uzun filmidir.
Director's Biography:
The Italian director, Francesca Comencini studied philosophy before directing her first feature *Pianoforte* (1984) which was followed by *La Lumière du lac* (1989) and Annabelle partagée (1991). She directed a portrait of *Elsa Morante* (1995) for the French television series 'Un siècle d'écrivain". *I Like to Work – Mobbing* is her last feature film.
Filmleri / Filmography:
Visions of Europe "Anna Lives in Marghera", 2004; Mi piace lavorare – Mobbing (I Like to Work - Mobbing), 2004; Firenze, il nostro domain, 2003; Carlo Giuliani, ragazzo (Boy Carlo Giuliani), 2002; Le Parole di mio padre, 2002; Un Altro mondo è possibile (Another World Is Possible), 2001; Elsa Morante, 1997; Annabelle partagée, 1991; Lumière du lac, La, 1988; Pianoforte, (1984)

Evet

Yes

İNGİLTERE, ABD / UK, USA, 2003, 110', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Sally Potter
Senaryo / Script: Sally Potter
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Aleksei Rodionov
Müzik / Music: Sally Potter
Kurgu / Editing: Daniel Goddard
Oyuncular / Cast: Joan Allen, Simon Abkarian, Sam Neill, Shirley Henderson, Samantha Bond, Gary Lewis
Dünya Hakları / World Sales: Adventure Pictures/GreeneStreet Films Inc.

Evet, ilk bakışta bir aşk öyküsü. Kadın, İrlanda asıllı bir Amerikalı; evli. Adam ise Lübnanlı bir mülteci. Yani, açmazlar birkaç katmanda ziyadesiyle mevcut. Zaten yönetmen Sally Potter, senaryosunu da -tutkunun karmaşık doğası üzerinden 'açarak' - amacına, esas söylemek istediklerine malzeme olarak kullanmış. Amaç ise filmin adında kendini ifade ediyor. Potter'ın bizzat vurguladığı gibi 'evet' sözcüğünün ruh ve bedenle olan olumlu titreşimi gibi, filmde de iyi niyet ve dilek hisleri hakim. İngiltere'de, günümüz modern yaşamında da hükmünü sürdüren sınıf sisteminde esmer bir 'yabancı' olma durumu, ilerleyen dakikalarda kaçınılmaz olarak filmin merkezine yerleşiyor. Lüks bir lokantada aşçı olarak çalışan Lübnanlı erkek ile çekici ve de zengin bir bilim kadınının 'imkansız aşk' çıkmazı filmin ilerleyen dakikalarında Batı toplumlarındaki önyargı ve 'öteki' meselesine doğru evriliyor. 11 Eylül'den sonra pompalanan 'düşman' kavramı iki 'güzel' (fizik ve de ruh) insanın ilişkisi aracılığıyla sorgulanıyor. Göndermeler de çok açık; beyaz ve soğuk tonlarda döşenmiş, 'steril' ev aracılığıyla Batılı kadının kocasıyla yaşadığı 'sevgisizlik' ve de iletişimsizlik ortamı vurgulanıyor. Erkeğin renkli ipeklilerle bezeli yatağı ise doğunun 'ateşli' sıcaklığına batılı bir bakış niteliğinde.

Filmde aşıkların adı yok. Mutsuz evliliğinden kaçan Amerikalı bilim kadınını canlandıran, 40'lı yaşlardaki Joan Allen'ı iyi oyunculuğunun ötesinde sonunda böylesine çekici bir figür olarak izlemek hoş bir keyif. Lübnanlı aşçı rolünde ise Ermeni asıllı Fransız tiyatro oyuncusu Simon Abkarian var. Mevzunun üçüncü ve etkisiz karakteri olan, iletişim özürlü politikacı kocayı canlandıran Sam Neil ise adeta Piyano'daki erkek karakterini minimalize ettiği performansıyla tipik 'içine kapalı İngiliz erkeği' rolünde gayet ikna edici. Gerçek sürpriz ise Shirley Henderson. Kir, toz, pas üzerinden felsefe yapan evdeki hizmetçi kız rolüyle benzersiz bir oyunculuk ortaya koyan Henderson, tragedyadaki koro misali arada ortaya çıkıyor ve mevzuyla ilgili önemli tespitlerde bulunuyor. Tespitler bir yana, son kertede *Evet*, maksadını ziyadesiyle olumluyor.

Esin Küçüktepepınar

Yes is firstly a love story. The woman is an Irish American and is married. The man is a Lebanese refugee- meaning that the film is full of various levels of dilemmas. As a matter of fact, director Sally Potter's scenario doesn't only examine the complex nature of passion. There is a hint in the name of the film. Potter specifically emphasizes the word 'yes' as a positive vibration in the spirit and body. The feelings of good will are dominant in the film. In England, being a dark 'foreigner' in modern daily life dominated by a class system inescapably becomes impetus of the film as time passes. The Lebanese man works in a luxurious restaurant as a chef. Falling in love with a rich female scientist is an impossible predicament that exemplifies the prejudice and 'outsider' problems of Western societies. The 'enemy' concept that has been spread after September 11 questions the relationship between two (physically and mentally) 'beautiful' people. The references are very clear. The house decorated in cold, white tones represents the Western woman's loveless life with her husband and the atmosphere of incommunicability. The Lebanese man's colorfully decorated silk bed signifies a Westerner's view of a 'fiery' Easterner.

In the film, the lovers don't have names. It is really enjoyable to watch the attractive forty-year-old Joan Allen playing the American Scientist who is running away from her unhappy marriage. Armenian French theatre actor Simon Abkarian portrays the Lebanese chef. The third character persuasively played by Sam Neill is the incommunicable politician husband who is a typical 'introverted Englishman, minimally similar to the role he played in Piano. The real treat is Shirley Henderson who is the housemaid who philosophizes about dirt and dust. In an exquisite performance, she comes out once in a while like the chorus in a tragedy to pronounce upon the situation. Yes is a film that goes way beyond its goal of positivism.

Esin Küçüktepepınar

Yönetmen Biyografisi:
Sally Potter Londra'da dünyaya geldi ve Londra Çağdaş Dans Okulu'nda eğitim gördü. 1969 yılından beri sinemanın içinde olan potter oyuncu, yazar ve yönetmen olarak birçok ödül kazanmıştır. Özellikle Orlando filmi ile üne kavuşan yönetmen bu filmi ile iki Oskar adaylığının yanı sıra pek çok ödül kazanmıştır.

Director's Biography:
Sally Potter was born in London and studied at the London School of Contemporary Dance. She is an award-winning performance artist, writer and director who has been making films since 1969; her feature *Orlando* (92) received two Academy Award nominations, along with many international prizes.

Filmleri / Filmography:
Yes, 2004; The Man Who Cried, 2000; The Tango Lesson, 1997; Orlando, 1992; The Gold Diggers, 1983; London Story, 1980; Thriller, 1979

Hazinem
Or / *My Treasure*

FRANSA, İSRAİL / FRANCE, ISRAEL, 2004, 100', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Keren Yedaya
Senaryo / Script: Sari Ezouz, Keren Yedaya
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Laurent Brunet
Kurgu / Editing: Sari Ezouz
Oyuncular / Cast: Ronit Elkabetz, Dana Ivgi, Meshar Cohen, Katia Zinbris, Shmuel Edelman, Şiyalit Tamir, Sarit Vino-Elad
Ödüller/ Awards
Israil Film Akademisi Ödülleri "En İyi Kadın Oyuncu - Dana Ivgi" / *Awards of the Israeli Film Academy "Best Actress"*, **2004**
Bratislava Uluslararası Film Festivali "Büyük Ödül- Keren Yedaya, Ronit Elkabetz, Dana Ivgi" / *Bratislava International Film Festival "Grand Prix "*, **2004**
Cannes Film Festivali "Le Label regard jenue – En İyi Film", "Eleştiri Haftası Büyük Ödülü", "Altın Kamera", "SACD Senaryo Ödülü", "Genç Eleştirmenler Ödülü – En İyi Film" / *Cannes Film Festival "Le Label regard jeune - Best Feature Film", "Critics Week Grand Prize", "Golden Camera", "SACD Screenwriting Award", "Young Critics Award - Best Feature Film"*, **2004**
Kudüs Film Festivali "Wolgin Ödülü – En İyi İsrail Filmi" / *Jerusalem Film Festival "Wolgin Award - Best Israeli Feature"*, **2004**
Uluslararası Sinema Tarih Buluşması "Işık Saçan Apollo", "SİYAD Jürisi – En İyi Film" / *International Meeting of Cinema and History "Shinning Apollo", "SİYAD Critics – Best Film"*, **2004**

Hazinem, tersyüz edilmiş bir anne-çocuk hikayesi. Fahişelik yaparak geçimini sağlayan, hayatı üzerindeki tüm kontrolünü yitirmiş ve bu anlamda çocuklaşmış Ruthie'yle, annesini sokaklardan kurtarmak isteyen, ona "doğru düzgün" bir iş bulmaya çalışan 16 yaşındaki Or'un hikayesi...
Genç yönetmen/senarist Keren Yedaya filmin ilk dakikalarındaki birkaç sahneyle Ruthie ve Or'un anne-kız rollerini değiş tokuş ettiğini gösteriyor: Or, Tel Aviv sokaklarından boş içki şişeleri topluyor ve bir markete satıyor. Or işe gidiyor, küçük bir lokantada bulaşık yıkıyor. Ruthie bir bankta oturmuş Or'u bekliyor. Okuldan çıktıktan sonra, annesi gelsin de onu alsın diye bekleyen bir çocuk gibi. Or gelip annesini alıyor. Ruthie, her çocuk gibi, taksiye binmek istiyor. Or fakir ve mecburen tutumlu her anne gibi "Neden otobüse binmiyoruz?" diyor. Or annesini eve götürüp yıkıyor. Or, annesine kahvaltı hazırlıyor. Or, annesine iş buluyor.
Dahası var: Or, annesine annelik yapmakla kalmıyor, onun vicdanıymış gibi davranıyor (Annesinin "Bana öyle bakma!" demesinden belli.). Çok çalışıyor. Yalan söylemiyor. Derslerini aksatmıyor. Herkesle iyi geçiniyor; üstelik dürüstlüğü elden bırakmadan, farklı insanların önünde farklı maskeler takmadan yapıyor bunu.
Or minimalist bir film. Kamera hareketi yok, müzik yok, kesme ise yok denecek kadar az. Yedaya'nın niyeti açık: Ne karakterleri ne de seyircisi üzerinde tahakküm kurmak istiyor. Kamerası hep uzakta duruyor. Köşebaşlarında, odaların eşiklerinde. Dinleyicilerine "İşte böyle!" demekle yetinen ve onlardan hikayesine tanıklık etmelerini isteyen alçakgönüllü bir öykü anlatıcısı gibi. (Ayrıca, Yedaya feminist düşünce sisteminin bir parçası olarak sabit kamera kullanımını yeğlediğini, kamerayı sürekli hareket ettirmenin "Her şeyi yapabilirim, tüm ihtiyaçlarınızı tatmin edebilirim" demeye getiren erkeksi bir tavır olduğunu söylüyor.)
Minimalist sinema, çeşitli genç sinemacıların başvurduğu ama çok azının hakkını verdiği bir sinema anlayışı. Yedaya o azınlığın içinde yer alıyor, çünkü estetik bir tercihten öte, filmin anlatımıyla ilgili bir tercih yaptığının farkında. Hikayesini belli bir sinematografiye uydurmaya çalışmıyor, minimalizmin bu hikayeyi anlatmanın en uygun biçimi olduğuna inanıyor.
Üstelik, yine kimilerinin sandığının aksine, minimalist sinemada senaryonun ve oyunculuğun ne kadar önemli olduğunun da farkında. Bu nedenle, senaryonun temel kurallarından, "olay örgüsü" ve "entrika" gibi kavramlardan uzakta görünen, ancak, saat gibi işleyen, ağır ağır ısınan, "kurulduğunu" belli etmeyen, ince ve ustalıklı bir senaryo yazmış. Oyuncuların tümünden, özellikle de başroldeki Dana Ivgy ve Ronit Elkabetz'den son derece doğal ve dokunaklı performanslar çıkarmış. Aklımızı çalmak ve bizi kuyruğuna takıp götürmek isteyen filmler çoğu zaman amaçlarına ulaşamazken, konusu, karakterleri ve izleyicisiyle arasındaki mesafeyi ısrarla koruyan Or, seyircisini yanına çekiyor. Ama gelirken aklını yanına almasını istiyor.
Ve birçok iyi hikaye gibi, hikayenin bitmediği, daha yeni başladığı bir yerde sona eriyor. Şehrin gürültüsüyle başlayan film, elektronik müzik eşliğinde eğlenen bir grup erkeğin çığlıklarıyla kapanıyor. Bu gürültünün ortasında, 16 yaşındaki bir kızın sesini kim duyar?

Uygar Şirin

Or is astory of mother/daughter role reversal. Ruthie earns her living through prostitution and has lost all control of her life thus becoming childlike. Her 16 year old daughter, Or, wants to save her mother from the streets by trying to find her a 'real' job.
The young director and scenario writer, Keren Yadaya, shows in the first few minutes of the film that Ruthie and Or have reversed the roles of mother and daughter. Or collects empty drink bottles from the streets of Tel Aviv and sells them to a market. Or goes to work in a small restaurant where she washes dishes. Ruthie sits on a bench waiting for Or. She is like a child who has gotten out of school waiting for her mother to pick her up. Like every child, Ruthie wants to take a taxi. Or, like a poor and frugal mother asks, "Why don't we take the bus?". Or takes her mother home and bathes her. Or prepares her mother breakfast. Or finds her mother a job.
There's more: Or not only acts like a mother to her mother, she acts like her conscience. (She tells her mother, "Don't look at me like that!') She works hard. She doesn't lie. She studies hard. She gets along well with everyone. Without being dishonest, she acts like herself without putting on different masks.
Keren Yedaya has created a very clear message through this character about Israel's continued occupation and continuous involvement in war. The arrival of the soldier and what he does, "poisons" Or and throws her on the other side of the line. It is obvious that Yedaya believes the same to be true of her country.
"Or" is a minimalist film. There is no camera movement, no music and almost no cutting. Yedaya's objective is clear: she doesn't want to dominate either the characters or the audience. Her camera is always far away, in corners and on the thresholds of rooms. She is like a modest storyteller who thinks its enough to tell her listeners 'That's the way it is" thus having them witness the story. (Moreover, Yedaya says that the stationary camera, which is a part of the feminist system of thinking, is her preference. She considers a constantly moving camera that is saying, "I can do everything, I can fulfill all of your needs" to be a masculine attitude).
Minimalist cinema is what various young cinematists implement but what so few can achieve. Yedaya is one of the few who is successful because instead of making an aesthetic preference, she makes a choice about the expression of the film. She doesn't try to fit her cinematography into a story; she believes that minimalism is the best form in which to tell the story.
Furthermore, again in spite of what some people think, in minimalist cinema, Yedaya is aware of how important the scenario and actors are. That is why, Yedaya wrote a delicate, exquisite scenario that appears to be outside of the realm of such basic scenario rules as 'plot' and 'intrigue' but that is sound, slow and not obviously stable.
Thus like so many good stories, the story in the film is unfinished; it ends just when it is about to begin. Beginning with the noise of the city, it ends with the shouts of a group of men enjoying themselves with electronic music. Who could hear a 16 year old girl's voice in the midst of this noise?

Uygar Şirin

Yönetmen Biyografisi:
1972 yılında Amerika'da dünyaya gelen Yedeya 1975 yılından beri İsrail'de yaşıyor. Kamera Obscura sinema okulundan mezun oldu. 1993'ten beri sokak çocukları için atölye çalışmaları düzenleyen Yedeya ayrıca 1997 yılında çekmiş olduğu *Lulu* filmi aracılığıyla psikologlara, psikiyatristlere ve yetkililere fahişelik üzerine eğitim veriyor. *Hazinem* ilk uzun filmidir.

Director's Biography:
She was born in 1972 in the United-States and has been living in Israël since 1975. She graduated from the cinema school Camera Obscura. From 1993, she organized workshops with homeless children. Since 1997, she has been giving lectures about prostitution to psychologists, psychiatrists and members of the government through the medium of her film *Lulu*. *Or* is her first long feature film.

Filmleri / Filmography:
Or (My Treasure) 2004; Les Dessous, 2001; Lulu, 1999; Elinor, 1994

Kız Almak

Ve'Lakhta Lehe Isha / *To Take A Wife*

İSRAİL / ISRAEL, 2004, 97', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Ronit Elkabetz, Shlomi Elkabetz
Senaryo / Script: Ronit Elkabetz, Shlomi Elkabetz
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Yaron Scharf
Müzik / Music: Michel Korb
Kurgu / Editing: Joel Alexis
Oyuncular / Cast: Ronit Elkabetz, Simon Abkarian, Gilbert Melki, Sulika Kadosh, Dalia Beger, Kobi Regev, Omer Moshkovitz Reza, Eric Cohen
Dünya Hakları / World Sales: Transfax Film production & Zanagar Pictures
Ödüller/ Awards
Hamburg Film Festivali "Eleştirmen Ödülü – Özel Mansiyon" / *Hamburg Film Festival "Critics Award - Special Mention"*, **2004**
Selanik Film Festivali "En İyi Erkek Oyuncu - Simon Abkarian" / *Thessaloniki Film Festival "Best Actor"*, **2004**
Venedik Film Festivali "İzleyici Ödülü", Isvema Ödülü" / *Venice Film Festival "Audience Award", "Isvema Award"*, **2004**

Vivian boşanmak istiyor. Onu parmakları arasında tuttuğu sigaradan başka anlayan yok gibi. Bir grup erkek kardeş, akraba kalabalığının, onu kocasının iyi bir adam olduğuna, bu boşanma saçmalığına bir an önce son vermesi gerektiğine ikna etmeye çalışırken gördüğümüz sahne, şefkatli ve iyicil bir cemaat faşizminin 'iticiliği' hakkında eşsiz bir tecrübe kazandırıyor bize. Dört çocuğu ve evi idare etmeye çalışan, aynı zamanda kuaför olarak çalışan Vivian'ın mutsuzluğu yıllar önce bir macera yaşadığı Albert'ın aramasıyla daha da tetikleniyor. Kendi halinde, dini bütün bir Yahudi olmaya çalışan zayıf karakterli bir koca portresi çizen Elyahu'nun 'mızmızlıkları' Vivian'ın evliliği ile ilgili tatminsizlikleri zirveye taşıyor.
Ronit ve Sholami Elkabetz ikilisinin karakter yaratmadaki başarıları ve filmin kadın oyuncusu olan Ronit Elkabetz'in şefkatli anne/nevrotik eş portresindeki büyüleyici performansı hikayede ele alınan çıkmazı iliklerimize kadar hissetmemizi sağlıyor. Dört çocuklu Vivian geleneksel bir eğitim almış ve aşk/ilişki becereksizliğini uhrevi kaygılarla rasyonalize etmiş kocasını 'gerçekten' bırakmak istiyor mu? Bu kadar sıkıntı ve hoşnutsuzluğa rağmen neden tutkularının merkezine bir güneş gibi doğacak opsiyonların kucağına atlamıyor? Tek neden, içinde yaşadığı toplumun hoşgörüsüzlüğü olabilir mi? Filmin 'toplumsal baskılar' ve 'geleneksel kıskaç' gibi sosyolojik klişeleri aşabilen gücü, bu soruları sormamıza imkan sağlıyor. *Kız Almak*, geleneksel toplumun cemaat ilişkileri içinde bireysel taleplerini israrla savunan bir kadının hikayesi olduğu kadar, tutku ve vefa arasında sıkışan modern insanın çıkmazına 'evrensel' bir bakış aynı zamanda.

Nihal Bengisu Karaca

Vivian wants a divorce. It's as if no one understands her but the cigarette she holds between her fingers. Her group of brothers and relatives try to persuade her that her husband is a good man so that she should stop this divorce nonsense immediately. In this scene we gain extraordinary inkling about the 'pushiness' of the fascism of a compassionate and benevolent community. Trying to manage four children and a house, while working as a hairdresser at the same time, Vivian's unhappiness is triggered by the call of Albert, with whom she had an affair years ago. The weak character portrait of a very religious, whining husband brings to a climax Vivian's dissatisfaction with her marriage.
The success of the Ronit and Sholami Elkabetz duo in creating characters and the mesmerizing performance of Ronit Elkabet's portrayal of the compassionate mother and neurotic wife in starring role of the film allows us to feel the dilemma of the story in the marrow of our bones. Does Vivian, the mother of four children, 'really' want to leave her rationalizing husband who has a traditional education, anxieties about the other world and who has no capability of a love relationship? In spite of all the trouble and unpleasantness why aren't there any options springing forth from the center of her passion? Could the only reason be the lack of good will in the community that she lives in?
The power of the film to overcome such sociological clichés as 'societal pressures' and 'traditional traps', allows us to ask questions. To Take a Wife is as much a woman's persistence to defend her personal desires in a traditional society as it is about a 'universal' view of a modern human's dilemma between passion and loyalty.

Nihal Bengisu Karaca

Yönetmen Biyografisi:
Ronit Elkabetz: Yönetmen, senarist ve oyuncu. İsrail'in en büyük oyuncularından biri olan Ronit Elkabetz Kız Almak filmini kardeşi Shlomi ile birlikte yazdı ve yönetti. Filmdeki rolü ile Kudüs Film Festivali'nde (2004) en iyi kadın oyuncu ödülünü kazandı.
Shlomi Elkabetz: Yönetmen, senarist. 1972'de İsrail'de doğdu. New York'ta oyunculuk ve fotoğraf üzerine eğitim aldı.

Director's Biography:
Ronit Elkabetz: Filmmaker, screenwriter and actress. One of the greatest Israeli actresses, she co-wrote and co-directed To Take a Wife with her brother, Shlomi. For her role in the film she won the best actress award at the Jerusalem Film Festival 2004. Shlomi Elkabetz: Filmmaker and screenwriter. He was born in Israel, in 1972. He studied acting and photography in New York.

Filmleri / Filmography:
Ronit Elkabetz: Ve'Lakhta Lehe Isha (To Take A Wife), 2004
Shlomi Elkabetz: Ve'Lakhta Lehe Isha (To Take A Wife), 2004

Masumiyet
L'Ecole / *Innocence*

BELÇİKA, FRANSA, İNGİLTERE / BELGIUM, FRANCE, UK, 2004, 115', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Lucile Hadzihalilovic
Senaryo / Script: Lucile Hadzihalilovic
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Benoît Debie
Müzik / Music: Richard Cooke, Pietro Galli, Leos Janácek
Kurgu / Editing: Adam Finch
Oyuncular / Cast: Zoé Auclair, Lea Bridarolli, Marion Cotillard, Hélène de Fougerolles, Véronique Nordey, Corinne Marchand, Sonia Petrovna
Ödüller / Awards
San Sebastian Uluslararası Film Festivali "En İyi Yeni Yönetmen", *San Sebastián International Film Festival "Best New Director"*, **2004**

Tanımadığımız bir yönetmenin referansı Gaspar Noé olunca, onunla birlikte çalışan ve hatta yaşayan bir kadının da bizleri şaşırtması kaçınılmaz oluyor. Ama tabii tersi de geçerli olabilir, belki de Noé, Hadzihalilovic sayesinde bu kadar yaratıcıdır. Birbirlerini bu konuda besledikleri kesin.
İzleyiciyi kışkırtan ve sürekli sorgulatıp düşündürten bir filmle karşı karşıyayız. Çünkü neredeyse sonuna kadar açığa çıkmayan bir gizem söz konusu. *Masumiyet*'te filmin hemen başlayacağını düşünürseniz yanılırsınız, her film yazılarıyla birlikte bir bütündür aslında. Bakmayın siz daha film bitmeden, bir başka deyişle kapanış jeneriği (tanıtım yazıları) henüz başlamışken ayağa fırlayıp dışarı çıkan seyirciye. Buna geçit vermiyor yönetmen. Çünkü filmin başında yazılar akıyor ve onları okumaktan / onlara bakmaktan başka yapacak bir şeyimiz yok. Noé'nin *Dönüş Yok* (Irreversible) adlı filmine bir gönderme, belki de bir saygı ifadesi.
Filmine sondaki yazılarla başlayan bu yönetmen Fransa'da yaşayan Lucile Hadzihalilovic; kendisi 2004'de San Sebastian'da "En İyi Yeni Yönetmen" ödülünün de sahibi.
Sinemanın sunduğu en temel duygulardan olan merak duygusunu bu kadar ayakta tutan bir film hem az bulunur hem de bir film bunu başarıyorsa en azından onun bu açıdan iyi bir film olduğu düşünülür. Iris, tanımadığı bir mekana bir tabutun içinde getirilir, ona daha önce aynı süreçlerden geçmiş kızlar eşlik eder. Sonra bu kızlarla arkadaş olacaktır. Okula yeni başlamaktadır Iris, ama okul öyle bildiğimiz gibi bir okul değildir. Iris'in merakı bize de yansır. Buraya nasıl geldi ve niye geldi, burada ne yapacak? Diğer kızlar gibi dans etmeyi öğrendiği sırada da aynı sorular döner durur zihnimizde. Peki ne olacak şimdi, bu kızlar niye böyle eğitiliyor, nereye gönderiliyorlar, hikaye nereye varacak, diye.
Japon sinemasını hesaba katmazsak "küçük kızlardan oluşmuş bir filmin neresi ürkütücü olabilir ki" diyebilirsiniz. O zaman bu filmi izlemeniz gerekiyor. Ama bu bir Fransız filmi. Ne dersek diyelim, dehşet, korku, ürkütücülük ya da gerilim kızlardan değil, bulundukları ortamdan ve eğitim sürecinden kaynaklanıyor. Mekanın tuhaflığının ve güzel manzara içindeki bilinemezliğin doğurduğu dehşet duygusunun yanı sıra, kızların hangi amaç için eğitildikleri, eğitim sonrası ne yapacakları, bazı büyük kızların ne kadar şey bildikleri bir sır olarak kalır. Bilinemeyen, açıklanamayan şeylerin olduğu bir mekanda da ister istemez söylentiler, efsaneler yayılacaktır.
Sinemasal anlamda bu şaşırtıcı ve ilginç film bittiğinde, ne oldu şimdi, hiçbir şey anlamadım ben, diyebilirsiniz ve sinemadan şaşkın bir şekilde çıkabilirsiniz. Ama tabii başka seçenekler de var: Bazı izleyiciler filmin ismine de gönderme yaparak aslında gördükleri her şeyi olumlu yorumlayacaklar, bazıları da tam tersine yine filmin ismine gönderme yaparak en masumun bile dehşeti barındırdığını, güzel görüntülerin katmerleştirdiği dehşet duygusuna dokunduklarını duyumsayacaklar. Tabii aynı anda her iki sonuca da ulaşabilir ve birbirini dışlayan iki farklı şekilde de yorumlayabilirsiniz. Hangisi olursa olsun, her durumda izleyici, normalde sinema salonunda pek az yaşadığı farklı türden bir deneyim yaşayacaktır. Hem sinema sanatının nelere kadir olduğunu görmek, hem de bu filmiyle kısa bir zaman sonra Avrupa'nın en parlak kadınlarından biri olarak görülecek olan yeni bir yönetmeni tanımak için ideal bir film.
S.Ruken Öztürk

When Gaspar Noe is the reference for an unknown director, you inevitably get surprised by that woman who works and moreover lives with him. But of course it can be considered also in reverse; maybe Noe is creative because of Hadzihalilovic. Whichever way it is, they sure have a mutual connection when it comes to creativity. *Innocence* is the kind of film that makes you question and investigate. Because there is a mystery that isn't solved until the end of the film. If you think the film will start right away you're wrong, because every film is complete with its writings on the screen. The ones who get up and prepare to leave the cinema the minute film ends are mistaken in this film because we have the closing generic in the beginning of the film instead of in the end. So, we have no other option but watch them. Like a referral, or maybe a tribute to Gaspar Noe (Irreversible). The director who starts her film with the closing generic is Lucile Hadzihalilovic: She received the "Best New Director" award at San Sebastian Film Festival in 2004.
Curiosity is one of the most fundamental feelings that cinema offers, and *Innocence* keeps this feeling awake all the time. A film that has this ability should be considered as a 'good' one.
Iris is brought in a coffin to a place that she doesn't know. Girls who have been through the same process accompany her. Later on, she is going to make friends with them. Iris is a new pupil, but this school is not a usual school. We begin to share Iris' curiosity – "how and why did she come here?", "what is she going to do here?" While she is dancing with the other girls, these questions keep turning in our minds. "What's going to happen now, why are these girls receiving this education, where will they be sent to, how will this story end?"
You may ask how a film full of little girls can be frightening. If it's not a Japanese film! Then you have to see this film. This is a French film. And the fear or horror is not about the girls but the place and the education process. The awkwardness of the place and the beauty of the scenery give us only more creeps. So, it is inevitable to have lots of hearsays and myths in a place full of unknown and unexplained things.
When the film ends, you may say that you didn't quite understand what was it all about. But of course the audience have other options: Some may see it all in a positive way by referring to the title of the film, but then again some others, once again referring to the title, may think even the most innocent ones have horror in them. Even the beautiful pictures feed the uncomfortable feelings in this film anyway. But of course you can accept both comments or ignore both of them. Whichever it is, you will experience something unusual and fresh. Innocence is the ideal film to realize how strong cinema is, and a good opportunity to meet with one of the brightest new directors of European cinema.
S. Ruken Öztürk

Yönetmen Biyografisi:
1961 yılında Lyon'da doğan Hadzihalilovic, Paris'te Institut des Hautes Études Cinématographiques'da eğitim gördü. Belgesel ve uzun film editörlüğü yaptı. Uzun zamandır Gaspar Noé ile birlikte çalışmalarına devam ediyor. *Masumiyet*, 1996'da çektiği *La Bouche de Jean-Pierre*'den sonraki ikinci uzun filmidir.

Director's Biography:
Born in Lyon in 1961, Lucile Hadzihalilovic studied filmmaking at the Institut des Hautes Études Cinématographiques in Paris. She has worked as an editor of documentaries and features and is a long-time collaborator with Gaspar Noé. *Innocence* is her second film, following 1996's *La Bouche de Jean-Pierre*.

Filmleri / Filmography:
Good Boys Use Condoms, 1998; La Bouche de Jean-Pierre (Parental Guidance), 1996; L'École (Innocence), 2004

Resim Gibi

Comme Une Image / *Look At Me*

FRANSA, İTALYA / FRANCE, ITALY, 2004, 100', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Agnès Jaoui
Senaryo / Script: Agnès Jaoui, Jean-Pierre Bacri
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Stéphane Fontaine
Müzik / Music: Philippe Rombi
Kurgu / Editing: François Gédigier
Oyuncular / Cast: Marilou Berry, Agnès Jaoui, Jean-Pierre Bacri, Laurent Grévill, Virginie Desarnauts, Keine Bouhiza, Grégoire Oestermann, Serge Riaboukine
Ödüller / Awards
Avrupa Film Ödülleri "En İyi Senarist"/ *European Film Awards "Best Screenwriter"*, **2004**
Cannes Film Festivali "En İyi Senaryo" / *Cannes Film Festival "Best Screenplay"*, **2004**

Hem oyuncu hem senarist hem de yönetmen olarak 90'ların başından beri ismini duyuran Agnés Jaoui'nin 2004 tarihli filmi *Resim Gibi*, başarılı erkeklerin arkasında durmak zorunda kalan kızlar ve eşler üzerine bir film.
Şöhretli ve başarılı erkeklerin ardındaki bu kadınların, kendilerini açığa çıkarma deneyimlerini izliyoruz. Ve aslında en çok da fark edilmek, görünür olmak, var olmak isterken fark etmeye başlamalarının öyküsü ile karşılaşıyoruz.
Lolita, yirmili yaşların başlarında ve iyi bir vokalist olmaya çalışıyor. Genç bir kadın olmak; sevdiği, yapmaktan zevk aldığı bir işi seçmek, güvenebileceği bir sevgiliye sahip olmak gibi pek çok sorunla baş etmek zorunda. Bütün bunlar zaten zorken bir de Étienne Cassard'ın, yani, şöhretli editör ve yazar babanın (Jean-Pierre Bacri aynı zamanda Agnés Jaoui ile birlikte senaryoyu yazan isim) kendi şanının parıltısından başka kimseleri görmediği için gölgede kalanın sadece kendi olduğunu sanıyor ve sorunlarıyla baş edememesini, çekingenliğini, güvensizliğini bir türlü yenemiyor. Oysa bu mesele söz konusu olduğunda Lolita hiç de yalnız değil. Ama bunu bile fark etmesi zaman alıyor. Babasının genç eşi Karine, yine bir yazarın karısı ve Lolita'nın şan hocası olan Sylvia (Agnés Jaoui oynuyor) ve hatta diğer farkına varılamayanlar için de durum hiç farklı değil.
Film, önde babalar ve kızları, kocalar ve karıları ve kadınların kendi aralarındaki ilişkileri anlatıyor gibi görünüyor ama aslında, (aynı zamanda) başarının, özellikle de erkeklerin başarılarının gölgesinde kalmış başka hayatları da tıpkı karakterlerin gölgeden gün ışığına çıkmaları gibi ortaya çıkarıyor.
Bütün bunları anlatırken Paris gibi metropollerde günlük yaşamın akışı, kültür ve sanat çevreleri, bir yerlere kabul edilebilmek ya da hep bir şeylerin dışında kalmak, genç olmak kadın olmak kilolu olmak dış görünüş ve pek çok çıkar ilişkisini de gösteriyor.

Zeynep Tül Akbal

The 2004 film *Look at Me* by Agnes Jaoui, an actress, scriptwriter and director, who became famous in the beginning of the 1990's, is about the wives and daughters who have to stand behind successful men.
We observe the attempts of these women behind famous and successful men, to prove themselves. Thus when the story begins, that's when they start to realize that they want to be recognized, to be seen and to exist.
In her early twenties, Lolita is trying to be a good vocalist. She has to deal with such problems as being a young woman, choosing a job that she likes and gets pleasure from, and having a trustworthy lover. Even while all of these are difficult there is Etienne Cassard, a famous editor and writer father (at the same time, Jean Pierre Bacri wrote the scenario with Agnes Jaoui) who doesn't see anyone else outside of his own fame. Lolita thinks that she is the only one standing in the shadow with the inability to solve problems, with shyness and a lack of confidence. However, Lolita isn't the only one facing this problem. But to find this out, it takes her time. There are her father's young wife, Karine, who is also the wife of a writer, and Lolita's voice teacher Sylvia (Agnes Jaoui plays this role).
Although it looks like the film is talking about the relationships between famous fathers and their daughters, husbands and wives and women, the film actually (at the same time) highlights success, especially that of the other lives that stay in the shadow of men's success.
While reflecting all of these subjects, the film also shows the flow of daily life in metropolises like Paris, cultural and art circles, being accepted in some places or being left out of some others, being young, being a woman, being overweight, outward appearance and many relationships based on selfish aims.

Zeynep Tül Akbal

Yönetmen Biyografisi:
1964'te Fransa'da doğan Jaoui, *Same Old Song* filmindeki rolüyle Sezar Ödüllü bir oyuncu olarak kariyerine başladı. Ayrıca yine aynı filmle Sezar Senaryo Ödülünü aldı. Yönetmenlik kariyerine 2000 yılında çok beğenilen komedi filmi *The Taste of Others* ile başlayan Jaoui, ayrıca bu filmin senaryosunu yazdı ve filmde rol aldı. *Resim Gibi* ikinci uzun filmidir.

Director's Biography:
Born in 1964 in France, Jaoui started her carrier as an actress, winning a César for her role in *On Connaît la Chanson* (Same Old Song, 1997). She is also an accomplished writer, winning a César for her screenplay for the same film. Her directorial debut came in 2000 with the much-loved comedy *Le Goût des Autres* (The Taste of Others), which she also wrote and starred in. *Look at Me* is her second directorial feature.

Filmleri / Filmography:
Paris, je t'aime, 2005; Comme une image (Look at Me) 2004; Le Goût des autres (The Taste of Others), 2000

Sessiz Sular

Veeru / *Khamosh Pani: Silent Waters*

PAKİSTAN, FRANSA, ALMANYA / PAKISTAN, FRANCE, GERMANY, 2004, 105', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Sabiha Sumar
Senaryo / Script: Sabiha Sumar, Paromita Vohra
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Ralph Netzer
Müzik / Music: Madan Gopal Singh, Arshad Mahmud, Arjun Sen
Kurgu / Editing: Bettina Böhler
Oyuncular / Cast: Kiron Kher, Aamir Ali Malik, Arsad Mahmud, Salman Shahid, Shilpa Shukla, Sarfaraz Ansari
Ödüller / Awards
Locarno Uluslararası Film Festivali "Bronz Leopar En İyi Kadın Oyuncu - Kiron Kher", "Don Kişot – Özel Mansiyon", "Altın Leopard", "Ecumenical Jüri Ödülü", "Genç Jüri Ödülü – Özel Mansiyon" / *Locarno International Film Festival "Bronze Leopard Best Actress -", "Don Quixote Award - Special Mention", "Golden Leopard", "Prize of the Ecumenical Jury", "Youth Jury Award - Special Mention"*, **2003**

Pakistanlı yönetmen Sabiha Sumar'ın Pakistan'da yaşanmış tarihsel gerçeklerden yola çıkarak çektiği *Sessiz Sular*, 2003 Locarno Uluslararası Film Festivali'nde "Altın Leopar" ve "En İyi Kadın Oyuncu" (Kiron Kher) ödüllerini almıştı.
Film, 1979 Pakistanı'nda, Müslüman bir kadın (Ayesha) ile oğlunun (Saleem) yaşadıkları olaylar etrafında gelişir.
Ayesha, köydeki genç kızlara Kur'an dersleri vererek geçimini sağlamakta ve 18 yaşındaki oğlu Saleem'le beraber yaşamaktadır. Saleem, kız arkadaşının (Zubeida) geleceğe dair planları ve annesinin beklentileri karşısında kimlik arayışına girer. Köye gelen radikal İslamcı militanların etkisi altına giren Saleem'in değişen düşünce ve davranışları karşısında Ayesha ve Zubeida çaresiz kalır. Saleem, köktendinciliğin girdabına girmişken, Ayesha bir yandan oğluyla iletişim kurmaya çalışır, bir yandan da kendi geçmişine yolculuklar yapmaya başlar. Köye Sih yerlilerinin gelmesiyle Ayesha'nın yıllardır tek başına taşıdığı büyük sır da açığa çıkar ve anne-oğlun yaşamları alt üst olur.
Köktendinciliğin toplumun, özellikle de kadınların üstündeki politik ve sosyal etkilerini konu alan film, Pakistanlı kadınların karanlıkta kalmış tarihine ışık tutuyor. Yönetmen bu filminde, Sih yerlileri ve Müslüman kadınların din ve patriyarkanın dayattıkları karşısında aldığı tavrı gösterirken, kadının toplum içinde konumlandığı yeri de kadın bakış açısıyla anlatıyor. Tarihsel politik olaylarla örüntülü filmde Ayesha'nın geçmişiyle hesaplaşarak yeni bir dünya yaratma mücadelesi, kadınların maruz kaldığı şiddetin dinnamus ilişkisi bağlamında sorgulandığı bir toplumsal eleştiri olarak karşımıza çıkıyor.
Sessiz Sular, Ayesha'nın büyük sırrını sessiz çığlıklarla haykırdığı bir sessizlik öyküsü aslında. Öyle bir sessizliktir ki bu, sonunda Ayesha sessiz sularda yeni bir ses arar kendine.

Mevlüde Sahillioğlu

Silent Waters, in which Pakistani director Sabiha Sunar uses real life historical facts, won the awards of the "Golden Leopold" and "Best Female Actress" at the 2003 Locarno International Film Festival.
The story of the film develops in the frame of the experiences of a Mouslim woman (Ayesha) and her son (Saleem).
Ayesha is earning her life by giving Quaran lessons to young girls in the village and is living together with her 18 year-old son, Saleem. Saleem, under the influence of his girl friend Zubeida's plans for the future and his mother's expectations from him, finds himself in a struggle for expressing his identity. However, his thoughts and attitudes are reversed by the time Islamic millitants come into the village, and Ayesha and Zubeida find themselves in a desperate situation. As Saleem is drowning in the waters of religious fundamentalism, Ayesha starts to make journeys to her past while trying to communicate with her son. When a group of Sikhs come to the village, the giant secret Ayesha was carrying for years comes out, and the lives of the mother and son are ruined.
The film, which focuses on the political and social effects of religious fundamentalism on society, especially on the women, enlightens the dark side of the history of Pakistani women. The director expresses the women's position in society through the women's point of view, while showing the women's and Sikh's attitudes against the insistence coming from the patriarchs and the religion itself. In an atmosphere of political history, Ayesha's struggle to formulate a new life for herself takes the form of a social criticism, which questions the violence women are facing in a religion–honor relationship.
Silent Waters is a story of the silence, in which Ayesha cries out her big secret with silent screams. This is such a silence that Ayesha looks for a brand new voice in those silent waters.

Mevlüde Sahillioğlu

Yönetmen Biyografisi:
1961 yılında Karachi, Pakistan'da doğan yönetmen, 1980-83 yıllarında New York'da Sarah Lawrence Koleji'inde Film ve Siyaset alanında eğitim aldı. Channel Four Television, ZDF/Das kleine Fernsehpiel, ZDF/3Sat ve ZDF/Arte'nin yapımcılığını üstlendiği toplumu eleştiren ve kadın konusuna duyarlı belgeseller çekmiştir.

Director's Biography:
Born in 1961 in Karachi, Pakistan, Sabiha Sumar studied Filmmaking and Political Science at Sarah Lawrence College, New York from 1980 to 1983. She has used her documentaries, produced for Channel Four Television, ZDF/Das kleine Fernsehpiel, ZDF/3Sat and ZDF/Arte to critique society and sensitize people about women's lives.

Filmleri / Filmography:
Khamosh Pani: Silent Waters, 2003; Girls Around the World: Don't Ask Why, 1999; Suicide Warriors, 1996; Von Müttern, Mäusen und Heiligen, 1994

Sevdiğim Sensin

Ja Ljublju Tebja / *You I Love*

RUSYA / RUSSIA, 2004, 85', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Olga Stolpovskaja, Dmitry Troitsky
Senaryo / Script: Olga Stolpovskaja, Dmitry Troitsky
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Alexandr Simonov
Müzik / Music: Richardas Norvila
Kurgu / Editing: Sergey Pluschenko, Oleg Raevsky
Oyuncular / Cast: Damir Badmaev, Evgenij Korijakowskij, Lyubov Tolkalina, Victor Sevidov, Nina Agapova, Irina Grineva, Yuri Sherstnyov
Dünya Hakları / World Sales: Media Luna Entertainment GmbH&Co.KG.
Ödüller / Awards
New York Lezbiyen ve Gey Filmleri Festivali "Yabancı Dilde En İyi Film"/ *New York Lesbian and Gay Film Festival "Best Foreign Narrative Feature"*, **2004**

Sevdiğim Sensin, Moskova'da önde gelen bir reklam şirketinde metin yazarı olarak çalışan Timofei adlı genç ve başarılı bir adam ile Vera adında, televizyonda haber sunuculuğu yapan genç, güzel ve ünlü bir kadın arasındaki ilişkiyi anlatan romantik bir güldürü olarak başlayıp, bir sirkte çalışma hayalleri kuran genç, taşralı, yoksul ve de "evsiz" Uloomji'nin küçük bir kaza sonucu ikilinin hayatlarına girmesi, ardından ailesinin öyküye dahil olması ve başka gelişmelerle gene romantik ve komik bir tonda devam ederken, bir yandan toplumsal bir taşlamaya ve oradan da neredeyse melodrama dönüşen ilginç ama "tuhaf" bir film.

Sevdiğim Sensin'in "tuhaf"lığı, ilgilendiği konulardan değil ama bütün bunları sanki biraz yüzeysel, inandırıcılıktan ve hatta belli bir samimiyetten uzak bir biçimde perdeye taşımasından geliyor. Nihayetinde, filmin söyleyeceği sözün özellikle sınıfsal ve cinsel meseleler/kimlikler etrafında olacağı aşikar. Ama sorun, bunu nasıl söylemeyi tercih ettiği ya da gerçekten bir şey söylemek isteyip istemediği... Moskova'daki reklam şirketinin yöneticisinin Amerikalı siyah bir adam olmasına bakarak ve özellikle onun da göründüğü kulüp sahnesini ciddiye alarak Rusya'daki cinsel davranışlarla ilgili bu yeni özgürlük ve haz dönemini kapitalizmin bir marifeti olarak görüp eleştirmeli miyiz? Bu sorulara "evet, öyle olmalı" ya da "filmin böyle meseleleri yok", diye iki ayrı karşılık verilebilir. Ancak her seyirci böyle bir tereddüt içinde bırakılmak da istemeyebilir. Belki de Sevdiğim Sensin, - ikinci karşılık dikkate alındığında - bir "durum"u daha çok komik anlar üzerinden kurgulayıp, bu durumu bütün sıkıntı ve çelişkilerine rağmen hafif ve eğlenceli bir tarzda anlatmak ve finalinin de işaret ettiği gibi iyimser olmak isteyen "şık" bir aşk filmi. Bu da bir tercih...

Kaynaklar, filmin yönetmenleri Olga Stolpovskaya ve Dimitry Troitsky'nin Rusya'da 1980'lerde ortaya çıkan "Paralel Sinema"dan etkilendiklerini belirtiyor. "Yeni avant-garde" olarak da anılan ve büyük ölçüde gençlik karşı-kültürüne dayanan bu bağımsız sinema akımı, moda, rock müzik, farklı yaşam biçimlerinden beslenmiş. Perestroyka öncesi dönemde başlayan akımın Cine-Phantom adında bir dergisi ve ilki 1987'de düzenlenen bir festivali olmuş. 1990'lar ve sonrasında gelen yeni kuşak sinemacıların akımla doğrudan bağlantıları bulunmuyorsa da, günümüz Rus sinemasında "Paralel Sinema"nın izlerinin görüldüğü, etkilerinin sürdüğü belirtiliyor. Yine de... Sevdiğim Sensin, bunca konudan bahsetmemize ve bunca lakırdıyı etmemize neden olan bir film olarak en azından ilginç ve şaşırtıcı. Festivallerin bir özelliği de, izleyiciyi böyle tuhaf sürprizlerle karşılaştırmaları değil mi?

Nejat Ulusay

It is hard to guess that what would we think if someone told us that a film about "yuppies" and some certain sexual taboos, which some of them have been exceeded since Little Vera (1989), will be directed in Russia, however, it is that's for sure that many things are changing by time with an incredible speed. You I Love is an interesting but "strange" film, which begins as a romantic comedy that tells the story of the relation between Timofei -a young and successful man who works as a text editor in a leading advertisement company in Moscow- and Vera - a young, beautiful and famous woman who works as an anchorman-, then continues with a romantic and funny tune as the "homeless" Uloomji and his family suddenly enters into the couple's lives by an accident and finally it ends in a form of a social criticism, which can even be labeled as a melodrama.

This "strangeness" of You I Love is not because of its subject matter but because of the way it transforms this theme to the white screen: in a style, which is a little bit shallow and far away from persuasiveness and even a considerable degree of intimacy. Although that's for sure that the film aims to focus on the issues of social classes and sexual issues/identities, what matters is how it prefers to express this main theme - or even if it prefers to express this theme or not.... Or just by looking at the fact that the CEO of the advertisement company in Moscow is a black man, who is also included in a very radical club scene, should we criticize this "new era of liberalism and pleasure in terms of sexual behaviors" as it is a product of capitalism? It is possible to answer those questions by both the answers of "yes" and "no". However not all of the audience would like to be trapped by such a dilemma. Thus, maybe it is possible to describe You I Love in the light of the second answer -no- and state that it is an "elegant" love film which edits a "situation" mostly through the funny moments and tells the story of that "situation" in a light and funny manner and thus intends to be optimistic- as the final of the movie also implies. And sure, that's a choice too...

The directors of the film, Olga Stolpovskaya and Dimitry Troitsky are known to be impressed by the "Parallel Movie", which is a phenomena that was came into life in Russia in 1980s. This independent film trend -which is also called as "the new avant-garde" as it was built mainly upon to the anti-culture of youth- has been nourished through fashion, rock music and various kinds of life styles. we cannot say how close Love I You to the "Parallel Movie". Even though, it is possible to make an assessment saying that the experimental side of that film is limited mostly in terms of advertisement. However...You I Love is an interesting and surprising film, even by the fact that it makes us to talk about so many issues and say so many stuff on it. Isn't it an important feature of the film festivals that they let to audience to come across with such strange surprises?

Nejat Ulusay

Yönetmen Biyografisi:

Olga Stolpovskaya ve Dmitry Troitsky Kino Rus alternatif ve deneysel film okulunda birlikte eğitim aldılar. Öğretmenleri efsanevi Aleinikov kardeşlerdi. 1997'den beri birlikte çalışan Stolpovskaya ve Troitsky sayısız kısa film be video ve medya enstalasyonları yaptılar. *Ben de Seni Seviyorum* ikilinin ilk uzun filmidir.

Director's Biography:
Olga Stolpovskaya and Dmitry Troitsky have a background in Paralelnoe Kino Russian alternative and experimental film school. Their teachers were legendary Aleinikov brothers. Since 1997 Stolpovskaya and Troitsky created a number of short films, videos and media installations *You I Love* is the feature debut of the directors.

Filmleri / Filmography:
Ya Lyublu Tebya (You I Love), 2004

Tüyü Takip Et! (Helin'in Hayalleri)

Folge der Feder! *Follow the Feather*

ALMANYA / GERMANY, 2004, 80', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Nuray Şahin
Senaryo / Script: Nuray Şahin
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: The Chau Ngo
Müzik / Music: Markus Glunz
Kurgu / Editing: Philipp Stahl
Oyuncular / Cast: Nezâ Selbuz, Kirsten Block, Stefan Jürgens, Mirko Lang, Ercan Özcelik, Andreas Schmidt, Stefan Lochau
Ödüller / Awards
Ankara Uluslararası Film Festivali "Umut Veren Yeni Yönetmen", "Umut Veren Yeni Senaryo Yazarı" / *Ankara International Film Festivali "Promising New Director", "Promising New Scriptwriter"*, **2005**
Mannheim-Heidelberg Film Festivali "İzleyici Ödülü" / *Mannheim-Heidelberg Film Festival "Audience Award"*, **2004**

İnsan yüreği ne denli örselenmiş olsa da, özlemlerinin ve umutlarının rehberliğinde, 'unutmadan' ama olgunlaşarak tazelenebiliyor. Özgür hissetmeyi, sevdikleriyle tinsel ilişki kurabilmeyi, sevebilmeyi öğrendikçe, 'o özgürleştirici tüyü takip edebildikçe', çelişkileri aşabildikçe, yüreği de insan olmanın onuruna yakışır biçimde yeniden ve yeniden varolabiliyor...
Tunceli doğumlu Nuray Şahin, bu küçük ve yalın filmiyle, yüksek perdeden gürlemeden de güçlü bir film yapılabileceğini kanıtlıyor. Dersim'den Berlin'e, tutucu bir aileye gelin gelen, sonra da yaşadığı bu yerden kaçarak yıllardır hasret kaldığı annesi ve kızkardeşine koşan genç kızın öyküsü, aidiyet duygusunu pekiştiriyor. Sürekli rüyasına giren ölmüş babasının rehberliğinde, dağılmış ailesinin kalan parçalarını ruhsal anlamda da bir araya getirmek için çabalarken, şimdi, ilk başlarda tuhaf biçimde yabancı olduğu bu kentin çelişkileri, kendi çelişkileriyle çarpışıyor.
Yönetmeni başarılı kılan yapı da işte bu çelişkiler üzerine kuruluyor. Işıklarla donanmış modern Batılı kente nüfuz etmeye çalışan dinî/etnik unsurların soluduğu özgürlük havasında, köklere yabancılaşmak, ama bir yandan da başka insanları sevebilme, 'farklı ilişkiler'le mutlu olabilmek... Genç kızın gözlemleri, öğrenme süreci, kendisinin de salt ruhsal etkileşimle, kendi topraklarında da burada da aynı olan ay ışığı altında sevebildiğini deneyimletir...
Şahin, bir yandan bir kadın hassasiyetiyle çelişkilerin üzerine gidip yumağı çözerken, diğer yandan sanrılar, imgelem ve küçük simgelerle görsel estetiği sağlam bir biçimsellik kuruyor. Bir uzun metrajlı filmde ilk kez kullanılan Zazaca, öykülemeye çok yardımcı ezgiler, sanat yönetiminin bazı sempatik ayrıntıları, filmi yer yer renklendirip iyice sıcaklaştırıyor... Kendi adıma, kızın ninesiyle e-posta yoluyla Zazaca haberleşmesini ve annenin işlettiği İtalyan lokantasındaki aşçıyı çok sempatik buldum... Ayrıca, annenin, küçük kızından ayrılırken yanına aldığı basit ufak taşları yıllar sonra ortaya çıkarması gibi incelikle düşünülmüş ayrıntılar, olabildiğince ekonomik diyaloglarla kotarılmış filmin değerini ortaya koyuyor. Şahin'in öyküsünün görsel karşılığını oluşturmadaki başarısının özellikle rüya bölümlerinde ortaya çıktığını vurgulamakta da yarar var.

Ali Ulvi Uyanık

Although the human heart may have been damaged, it can be renewed in time but 'without forgetting'. Feeling free, having good spiritual vibrations with loved ones, learning to love, 'being able to follow the freedom of the feather' and overcoming contradictions, allow the heart to renew itself again and again.

With this short and simple film, Nuray Şahin, born in Tunceli, proves that a powerful film can be made without it roaring from the big screen. This film, which strengthens the feeling of belonging, is the story of a young girl who goes from Dersim to Berlin as a bride to a conservative family. She later escapes from the place she lives to go to the mother and sister she has missed for years. Guided by her dead father who constantly appears in her dreams, she tries to put back together her broken family. It is at this time that the dilemmas that she first felt in the city where she was as a stranger begin conflicting with her own dilemmas.

These dilemmas are what make the director successful. The free atmosphere in the film is created by ethnic/religious elements that attempt to exist in a modern Western city full of lights. Being estranged from one's roots, but on the other hand being able to love other people, being able to be happy with 'different' people is important in the film. The young girl's observations, learning process and the pure spiritual interaction with herself give her the feeling that she would be the same person under the same moonlight in her own land as in this place...

While trying to solve the dilemmas of women's sensitivity on one hand, Şahin, on the other hand astutely uses visual aesthetics of hallucinations, imagination and small symbols in the film. This is the first time a feature length film is in Zaza. It has great melodies that help the story line. The art director also includes some sympathetic details that add color to the film and fill it with warmth... In my opinion, the role of the cook in the Italian restaurant that her mother runs was well played. Moreover, the writing of e-mail to her grandmother in Zaza was another attractive point in the film. Tiny things like the small stones that the young daughter took with her when she left her mother and that turned up years later make the film especially interesting. In addition, the sparse use of dialogues heightens the value of the film. The dream segments also enhanced the visual representation of the story.

Ali Ulvi Uyanık

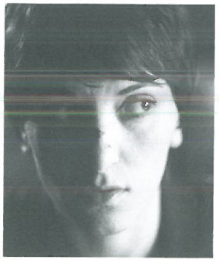

Yönetmen Biyografisi:

Tunceli'de doğdu ve büyüdü. 1996 yılından beri senaryo yazımı ve yönetmenlik üzerine Alman Film ve Televizyon Akademisi Berlin'de eğitimine devam ediyor. 2003 yılından beri yönetmen, senaryo yazarı ve oyuncu olarak çalışmalarına devam ediyor.

Director's Biography:
Born and grown up in Tunceli (North-East-Anatolia). Since 1996 she studies script writing and direction at the German Film and Television Academy Berlin and since 2003 she works as director, writer and actress.

Filmleri / Filmography:
Folge der Feder! (Follow the Feather!), 2004; Die Letzte Patrone (The Last Cartridge), 2000; Veronica,1999; İstanbul – Berlin, 1998; Fo-TO-CHU, 1997; Dare, 1997

Victoire

Victoire

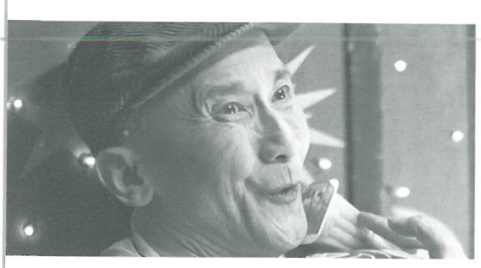

FRANSA / FRANCE, 2004, 85', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Stéphanie Murat
Senaryo / Script: Stéphanie Murat, Gilles Laurent
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Thomas Bataille
Müzik / Music: Marco Prince
Kurgu / Editing: Benoît Alavoine
Oyuncular / Cast: Mylène Demongeot, Pierre Arditi, Catherine Samie, Aurore Clément, Philippe Khorsand

Arızalı kadın tehlikelidir.
"Sinir krizinin eşiğinde" demeyi ne çok isterdik Victorie için, ne çok! Ah ne mümkün! Victorie çoktan eşiği atlamış ve bayağı da yol almış meğerse. Ona hak vermemek aslında pek mümkün değil. 30 yaşına gelmiş her şehirli bekar kadın gibi o da çok yalnız, umutsuz, mutsuz, huzursuz, uykusuz ve depresyonda. Nasıl olmasın? O kadar çok neden var ki. Annesi, annesinin eski sevgilileri, babası, iş arkadaşı, berbat sevgilisi, ağır paranoyak bir uzvu da telefon olduğu için durmadan Victorie'i arayan kız arkadaşı... Herkesin ilk anda çığlıklar atarak kaçmak istediği korkunç durum, Victorie'nin tam da içinde durduğu. Tek güzel şey var: Her akşam ona tatlı veren Çinli Bay Tran Tian! Victorie tatlılardan nefret ediyor ama Victorie ile gerçek anlamda tek konuşan ve ilgilenen, bu yaşlı ve sevimli adam.
Sırayla bakalım, nasıl bir kabusun ortasında Victorie.
Anne faktörü: Victorie kokoşlukta son noktaya ermiş annesinin kafesinde garsonluk yapıyor. Garsonluk yapmak değil aslında onu mutsuz eden; daha ziyade, annesinin eski erkek arkadaşları. Küçük bir çocukken gördükleri ve o adamların taciziler. Hayır, Victorie görünüşte bunu hayatının trajedisi yapmıyor. Bütün sakinliğiyle, onu bakımsız olmakla suçlayan ve her nedense köpeğine verdiği sevgiyi kızından esirgeyen annesinin yanında duruyor. Ayrıca anne, bütün anneler gibi kızının hayatına burnunu sokmakta hiçbir beis görmüyor. Evine temizlikçi kadın ve güzellik uzmanı gönderip duruyor. Keşke yapmasaydı. Keşke temizlikçi kadın ve güzellik uzmanı gelmeseydi; keşke iş yerindeki arkadaşı yeni evlendiği kocasıyla ilk gecelerinde nasıl şahane bir seks yaşadıklarını anlatmasaydı; keşke eskiden ona sarkıntılık eden annesinin eski sevgilisi onu zar zor hatırlıyormuş gibi yapmasaydı... Ama yaptılar! Her şeyin bedeli ödenir elbet!
Gelelim baba faktörüne. İkinci evliliğini "şahane şaşkın" bir kadınla gerçekleştiren, yaptığı sandıklar vasıtasıyla gazetelerde boy göstermek için can atan ve daha sonraki çocuklarının üstün başarılarıyla övünen babası, Victorie'den bir halt olmayacağına çoktan kanaat getirmiş. Kanaat getirmekle kalmamış, bunu Victorie'nin kafasına kakmaya başlamış. "Senin adını Victorie koyduk çünkü victory (zafer) kazanasın diye ama peh!" diyor. Keşke demeseydi, keşke sussaydı. Ama susmadı; bedelini herkes öder!
Ve berbat sevgili: Gelip yemek yiyip, sevişip giden manasız adamın önde gideni. Keşke Victorie'ye biraz daha iyi davransaydı. Ama davranmadı, bedelini ödemeli!
Eh, doğrusu ödüyorlar da! Victorie hepsini tek tek öldürüyor! Yani mecazi anlamda, yani tam da bildiğimiz anlamda. Yönetmen Stephanie Murat gerçekle hayali öyle güzel karıştırmış ki, isterseniz delilik sınırını çoktan geçmiş bir kadının psikopat kesilme hikayesini, isterseniz de psikolojik olarak hayatındaki herkesi kafasından bir bir silen bir genç kadının hikayesini izliyorsunuz. Seçim sizin! Tam da Victorie'nin Bay Tran Tian'a söylediği gibi: "Hepsi yalan, bir tek sen gerçeksin." Diğer bir gerçek ise, Victorie rolündeki Sylvie Testud'nun çok başarılı bir iş çıkardığı.

Nazan Özcan

Damaged woman is dangerous.
Oh how much we would like to say "at the brink of a nervous breakdown" for Victorie? If only we could! Victorie had jumped over the threshold and gone a long way. In fact, it is not possible to think that she has the right to be so... Like every urbane, single women that has reached her thirties, she is very lonely, hopeless, unhappy, restless, sleepless and in depression. How could she not be? There are so many reasons. Her mother, her mother's old lovers, her father, her coworker, her horrible lover, her friend which keeps on calling her as the telephone is a heavily paranoid organ of hers... It is this exact situation from which everybody would like to flee screaming instantly, that Victorie stands. There is only one good point: Chinese Mr. Tran Tian that gives her sweets every evening! Victorie hates sweets but this old and cute man is the only person that really talks to and cares for Victorie in the real sense.
Let us see in order, what a nightmare Victorie is amidst.
Mother factor: Victorie is works in the cafe of her mother who has reached the ultimate point of ludicrousness, as a waitress. It is not working as a waitress which makes her unhappy; it is more her mother's ex boyfriends. The things she had seen as a little child and the harassment by those men. No, on the surface Victorie does not make these into a tragedy of her life. With all her tranquility, she stands besides her mother that accuses her of being unkempt and who somehow refrains from giving her the love she gives her dog. Furthermore the mother, like all mothers, sees no harm in sticking her nose to her daughter's life. She keeps on sending cleaning women and beauticians to her house. If only she didn't do that. If only the cleaning women and beautician didn't come; if only her coworker did not tell how fantastic the sex they lived on the first night with her new husband she married was; if only her mothers ex lover that used to assault her pretended as if he hardly remembered her... But they all did! There is a price for everything of course!
Let us come to the father factor: Her father, who has made his second marriage with a "fabulous idiot", that yearns for taking place in the newspapers with the chests he makes, and who takes pride in the successes of his following children, has long been convinced that Victorie will add up to nothing. Not only is he convinced, he had started to knock it on her head. He says "We have named you Victorie so that you would win a victory but alas?" If only he didn't say it, if only he had shut-up? But he didn't; everybody will pay for it!
And the terrible lover: That meaningless guy that comes, eats, makes love and goes. If only he had treated her a little bit better. But he didn't; he must pay for it!
And, in fact they are paying for it! Victorie is killing all of them one by one! That is to say figuratively, that is to say just in the sense we know. Director Stephanie Murat has merged reality with dreams so beautifully that you can watch according to your choice, the story of the transformation of a woman that has long ago exceeded the threshold of madness into a pschopath, or the story of a young woman that erases everybody one by one from her life psychologically. The choice is yours! Just like Victorie had told Mr. Tran Tian: "It is all a lie, only you are real." The other reality is that, Sylvia Testud is really successful in the role of Victorie.

Nazan Özcan

Yönetmen Biyografisi:
Kariyerine oyuncu olarak başlayan Stéphanie Murat 2001 yılında çektiği *Ce qui compte pour Mathilde* kısa filmi ilk yönetmenlik denemesidir. Senaryosunuda yazdığı *Victoire* yönetmenin ilk uzun filmidir.

Director's Biography:
Stéphanie Murat is an actress (Twenty Four Hours In the Life of a Woman), who also wrote and directed a short film, *Ce qui compte pour Mathilde* (2001) before co-writing and directing *Victoire*, her first feature.

Filmleri / Filmography:
Victoire, 2004; Ce qui compte pour Mathilde 2001

Feminist Sinema Tarihinden

Feminist Cinema History

Alice Guy Blache

Alice GUY , bilinmeyen eşsiz sinemacı (l873 - 1968)

Alice Guy, 1896 yılında , kapandığı manastırdan yeni çıkmış, Gaumont yayınevinin sahibi olan, güçlü Leon Gaumont'ın sekreteri olmuştu. Prensipte, sadece bir sekreterdi ama sonunda sinema tutkunu oldu. Gaumont boş film alması ve Gaumont binasının arkasındaki terasta çekim yapmasına için ona izin verdi. Yıl 1896, Alice Guy, 17 metrelik filmiyle tüm zamanların ilk kurgu filmi olacak filmini çekti,.ve sinema tarihinde Lumiere, Melies ve Zucca'nın önüne geçti.

Ama tarihçiler ve sinema sözlükleri onu hiç anmadılar. Çünkü Alice Guy "alt tarafı bir sekreter" di. Oysa kendi işyerinin sahibi Lumière ve kendi stüdyosunu işleten Melies, hep hatırlanmakta ve tarihe geçmekte hiç sıkıntı yaşamadılar.

Alice Guy, "Sıkıntıdaki Peri"ile sinema tarihinin ilk kurgu filmini çekmiş oldu. Bununla da kalmadı, sayısı 734'e varan bir üretkenklikle filmler çekti. Ama tüm bunlardan çok hep "çekici bir kadın" olması ile anıldı. Filmleri yıllar boyunca sinema tarihinin dışında bırakıldı.

31 yaşında yönetmen Herbert Blache ile evlendi ve Amerika'ya yerleşti. New Jersey'deki Siyah Maria stüdyolarında film çekmeye devam etti.

Gaumont şirketinin yönetim kurulu başkanı Nicolas Seydoux, Gaumont stilinin temelini yapımcı, yazar ve yönetmen olarak onun oluşturduğunu itiraf ettiğinde aradan kırk yıl geçmişti. Amerikan sinema uzmanlarının onu tanıması uzun zaman aldı. Tıpkı Melies, Zecca ve Victorien Jasset gibi Alice Guy de kendi köşesinden sinemacılığında ilerlemeyi, sürdürdü.

Öyle cesur ve zamanının ötesinde bir yönetmendi ki gerçek panterle ya da hapishanede elektrikli sandalye üzerinde oturarak çekim yapmak onun için çok sıradandı.

20'li yıllarda film çekmeye ara verdiğinde 49 yaşındaydı, otobiyografisi basıldığında takvimler 1976'yı gösteriyordu. Bu otobiyografiyi basan Musidore Derneği Alice Guy ile ilgili bu yazı için de yardımcı oldu. Alice Guy, her zaman çok özgürdü. Maceraperest, binicilikten hoşlanan, aktif bir kadındı. Fransa'nın sanatçılarına verdiği nişana layık görüldü ve daha sonra Amerika'ya, ölümle tanışacağı yere sinema dersi vermek için döndü.

Claire Clouzot

Alice Guy, The Unknown, Incompatible Director (1873 -1968)

In 1896, Alice Guy had just come out of the monastery and started to work as the secretary of Leon Gaumont, head of the Gaumont Publishing. In principle she was just a secretary but eventually she became cinephile. With Gaumont's support she started to make films at the backyard terrace of the Gaumont building. In 1896, with her 17-meter film she became the first ever fiction film director. She was one step ahead of even Lumiere, Melies and Zucca. However historians and film anthologies never mentioned her name. After all "she was just a secretary!". It wasn't hard for Lumiere, who ran his own store in Lyon and for Melies, who owned a studio near Paris and made fantasy films like "Journey to the Moon".

She got married to Herbert Blache when she was 31 and moved to America. She carried on making film in Black Mariah studios.

It was more than 40 years later, when the Head of Gaumont Comnpany, Nicholas Seydoux admitted she was the one who shaped the style of Gaumont. She was a brave and creative woman who worked with tigers or make films in prison and made them look so easy and normal.

She was 49 in 1920s and she stopped making films. In 1976 her auto biography had been published by the Musidore Assosiation (they've been very helpful to me as well to write this text).

Alice Guy was an extra ordinary and adventureous woman with a free spirit and determination. She received the honoraray award from French government as an artist and she died in America after moved back again in order to teach film making.

Written By Claire Clouzot

Claire Clouzot

Bu Bir Saflık
C'est Une Ingenue
This is Pure
FRANSA / FRANCE, 1908, 10', Betacam, S&B / B&W
Yönetmen / Director: Alice Guy Blache

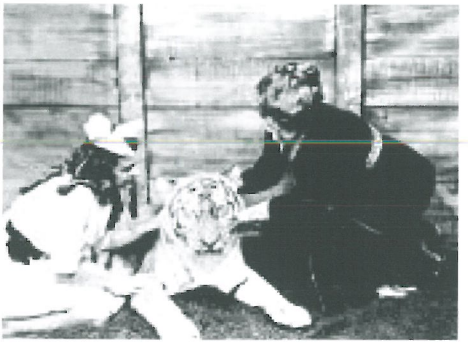

Üvey Anne
La Maratre
Step Mom
FRANSA / FRANCE, 1908, 6'39", Betacam, S&B / B&W
Yönetmen / Director: Alice Guy Blache

Barikat Üzerinde
Sur La Barricade
On the Barricades
FRANSA / FRANCE, 1907, 4'7", Betacam, S&B / B&W
Yönetmen / Director: Alice Guy Blache

Alice Guy Yönetiyor
Alice Guy Tourne Une Photoscene
Alice Guy Directs a Scene
FRANSA / FRANCE, 1906, 2', Betacam, S&B / B&W
Yönetmen / Director: Alice Guy Blache

İsa'nın Doğumu Yaşamı ve Ölümü
La Vie du Christ
The Birth, the life and the death of Christ
FRANSA / FRANCE, 1906, 32'40", Betacam, S&B / B&W
Yönetmen / Director: Alice Guy Blache

Şapkacı ve Mekanik Kasap
Chapellerie et Charcuteire Mecaniques
Hatter and Mechanical Butcher
FRANSA / FRANCE, 1900, 57", Betacam, S&B / B&W
Yönetmen / Director: Alice Guy Blache

Sahne
Scene D'escamotage
Scene
FRANSA / FRANCE, 1898, 1', Betacam, S&B / B&W
Yönetmen / Director: Alice Guy Blache

Şeytan'ın Metamorfozu
Les Metamorphoses de Satan
Metamorphoses of Satan
FRANSA / FRANCE, 1898, 1'50", Betacam, S&B / B&W
Yönetmen / Director: Alice Guy Blache

Manyetik
Chez Le Magnetiseur
At the Magnetist
FRANSA / FRANCE, 1897, 1', Betacam, S&B / B&W
Yönetmen / Director: Alice Guy Blache

Beyaz Zambaklar
Lilas Blancs
White Lilies
FRANSA / FRANCE, Betacam, S&B / B&W
Yönetmen / Director: Alice Guy Blache

SIRLI CAM / SILVERED GLASS
AGNIESZKA HOLLAND

Polonya sinemasında savaştan sonra başlayan gelişme ve canlanma, daha sonra Gomulka'nın sert kültürel siyasetiyle duraklamış, ortalama filmler yapılmaya başlamıştı. Ama 1970'lerin sonlarında 30-40 yaşlarında genç yönetmenler, Polonya toplumunu yavaş yavaş saran siyasal huzursuzluğu yansıtan, taşlaşmış, yoz bir yönetime karşı ahlaki sorunları öne çıkaran, öfkeli filmler yaptı. Krzystof Kieslowski, Feliks Falk, Ryszard Bugajski ve Agnieszka Holland, belgesellerle başlayarak toplumsal haksızlığı, siyasal yozlaşmayı, baskıyı yakından gözlemleyebildiler. Holland bu dönemi şöyle anlatıyor: "Mermer Adam, Kamuflaj gibi filmler standardı yükseltmişti, biz daha da yükseltmek zorundaydık. Bu filmler bizi ilgilendiren belli sorunları dürüst ve olgun bir biçimde irdeleyen ilk filmlerdi."

Zor bir ahlaki seçim karşısında kalan insanları ele aldıklarından "ahlaki kaygı filmleri" denen bu hareket, 1980'de Gdansk'ta tersanelerde başlayan genel grevle Dayanışma hareketinin arkasından gelen askerî darbe ve sıkıyönetim ilanıyla (1981) son buldu.

Sıkıyönetim ilan edildiği sırada Holland yurt dışındaydı. Dostlarının, Polonya'ya dönmemesini salık vermesi üzerine, Holland'ın yurt dışında kaldı ve oradaki kariyeri de böylece başlamış oldu. Bu arada kocasıyla dokuz yaşındaki kızı Polonya'da kalmıştı. Holland ancak sekiz ay sonra kızını yanına alabildi. Bu, Holland'ın çalkantılı yaşamında başına gelen ilk acı olay değildi. Holland'ın annesi Katolik, babası museviydi ve ikisi de ülkenin önde gelen gazetecilerindendi. Annesi Polonya'daki direniş hareketine katılmış, savaştan sonra da komünistlerin tek gerçek "Yahudi karşıtı" olmayan Polonyalılar olduğu inancıyla Komünist Partisi'ne katılmıştı. Holland'a göre komünistten çok bir anarşist bir kişiliğe sahip olan babası da Genç Komünist gazetesini çıkarıyordu. Babasının bütün ailesi savaşta öldürülmüştü. Holland 13 yaşındayken babası "casus" ve "siyonist" olmakla suçlanmış ve bu suçlamaya ilişkin soruşturma sırasında -nasıl olduğu bilinmemekle birlikte- ölmüştü; resmî kayıtlarda "İntihar etti" dendiyse de, yüksek bir binanın penceresinden aşağı itildiğine inanılıyordu.

Holland, Musevi kanı taşıması, dikkafalı bir kişiliği olması ve babasının böyle bir suçlamayla karşı karşıya kalması nedeniyle dikkat çekiyordu. 60'lı yıllarda Polonya'da çok yaygın olan Yahudi karşıtlığı yüzünden film okuluna giremeyince, Prag Film Akademisine başvurdu ve kabul edildi. Aslında Holland, sinemadan önce resme merak sarmıştı ama "15 yaşımdayken film yapmaya karar verdim" diye anlatıyordu öyküsünü; "Resim yalnız yapılıyordu ama ben insanlara ne yapmaları gerektiğini söylemeyi, (onlar üstündeki) iktidarı istiyordum..."

Çekoslovakya'daki eğitimi bu ülkenin hem kültürel anlamda hem de sinema alanında oldukça parlak bir dönemine rastladı. 68 Prag baharını da yaşayan Holland, öğrenci hareketlerine katıldı ve bunun sonucunda altı hafta tutuklu kaldı. Bu yılları yaşamındaki en heyecanlı, ama sonra da en kasvetli dönem olarak anıyor.

Polonya'ya döndükten sonra Andrzej Wajda onun destekleyicisi, koruyucusu oldu. Wajda'nın filmlerinin senaryolarının yazım aşamalarına katıldı ama kendi film projeleri bir türlü kabul edilmiyordu. Bu arada Krzystof Zanussi'nin Illuminacja (1973) filminde yönetmen yardımcılığı yaptı.

Görüldüğü gibi çetin bir yaşam geçiren, ne Polonyalı ne de Musevi olan Holland'ın filmlerindeki başlıca izleklerden biri, "kimlik" sorunudur. Biraz da espriyle "gerçek bir museviye göre ben musevi değilim ama bir Polonyalı Yahudi karşıtı için öyleyim" diyen Holland hep dışarıdadır, yeri yurdu yoktur, saklı kimliklerin peşindedir. Bu arada 11 yaşındayken gizlice Katolikliği kabul ettiğini ama birkaç yıl sonra kısmen dönemin Yahudi karşıtı rahipleri yüzünden kiliseden atıldığını da ekleyelim. Holland, bu durumunu şöyle açıklıyor: "Yarı Polonyalı yarı Musevi olmak insanın kafasını karıştırıyor, şizofrenik hale getiriyor. Öte yandan göçmenlik de sizin gerçekte kim olduğunuzla ilgili sorular uyandırıyor. Polonyalı olmak mı, bir kadın olmak mı, Agnieszka olmak mı, anne olmak mı ya da başka bir şey olmak mı daha önemli? Beni ilgilendiren temel sorun şu: Başka insanların beklentileriyle ne kadar biçimleniyoruz, insanlar bizi nasıl görmek istiyor? Kararlarımızda, kanılarımızda hatta duygularımızda ne kadar biz kendimiziz, ne kadar ortamdan etkileniyoruz?"

Holland, Polonya'da büyük bir olay yaratan Mermer Adam'ın son senaryo taslağının yazılmasına da katıldı ama Wajda, kendi başına film yapma izni verilirse senaryodan onun adını çıkarmayı kabul etti. Holland'ın ilk üç filmi Polonya'da yasaklandı: Taşralı Oyuncular (1979), Ateş (1980), Yalnız Bir Kadın (1981). Bir tiyatro grubunun romantik bir oyun sahneleme çabasını anlatan Taşralı Oyuncular, Holland'a göre "sansürle mücadeleyi anlatıyordu; ayrıca, olmasını istediğimiz kadar iyi olma yeteneksizliğimizle mücadele de vardı. (O günkü) siyasal durum için büyük bir eğretilemeydi bu."

Ateş, 20. yüzyılın başlarında Rusya'ya karşı savaşan Polonya milliyetçileri üzerine bir filmdi. Yukarıda adı geçen üç film içinde en karanlık, en karamsar olanı, postanedeki işiyle kendisini ve çocuğunu geçindirmeye çalışan yalnız bir kadının anlatıldığı Yalnız Bir Kadın filmiydi. Endişeden, korkudan, nefretten başka bir şeyin barınamadığı bir ortamın anlatıldığı bu film için Holland, "Bu filmden sonra bir daha hiç bu kadar karanlık bir film yapmadım" diyor.

Bu filmlerden sonra Holland, Polonya'ya dönemedi ve Fransa'ya yerleşti. Almanya'da Polonyalılarla Museviler arasındaki ilişkiler üstüne Acı Hasat (1985) ile onun dünyaca tanınmasına yol açan Avrupa Avrupa (Hitlerjugend Salomon, 1991) filmlerini, Fransa'da da Dayanışma rahibi Jerzy Popieluszko'yu anlatan Bir Rahibi Öldürmek (1988) filmini çekti. Acı Hasat, yabancı film dalında Oscar'a aday gösterildi. Bir Musevi gencin, kimliğini gizleyerek Hitlerjugend olmasını anlatan Avrupa Avrupa ise hem eleştirmenlerce beğenildi hem de ticari yönden başarılı oldu. Film "inanılmaz ama gerçek" bir olaya dayanıyordu. O tarihte İsrail'de oturan Solomon Perel, gerçekten de Nazi Askerî Akademisine girerek soykırımdan kurtulmuştu. Ama Alman Oscar Komitesi bu filmi Oscar'a aday göstermek istemedi, böylece o yıl hiç Alman filmi aday gösterilmedi. Polonyalı bir Musevi kadının Avrupa milliyetçiliğini alaya alması, belli ki onları kızdırmıştı.

Holland bundan sonra Fransa'da Vaclav Javel'in oyunundan uyarlanan Largo Desolato (1991) filmini yaptı. Bu filmde, bir düşünürün yazdığı bir yazı "üsttekilerin" hoşuna gitmediğinden, yazar da çok tanınmış ve etkili biri olduğundan, yazıdaki imzanın kendisi olmadığını bildiren bir bildiriyi imzalaması, kısaca kendini yadsıması, kimliğini değiştirmesi isteniyor. Yönetmenin Fransa'da yaptığı ikinci film Olivier Olivier'de (1992) gene bozuk aile ilişkileriyle bir başkasının kimliğine bürünen bir delikanlı anlatılmıştı.

Bu arada Avrupa Avrupa, o tarihte Orion Classics'in satışlarının başında olan Michael Baker'ın dikkatini çekti, Baker, filmi Amerika'ya götürdü. Film Amerika'da çok beğenildi. Baker bunu Holland'ın öteki Avrupalı yönetmenler gibi karakter çözümlemesi üstünde durmayıp öyküyü çok iyi anlattığına bağlıyor. Gerçekten de Holland bütün filmlerinde önce öyküsünü çok iyi kurup anlatır. Bir öykü çok iyi anlatıldığında kişilikler de kendiliğinden ortaya çıkar.

Böylece Holland Hollywood'a çağrıldı ve orada film yapmaya başladı: Frances Hodgson Burnett'in romanından The Secret Garden (1994), bir Fransız-İngiliz ortak yapımı olan, Verlaine-Rimbaud ilişkisini anlatan Total Eclipse (1995) (Rimbaud'yu şımarık bir çocuk olarak Leonardo Di Caprio oynuyor), Henry James'in romanından Washington Square (1996) (aynı romandan William Wyler'ın The Heiress,1949, adlı filmi de vardır), Chicago'lu bir kadının azize olup olmadığını araştıran bir rahibin rahatsızlığını ele alan The Third Miracle (1999).

Son filmlerinde Holland'ın değiştiğini, acılı-kara öyküler anlatmayı bıraktığını görüyoruz. "Avrupa Avrupa'yı yaptıktan sonra bir bakıma her şeyin umutsuz olduğunu anladım. Bir zulüm öyküsünü anlatıyorsunuz ama ne de olsa insanların bundan hiçbir şey öğrenemeyeceğini seziyorsunuz. Birkaç yıl sonra işte Yugoslavya, sonra işte Ruanda. Sanki insanlık bunlardan ders alamayacak kadar mankafa. Ama şimdi daha içe dönük bir şey yapıyorum.İnsanlığa değil, size, size, size anlatıyorum." The Secret Garden için de, bunun çocukken en çok sevdiği kitap olduğunu söyledikten sonra "Olivier Olivier'den sonra artık kara üstüne kara çizmeyi sürdürememem dedim. Bir yandan bunu sürdürmek, öte yandan kendini öldürmek istememek ve öldürmemek sahtekarlık oldurdu" diyor.

20. yüzyılın bütün yükünü taşıyan Holland'ın artık biraz rahatlamak hakkıdır elbet. Bir eleştirmenin Wajda'nın filmini anarak dediği gibi, gerçekten "Çelik Kadın" Agnieszka Holland.

Oğuz Onaran

Julie'nin Hikayesi

Julia Vraca Do Domu/ *Julie Walking Home*

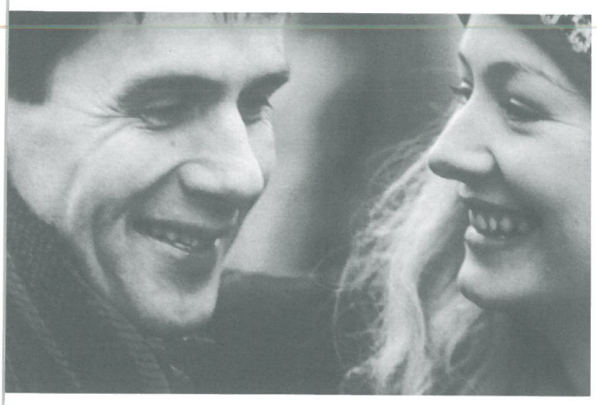

ALMANYA, KANADA, POLONYA, ABD / GERMANY, CANADA, POLAND, USA, 2002, 113', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Agnieszka Holland
Senaryo / Script: Agnieszka Holland, Roman Gren, Arlenen Sarner
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Jacek Petrycki
Müzik / Music: Antoni Lazarkiewicz
Kurgu / Editing: Christian Lonk
Oyuncular / Cast: Miranda Otto, William Fichtner, Mark Day, Lothaire Bluteau, Bianca Crudo, Ryan Smith
Dünya Hakları / World Sales: Overseas Filmgroup

Agnieszka Holland'ın son filmi *Julie'nin Hikayesi* bazı ülkelerde The Healer (Şifacı) adıyla da gösterildi.
Film; Julie'nin, birlikte yaşadığı çocuklarının babası olan Henry'i bir başka kadınla sevişirken yakalamasıyla başlar. Julie, hayatta her şeyden çok inandığı ve güvendiği, bu nedenle resmî nikahla evlenmeyi gereksiz gördüğü Henry'nin ihanetini içine sindiremez ve evi terk eder. Ne var ki, oğulları Nick'in, tedavisi mümkün olmayan bir hastalığa yakalanması, ayrılmak üzere olan çiftin yollarını yeniden birleştirir.
Julie'nin babasının mektuplaşmak suretiyle tanışıp Polonya'dan getirttiği yeni eşi, kendi göğsündeki tümörü elleriyle iyi eden bir şifacıdan söz edince Julie son bir umutla şifacı Alexei'nin peşine düşecek ve oğlunu alarak Polonya'ya gidecektir. Avrupa'da şehir şehir dolaşıp şifacıyı arayacaktır Julie. Ve Alexei ile arasında karşı konulmaz bir aşk filizlenecektir.
Julie'nin Hikayesi, inanç üzerine bir film. Filmin başında Julie'nin Katolik olan babası, Henry'i Yahudi olduğu için suçlar. Henry ise bir biliminsanı olarak mistik inanışlara karşıdır. Julie'nin de eşiyle birlikte kilisenin önyargılarına karşı çıktığını, rahiple tartıştığını görürüz. Oğlunun hastalığının çaresizliği Julie'yi doğaüstü güçlere inanmaya yöneltir.
Holland, bu filminde çocuğu uğruna her türlü özveriyi göze alan 'annelik' durumunu öne çıkarırken, aşkın metafiziği üzerinde de duruyor. Filmde duygularla Henry'nin temsil ettiği septik akıl çatışıyor. Ama filmde eşit güçte kurulmayan bu çatışmada inanç ve duyguların kefesi ağır basıyor. Julie'nin Hayatı için "Agnieszka Holland'ın sinematografisinde ilk kez kadınlık durumunu kadının duygusal ruh halini irdeleyerek anlattığı film" diyebiliriz. Daha önceki filmleri için eleştirmenlerin yazdığı 'bir erkek tarafından çekilmiş gibi' 'övgüsü'(!) bu filmi için geçerli değil. Kameranın arkasında bir kadının durduğu açık seçik belli oluyor. Miranda Otto'nun başarıyla canlandırdığı Julie karakteri ise filmin en güçlü kadın karakterlerinden biri.

Şükran Yücel

Agnieszka Holland's most recent film, Julie Walking Home, has also been shown in other countries as The Healer.
The film begins when Julie catches Henry, the father of her children whom she lives with, making love to another woman. Julie, who thought it was unnecessary to get married to Henry because she believed and trusted him more than anything in her life, can't take his cheating and leaves. However before the couple can separate, they are reunited when their son Nick gets an incurable sickness.
When Julie's father talks about a healer who cure's the tumor in his new wife whom he met by exchanging letters and whom he brought from Poland, as a last hope Julie tries to find the healer, Alexei and takes her son to Poland. Julie goes from city to city looking for the healer and starts to fall helplessly in love with Alexei.
Julie Walking Home is a film about beliefs. At the beginning of the film Julie's catholic father blames Henry because he is Jewish. On the other hand, Henry, a scientist, is against mystic beliefs. Julie and her husband are both against the prejudice of the church, and they argue with the priest. The helplessness of her son's illness leads Julie to believe in supernatural powers.
In this film, Holland puts forth 'motherhood' as a condition that will sacrifice anything for a child. The film is also about metaphysical love. In the film Henry, representing the septic mind is in conflict with his feelings. For Julie Walking Home we can say, " In Agnieszka Holland's cinematography it is the first time that she explores and reflects women's condition and women's emotional state of mind". For her previous films there was 'praise' for them being 'as if shot by a man'. It is quite obvious that there is a woman behind the camera. The character of Julie, successfully played by Miranda Otto, is one of the films strongest figures.

Şükran Yücel

Tutkunun Şairleri

Total Eclipse

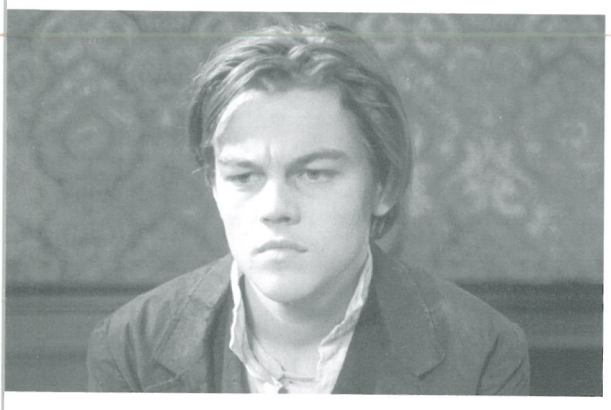

BELÇİKA, FRANSA, İNGİLTERE, İTALYA / UK, FRANCE, BELGIUM, ITALY, 1995, 111', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Agnieszka Holland
Senaryo / Script: Christopher Hampton
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Yorgos Arvanitis
Müzik / Music: Jan A.P. Kaczmarek
Kurgu / Editing: Isabelle Lorente
Oyuncular / Cast: Leonardo Di Caprio, David Thewlis, Romane Bohringer, Dominique Blanc, Felicie Pasotti Cabarbaye, Christopher Hampton

Şiddeti yok etsek, aşktan geriye bir şey kalır mı?..
Holland'ın *Tutkunun Şairleri*'ni izleyince yanıt, hayır!..
Aşk, fiziksel, bedensel/cinsel, ruhsal ve sözel şiddetin tam göbeğinden beslenir çünkü!
İki adam: Paul Verlaine ve Arthur Rimbaud! Yirminci yüzyılın en azından ilk yarısını belirleyecek olan sanat akımlarına doğrudan etki eden iki dev şair! Verlaine, kentte bir hayat çizgisi tutturmuş. Kırlardan gelen Rimbaud ise çok genç; hiçbir kuralla işi yok. Kent evindeki şık yemek masalarına uyum, tuvalate giderken kibarca izin istemeler yok onda. Her şey onun, salçalı et de, şarap şişesi de; hatta Verlaine'in karısı için heyecan duyan bedeni ve ruhu da! Verlaine'in karısı? Hamileyken şiddete maruz kalabilir. İki erkek arasında, kamusal alanın tüm özgürlükleri içinde sınırsızca yaşanan aşka karşı direnmek zorundadır. Elinde Verlaine'e karşı çıplaklığından başka kozu yokken, Rimbaud'nun körpe erkek bedeni ve Verlaine'i çıldırtan imgelemi vardır.
Peki, aşkın bedelini ödeyen bedenlerin ve ruhların cinsiyeti önemli mi? Özel alana tıkılmış bir eş/anne, nasıl bir bedel ödüyor? Denizlerde, ormanlarda, sokak kahvelerinde özgür olan iki erkek aşık şairden aslında sadece biri mi iktidarın sahibi? Yargıç ne düşünüyor? Sudomi, yasaktır Bay Verlaine, bilmiyor muydunuz? Öyleyse iki yıl hücre hapsi öğretir size!
Zaman kurgusu ve erkekler arası aşkın iktidarını imgeleyişiyle olağanüstü estetik bir film, *Tutkunun Şairleri*. Elini bulaştırmalı insan bu filmin kara gediklerinden sızan kana! Böyle bir dahil olma hali uyandırıyor işte...

Güzin Yamaner

If we destroy violence, will the only thing left be love? When viewing Holland's Total Eclipse the answer is no! Because love is fed right from the core of psychological, physical/sexual verbal violence!
Two men: Paul Verlaine and Arthur Rimbaud! Two great poets that directly affect and determine art movements at least in the first half of the 20th century! Verlaine, has set up his life in the city. Whereas Rimbaud is very young and has come from the country. He is totally uncouth. With him, there are no manners at the chic tables in city houses; no polite requests to go to the toilet. He wants it all; the meat and sauce, the bottle of wine. Even his body and spirit long for Verlaine's wife! Verlaine's wife? While she's pregnant, she can be subjected to violence. She has to withstand the boundless, free, public love experienced between two men. While having no defense against Verlaine except her vulnerability, she had Rimbaud's young male body.
The imagination that crazed Verlaine.
Then is the sex of the bodies and spirits that pay the price for love important? What price does a wife/mother who stuck in this private arena pay for it? Is it only one of these two free male poet lovers who cavort in the seas, the forests, and the street cafés who is the most powerful? What does the judge say? Sodomy is forbidden, Mr. Verlaine, didn't you know that? Well then two years in a prison cell will teach you!
With its timing and its symbolism of the love power struggle between two men, *Total Eclipse* is an extraordinarily aesthetic film. One should touch the blood that seeps from the black gaps in this film! Thus it awakens a mood of belonging...

Güzin Yamaner

Olivier, Olivier

Olivier, Olivier

FRANSA / FRANCE, 1992, 110', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Agnieszka Holland
Senaryo / Script: Agnieszka Holland, Régis Debray, Yves Lapoint
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Bernard Zitzermann
Müzik / Music: Zbigniew Preisner
Kurgu / Editing: Isabelle Lorente
Oyuncular / Cast: Frederic Quiring, Faye Gatteau, Emmanuel Morozof, Brigitte Roüan, Carole Lemerle, François Cluzet
Ödüller / Awards:
Los Angeles Film Eleştirmenleri Birliği Ödülü "En İyi Müzik" / L.A. Film Critics Association "Best Music Score", 1993
Valladolid Uluslararası Film Festivali "En İyi Kadın Oyuncu - Brigitte Roüan" / Valladolid International Film Festival "Best Actress", 1992

Avrupa, Avrupa o kadar iyi bir filmdi ki Holland'ın bir sonraki filminde ne yapacağı merakla bekleniyordu. Ve Holland herkesi şaşırtarak *Avrupa, Avrupa*ya kadar iyi bir filmle seyircinin karşısına çıktı. *Olivier, Olivier*'ı izleyenler Holland sinemasının ne kadar güçlü olduğunu bir kez daha anladı.

Holland, bu filmde de gerçek bir olaydan yola çıkıyor ve kayıp oğullarını arayan bir ailenin çarpıcı öyküsünü anlatıyor. Film, Paris'ten çok uzakta olmayan eski bir çiftlik evinde yaşayan Duval Ailesinin mutlu yaşam öyküsü yanılsamasını yaşatarak başlıyor. Elizabeth ve Serge, 11 yaşındaki kızları Nadine ile 9 yaşındaki Olivier'dan oluşan bu çekirdek aileye bakan kamera, bütün bu mutluluk ve sakinlik görüntüsüne rağmen dinmek bilmeyen bir tedirginlik veriyor ama. Çocuklar arasındaki garip ilişki, Elizabeth'in kızına sevgisini esirgeyip Olivier'a bağlanması, filmin öyküsünü anlamaya çalışan seyirci için tedirginliği çoğaltıyor.

Bir gün Olivier, kırmızı başlıklı kız gibi büyükannesine yiyecek götürmek için evden ayrılıyor ve bir daha onu gören olmuyor. Olivier'ın nereye gittiğini anlamaya çalışan seyirci hepten şaşırıyor. Oysa bütün bunlar filmin henüz başında olup bitiyor. Asıl öykü ise Olivier'ın altı sene sonra yeniden eve dönmesiyle başlıyor; polisin eve getirdiği bu çocuğun Olivier olduğuna Elizabeth dışında kimse inanmıyor.

Olivier, Olivier, gizemli unsurlar açıklandıktan sonra bile gizemini koruyabilen bir masal ya da Freudvari bir kabus...

Europe Europe was such good film that made everybody curious about Agnieszka Holland's next film. And she didn't let people down at all. Olivier, Olivier was the proof how strong Holland's cinema was. In this film as well Holland was telling a true story about a family, who searches for their lost son.

Elizabeth and Serge live with their 11-year-old daughter Nadine and 9-year-old Olivier in a farmhouse not very far from Paris. In the beginning of the film we see Duval family really happy and content with their lives, but even in this content environment the camera angles and movements somehow make us uncomfortable. The strange relationship between thee children, Elizabeth's deep love for her son, while she's ignoring her daughter make us even more restless.

One day, just like Little Red Riding Hood he leaves home one day to take food to his grandmother and no one sees him afterwards. As the audience we are also surprised by his disappearance. Strange enough all these happen just in the beginning of the film. The actual story starts when we jump 6 years later, when Olivier comes home back. Nobody believes this boy is Olivier apart from Elizabeth.

Olivier Olivier, is a Freudian nightmare in which the mystery actually never solved even after all we think it is solved.

Avrupa, Avrupa
Europa Europa /

ALMANYA, FRANSA, POLONYA / GERMANY, FRANCE, POLAND, 1990, 112', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Agnieszka Holland
Senaryo / Script: Agnieszka Holland, Paul Hengge (Salomon Perel'in kitabından)
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Jacek Petrycki, Jacek Zaleski
Müzik / Music: Zbigniew Preisner
Kurgu / Editing: Isabelle Lorente, Ewa Smal
Oyuncular / Cast: Marco Hofschneider, Julie Delpy, René Hofschneider, Piotr Kozlowski, André Wilms, Nathalie Schmidt
Ödüller / Awards
New York Film Eleştirmenleri Birliği Ödülü "Yabancı Dilde En İyi Film" / New York Film Critics Circle "Best Foreign Film", 1990
Los Angeles Film Eleştirmenleri Birliği Ödülü "En İyi Müzik" / L.A. Film Critics Association "Best Music Score", 1990
Altın Küre Ödülleri "Yabancı Dilde En İyi Film" / Golden Globe "Best Foreign Film", 1991
Ulusal Eleştirmenler Birliği Ödülü "Yabancı Dilde En İyi Film" / National Board of Review "Best Foreign Film", 1991
Boston film Eleştirmenleri Topluluğu Ödülleri "Yabancı Dilde En İyi Film" / Boston Society of Film Critics Awards "Best Foreign Film", 1991
Amerikan Politik Sinema Topluluğu Ödülü "İnsan Hakları" / Political Film Society Award "Human Rights", 1993

Dünya sinemasının en çok beslendiği kaynaklardan biri Polonya'dır. Ancak, Polonya sinemasında adını duyuran kadın yönetmenler yok denecek kadar azdır. Uzun yıllar Sovyet Rusya'nın tehdit ve işgalleriyle, Komünist Parti'nin ataerkil iktidarıyla çatışan Agnieszka Holland'ın Yahudi kökenli olması onun için bir dezavantajdır. Sinema eğitimini Çekoslavakya (bugünkü Çek Cumhuriyeti'nde) Prag'daki FAMU'da alır.
Polonya'nın usta yönetmenleri Krzysztof Zanussi ve Andrezej Wajda'yla çalışan Holland, kendi deyişiyle, "komünizmin tüm sınırlarına karşın komün bilincinin getirdiği hakiki bir takım ruhuyla sağlam işler ürettiklerine" inanır. Polonya sinemasında "Yeni Dalga" akımını başlatırlar ve Holland, politikayla ilgilenmek istemese de her defasında filmlerine politika mutlaka sirayet eder.
Polonya "Yeni Dalga" sinemasının öncüleri arasında bulunan Holland, sinema anlayışlarını şöyle tanımlar: "Yeni Dalga, örneğin herhangi bir insanın hapiste neler hissediyor olabileceğine dair psikolojik derinliği olan, 'insana dair' ayrıntıların öne çıkarıldığı popüler insancıl filmlerle tanımlanabilir."
"Uygarlığın" geçmişinin aslında hiç de temiz olmadığını, Avrupa'nın Avrupa olmaktan başka bir anlama geldiğini anlatan sadece birkaç film vardır ki, Angnieszka Holland'ın Avrupa Avrupa'sı bunlar arasında özel bir yere sahiptir. Çünkü, Holland, filminde faşizmin ve ölümün kol gezdiği Avrupa'da hayatta kalmaya çalışan bir kuşağın direnişini, genç bir bireyden yola çıkarak tam da "Yeni Dalga" sinemasının özellikleriyle anlatmış bir yönetmendir.
Azril Perel'in küçük oğlu Solomon'un hikayesi, Avrupa'da yaşayan yüzlerce genç ve çocuk Yahudi'nin hikayesinin bir benzeridir ama genç ve çocuklardan birçoğu Solomon kadar şanslı değildir maalesef. Otuzlu yıllarda Alman faşizminin yükselmesiyle yaşamları alt üst olan Perel ailesi, bir saldırıda kızlarını kaybedince, çareyi, Almanya'ya göçtükleri Polonya'nın Lodz kentine geri dönmekte bulurlar. Ancak birkaç yıl sonra Alman'lar Polonya'yı da işgal edince babaları kızından sonra iki oğlunu da kaybetmek istemez. Onların kuzeye, Rusya'ya kaçmalarını ister. Yolda iki kardeş birbirini kaybeder. Solomon yalnız başına Rusya'ya ulaşır ve yetimler yurdunda kalmaya başlar. Stalin'le Hitler'in saldırmazlık anlaşması yapması Ruslar'ın kendilerini güvende hissetmelerini sağlar, ancak, Avrupa, tarihinin en karanlık yıllarını yaşarken yapılan bu anlaşma Hitler'in ekmeğine yağ sürmek anlamına gelmektedir. Zamanı geldiğinde Hitler, Rusya'ya da saldırır ve Solomon'un kaldığı yetimler yurdu bombalandığında faşizmden kaçışı yeniden başlar. Bu kaçış çok uzun sürmez ve Solomon, Alman askerlerin eline esir düşer. Almanya'da doğup büyümenin verdiği özgüvenle, askerlerle Almanca konuşan ve "Etnik Alman" olduğu söyleyen Solomon, bir anda askerlerin sevdiği, koruduğu biri olur. Yahudiliğini gizlemeyi başaran Solomon'un tek kusuru(!) vardır; sünnetlidir. Ve cinsel organını kimsenin görmemesi gerekmektedir. Bu sanıldığından daha zor bir durumdur çünkü savaş henüz bitmemiştir.
Avrupa Avrupa, yaşanan bütün katliamlara, işkencelere, acılara rağmen genç bir insanın kimliğini koruma ve hayatta kalma mücadelesini anlatırken, bir yandan da insanlar arasındaki din, dil, ırk ayrımının ne denli mesnetsiz temeller üzerine yükseldiğini dolaysız bir dille anlatıyor.

Rıza Kıraç

One of the most important sources of world cinema is Poland. However, the number of Polish women directors is almost non-existent. It is a disadvantage that Agnieszka Holland is of Jewish ancestry, when she struggles for years against the patriarchal power of the Communist Party and the threat of occupation from Soviet Russia. She received her cinema training at FAMU in Prague, Czechoslavakia (now the Czech Republic).
Working with Poland's master directors such as Krzysztof Zannussi and Andrezej Wajda, Holland believes "we produced sound films with a real team spirit brought about by communal consciousness, in spite of all the limitations of communism". The "New Wave" movement began in Polish cinema and Holland, in spite of not being interested in politics, spreads politics all over her films each time. As one of the pioneers of the "New Wave" cinema in Poland, Holland defines her understanding of cinema as follows: "New Wave can be defined as popular, humanistic films which, for example, projects 'human' details about the deepest psychological feelings that any person could have in prison."
The past of "Civilization" is actually not clean at all. There are only a few films that tell about Europe meaning something other than Europe, and one of those rare ones is Agnieszka Holland's Europe Europe. Because Holland in her film tells about a generation's effort to stay alive in a Europe where fascism and death are on the loose, she is a director who exactly uses "New Wave" cinema characteristics to tell her story.
Azril Peril's little son Solomon's story resembles the stories of hundreds of Jewish youths and children living in Europe. However, many of those youths and children were not as lucky as Solomon. With the rise of German fascism in the 1930's, the Peral family (whose lives were upset by the loss of their daughter) finds a solution to their problems by returning to Poland from Germany, where they had emigrated. However, several years later, the Germans occupy Poland. The father does not want to lose his two sons after the loss of his daughter. He tells them to escape north to Russia. The two brothers lose each other on the way. Solomon reaches Russia by himself and ends up living in an orphanage. Stalin's signing of Hitler's non-aggression pact allows the Russians to feel secure. However while Europe was living the darkest years in its history, this pact meant buttering Hitler's bread. After a while, Hitler attacks Russia, and when Solomon's orphanage is bombed, the escape from fascism begins again.
This escape does not last long, and Solomon becomes a German prisoner of war. The self-confidence of having been born and raised in Germany and purporting to be an 'Ethnic German' all of a sudden makes Solomon loved and protected by the soldiers. But Solomon, who successfully hides that he is Jewish, has one small problem (!); he is circumcised. Thus no one should see his sexual organ. This is harder than one thinks, because the war is not over yet.
While Europe Europe tells the story of a young person's struggle to stay alive and protect his identity in spite of all the massacres, torture and pain he's experienced, on the other hand it directly tells how religious, linguistic and racial discrimination among humans is built on such a precarious basis.

Rıza Kıraç

Muson Yağmuru:

Monsoon Rain:

Deepa Mehta

Toprak
Terre / *Earth*

HİNDİSTAN, KANADA / INDIA, CANADA, 1998, 108', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Deepa Mehta
Senaryo / Script: Deepa Mehta, Bapsi Sidhwa
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Giles Nuttgens
Müzik / Music: Johann Strauß
Kurgu / Editing: Barry Farrell
Oyuncular / Cast: Aamir Khan, Maia Sethna, Rahul Khanna, Nandita Das, Kitu Gidwani, Arif Zakaria, Eric Peterson
Dünya Hakları / World Sales: Özen Film
Ödüller / Awards
Filmfare Ödülleri "En İyi Umut Veren Erkek Oyuncu - Rahul Khanna" / *Filmfare Awards "Filmfare Award Best Newcomer – Male"*, **2000**

Deepa Mehta Hindistan'da büyük tepkilere yol açan filmi *Ateş*'ten sonra Hindistan tarihinin en önemli ve dramatik dönemlerinden birini anlatan *Toprak*'ı çekti. Film, İngilizlerin Hindistan'dan çekilme kararı almaları ve Hindistan'la Pakistan'nın iki ayrı ülke olarak sonuçlanan süreci anlatıyor. 1947 yılında Lenny, Lahore'un zengin kesiminde ailesi ile mutlu bir hayat sürmektedir. Vaktinin çoğunu güzel Hindu dadısı Ayah ile birlikte Queens Parkı'nda geçirir. Dadısının çevresi her zaman çeşitli etnik gruplardan gelen, ona hayran erkeklerle doludur. Adeta Hindistan'ın etnik zenginliğini ve mutluluğunu simgeleyen bu insanlar arasındaki uyum kısa süre sonra bozulacaktır. Önce Lahor sokaklarında gösteriler, ardından da saldırılar başlar. Her grubun diğerine tavır aldığı ve saldırdığı bu ortam Lenny'nin "kusursuz" dünyasını da alt üst bozacaktır. Lenny'nin çevresinde kontrolünü kaybetmemiş tek kişi Ayah'a âşık Müslüman bir adamdır. Tüm bu karmaşa ve katliam ortamının tam ortasında bir Müslüman ve bir Hindu arasında yaşanan bu ilişkinin en büyük tanığı Lenny'dir.
Masumiyetin; tutku, din ve milliyetçilik arkasına saklanmış bir hırsla yok edildiği bir döneme duyarlı bir *Toprak*. Hintli yazar Bapsi Sidhwa'nın Cracking India isimli romanını okuduğunda çocukluğundan beri dinlediği aile anılarını da hatırlayan Mehta, Hindistan tarihin bu çok özel dönemini etkileyici ve duyarlı bir dille anlatıyor bize.

Ayşegül Oğuz

Earth was directed by Deepa Mehta, right after she directed the controversial *Fire*. At the beginning of the film, the British are finally preparing to give up their empire in India, and the searing process of splitting British India into Independent India and Pakistan is about to begin.
Lenny, an eight-year-old Parsee girl, is growing up in rich pre-partition Lahore in 1947, enjoying a warm, enveloping life with loving parents and a filial household staff of four. Lenny travels daily to the nearby Queens Gardens with her beautiful nanny Ayah, a young Hindu woman with the kind of curves and smile that ensures a constant supply of eager male suitors. These men are a mixed bunch: Hindus, Muslims and Sikhs, and similarly the staff-members serving Lenny and her well-heeled family are a happy collection of the religious groups represented in India. But soon trouble begins to appear in the streets of Lahor.
Then the serious killing begins. Hindus and Sikhs attack Muslims, Muslims attack Hindus and Sikhs. The savagery is thrust into Lenny's idyllic world.
The Muslim Masseur, the only voice of reason amongst Ayah's admirers, implores the group of friends to "stand by each other". A love affair between him and Ayah blossoms amidst the carnage, and Lenny is privy to this fragile relationship between a Muslim and a Hindu.
The destruction of innocence by desire and greed, wearing the garbs of religion and nationalism, was the price of this sectarian war.

Ayşegül Oğuz

Ateş
Fire

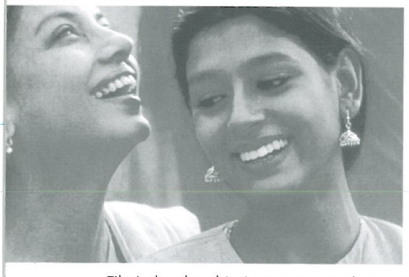

HİNDİSTAN, KANADA / INDIA, CANADA, 1996, 108', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Deepa Mehta
Senaryo / Script: Deepa Mehta
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Giles Nuttgens
Müzik / Music: Merlyn D'Souza, Hemanta Mukherjee, A.R. Rahman
Kurgu / Editing: Barry Farrell
Oyuncular / Cast: Karishma Jhalani, Ramanjeet Kaur, Dilip Mehta, Javed Jaffrey, Nandita Das
Dünya Hakları / World Sales: David Hamilton
Ödüller / Awards
Barcelona Uluslararası Kadın Filmleri Festivali "İzleyici Ödülü" / *Barcelona International Women's Film Festival "Audience Award"*, **1997**
L.A. Outfest "İzleyici Ödülü", "Büyük Jüri Ödülü - Shabana Azmi" / *L.A. Outfest "Audience Award", "Grand Jury Award"*, **1997**
Mannheim-Heidelberg Uluslararası Film Festivali "Jüri Özel Ödülü" / *Mannheim-Heidelberg International Film Festival "Special Prize of the Jury"*, **1996**

Filmin baş karakteri genç ve güzel Sita Yeni Delhi'de yaşayan bir aileye gelin gider. Ne Sita'nın ne de kocası Jatin'in fikri alınmamıştır bu evlilik için. Sita; kaynı, eltisi Radha ve kaynanasının da olduğu bu evde sıkıntılı bir hayata başlar. Modern görünüşlü, hiç de dindar bir adam olmayan kocası, sevgilisi Julie ile ilişkisini sürdürürken Sita'nın çaresizliği ve yalnızlığı da artmaya başlar. Ancak zamanla Sita ve Radha yalnızlıklarını ve mutsuzluklarını paylaşmaya başlarlar. Arkadaşlıkları çok geçmeden gizli bir aşka dönüşür. Lezbiyen bir aşk Hindu yaşamında o kadar yok sayılır ki, dillerinde bunu tanımlayacak bir sözcük bile yoktur. Erkekler korkmak ya da rahatsız olmaktan çok şaşırırlar bu kavrama. Oysa Sita ve Radha her şeyi daha net görmektedir. Hayatları onları bedava işçi olarak algılayan kocaları tarafından boş, amaçsız ve yıldırıcı bir hale dönüştürülmüştür.

The film is about beautiful Sita, who marries into a New Delhi family that runs sundries and video store. The entire family lives upstairs: her brother in law Ashok, his wife Radha and the mother in low along with their servant. This is an arranged marriage and Sita's husband Jatin, who is a modern young man with few serious beliefs, religious or otherwise has gone along with the marriage but flaunts his mistress Julie. It is only a matter of time until the two wives, Sita and Radha, are sharing their unhappiness while looking out over the city from a rooftop veranda. This friendship soon turns into a secret love story. Lesbianism is so outside the experience of these Hindus, we learn, that their language even lacks a word for it. The men are not so much threatened as confused. Sita and Radha see more clearly: Their lives have been made empty, pointless and frustrating by husbands who see them as breeding stock or unpaid employees.

BUZLAR KRALİÇESİ
ICE QUEEN
GRETA GARBO

Greta Garbo olmak ya da...

Güzel gözlü, gizemli kadın; Hollywood'un sessiz film çağının kuzey yıldızı: Greta Garbo. Beyazperdeye veda ettiğinde sadece 36 yaşındaydı ama Hollywood'da geçirdiği 20 yılda kadın hakları savunucularının uzun zaman uğraşıp da başaramadıklarını başardı: Amerikan toplumuna bir kadının hem zeki hem de seksi olabileceğini gösterdi. 1920'li yıllarda, özgürlük yanlıları toplum tarafından horgörülürken, o, canlandırdığı cazibeli, feminen fakat bağımsız karakterlerle milyonlarca kadına cinselliklerinin erkeklerin tekelinde olmadığını gösterdi. Başına buyruk, zeki, yetenekli ve ödünsüzdü. Üstelik çok güzeldi. Bu sebeplerden, son filmini 1941'de çevirmesine ve sonra 1990'da ölümüne kadar neredeyse tamamen izole bir hayat sürmesine rağmen, tüm sinemaseverlerin gönlünde bir efsane olarak yaşamaya devam ediyor.
Hollywood'un Viking güzeli, 1905'te Stockholm'de Greta Lovisa Gustafsson ismiyle dünyaya geldi. Fakir bir ailenin kızıydı, küçük yaşta çalışmaya başlamak zorunda kaldı. Büyük bir mağazada tezgahtarlık yaparken mağazanın bir reklamında oynayarak kamera önünde ilk sınavını verdi. İşçi sınıfından kurtulmanın yolunun onun için oyunculuktan geçtiğini keşfedene dek birkaç reklam filminde daha oynaması gerekecekti.
Henüz 16 yaşındayken İsveç'in en önemli oyunculuk okulu olan Kraliyet Drama Okulu'nda burslu okumaya başladı. Zerafeti, güzelliği ve inanılmaz oyunculuk içgüdüsüyle İskandinavya'nın o zamanların önde gelen yönetmenlerinden Mauritz Stiller tarafından kısa sürede keşfedildi. İlk filmi Stiller imzalı, sessiz sinemanın başyapıtlarından Gosta Berling'in Öyküsü (The Story of Gosta Berling, 1924)'ydü. Garbo ("sahne ismi"nin babası Stiller'dır) bu filmde Kontes Elizabeth Dohna'yı canlandırıyordu. Gosta Berling'i 1925'te G.W. Pabst'ın Neşesiz Sokak'ı (Joyless Street) takip etti. Burada canlandırdığı, fahişeliğin eşiğinde, zorluklarla dolu bir yaşam sürdüren Viyanalı kadın rolü Garbo'ya ilk kez beyazperdede cinselliği deneyimleme fırsatını verdi. Film büyük bir gişe başarısı elde etti ve hâlâ gerçekçi sinemanın başyapıtlarından biri olarak kabul edilir.
Gizemli Viking'in Hollywood serüveni ise onu keşfeden yönetmen Stiller'ın Metro-Goldwyn-Mayer tarafından ABD'ye çağırılmasıyla başlar. Stiller henüz 19 yaşında olan ve İsveç dışında pek de tanınmayan Garbo'nun da kendisiyle birlikte gitmesinde ısrar etti. Fakat Hollywood, Garbo'nun yıldızını parlatırken Stiller'ınkini düşürdü. Yönetmen Stüdyo yönetimiyle anlaşamayıp kısa sürede Stockholm'e döndü. Gabro ise 1925'lle 1929 yılları arasında çevirdiği 11 sessiz filmle toplumsal hafızada Hollywood'un en yetenekli kadın oyuncularından biri olarak yerini pekiştirdi. Flesh and the Devil (1927) ve Love (1927)da cinselliğini çekincesizce sunmasıyla hem seyircileri hem de sansürcüleri hayrete düşürdü. The Torrent (1926)'te İspanyol bir opera şarkıcısını, The Mysterious Lady (1928)de bir Rus ajanını, A Woman of Affairs (1928)'de İngiliz bir arsitokratı, Wild Orchids (1929) da ise güneyli bir Amerikan güzelini canlandırdı. Milyonlarca kadın hayranı onun giyim tarzını ve saç modellerini taklit etmeye başladı. Trençkotlar, bereler, takma kirpikler, kloş

şapkalar 30'lu yılların kadın modasına Garbo'nun armağanıdır. Bu arada, oyun yazarı Claire Booth Luce'un "Hollywood adlı hayvanat bahçesinde yaşayan kadın bedenine bürünmüş öfkeli bir ceylan" diye tanımladığı Garbo, kendini yavaş yavaş toplumdan ve Los Angeles'ın sosyal ortamlarından uzaklaştırmaya başlamıştı.
Sesiz film döneminin bu en büyük yıldızının sesli filmlere başarılı bir geçiş yapabileceğine hiçbir eleştirmen inanmıyordu. Filmlere sesin girmesi sessiz film döneminin birçok yıldızının kariyerini söndürmüştü ve İsveçli Garbo'nun kalın sesiyle ağır aksanının seyircilere itici geleceği düşünülüyordu. Ama hiç de öyle olmadı. 25 yaşındaki oyuncu Eugene O'Neill'in oyunundan uyarlanan Anna Christie (1930) adlı ilk sesli filmiyle en başarılı performanslarından birini sergiledi. Filmin açılış repliği "Bana bir viski ver, yanında zencefil gazoz ve pintilik yapma bebek!", o güne kadar bir filmde duyulmuş en uzun ses sekansıydı. Anna Christie'yi Mata Hari (1932), Büyük Otel (Grand Hotel, 1932) Queen Christina (1935), Anna Karenina (1935) ve en sevdiğim filmim dediği Camile (1936) izledi. Büyük Otel'de canlandırdığı intihar eğilimli Rus dansçı Grusinskaya sinemanın en önemli kadın başrollerinden biridir. Hepsi gişede iyi başarı elde eden bu filmlerle Garbo erken sesli film döneminin de baş yıldızı olduğunu kanıtladı. Gülmeyen Kadın (Ninotchka 1939)'da komedide de başarılı olduğunu kanıtlayan Garbo'nun son filmi 1941 yapımı Two-Faced Woman'dır. 2. Dünya Savaşı yıllarıydı ve bu filmi Avrupa'da dağıtamayacağını bilen MGM stüdyosu yıldızını bu filmde Amerikanlaştırıp daha insanileştirmeye çalıştı ama sonuç felaket oldu. Bu başarısızlıktan ağzı yanan Garbo, senaryolarda çok seçici olmaya başladı. 1940'lı yıllar boyunca birçok proje planlandı ama gerçekleşmedi. Güzel yıldız, beyazperdeden uzak kaldığı her yıl geri dönmeyi daha az arzulamaya başladı ve yaşamının son 50 yılını Hollywood'un en gizemli kişiliklerinden biri olarak geçirdi. Göz önüne çıkmayı reddediyor, zamanını New York'taki

dairesinde Winston Churchill ve Martha Graham, Jean Cocteau, Cole Porter gibi yakın dostlarını ağırlayarak, İsviçre, Fransız Riviyerası ve İtalya'ya tatil yapmaya giderek, genellikle yalnız geçirdi. Clark Gable'dan nefret ederdi, Gable da ondan. Hiç evlenmedi. 1927'de John Gilbert'le tam evlenecekken fikrini değiştirip törenin yapıldığı salonu terk etti. Son derece disiplinli bir oyuncuydu, sette hoşuna gitmeyen bir şey olduğunda bir "Sanırım İsveç'e geri döneceğim" demesiyle bütün stüdyo yöneticilerinin ödünü patlatırdı. Kariyerine ilk başladığı zamanlar dışında hiç röportaj vermedi, resim imzalamadı ve hiçbir prömiyere katılmadı. Ünlü Kübalı lezbiyen yazar Mercedes De Acosta'yla büyük bir aşk yaşadığını, heteroseksüel sinema tarihçileri genellikle kabul etmez. "İyi bir hayat arkadaşına sahip olmak için evlenmek gerekmez" diyecek kadar zamanının ilerisinde, "bütün hayatım insanlar beni rahatsız etmesin diye yan ve arka kapılardan, gizli asansörlerden ve geçitlerden kaçmakla geçti" diyecek kadar yalnızlığına ve özel hayatına düşkündü. Hollywood'un kadınlara güçlü rol modelleri sunmakta oldukça pinti davrandığı çağımızda Greta Garbo'nun filmlerini seyretmek zaman tünelinde taze soluk getiren bir yolculuk yapmak gibi. O, henüz 20'li yıllarda bağımsız kadının ve kadın özgürlüğünün ikonu olmayı başaran nadir gerçek özgür ruhlardan biriydi. Ödünsüz ve özürsüz, sadece kendi istediği gibi yaşadı. Biz kadınlar, onu en çok bu yüzden seviyoruz galiba.

Zeynep Aksoy

To Be Greta Garbo or....

She's a mysterious woman with beautiful eyes. She is the north star of Hollywood's silent film era: Greta Garbo. When she left the screen she was only 36 years old but in her 20 years in Hollywood she achieved what women's rights activists couldn't do in a longer time: she showed the American public that a woman could be both sexy and smart. In the 1920's, while her freedom advocacy was accepted by society, she showed millions of women through the feminine but independent characters that she played that sexuality was not a monopoly of men. She was independent, smart, talented and unyielding. It is for these reasons that from the time of her last film and until 1990 when she died, in spite of her being almost totally isolated, she has lived in the heart of all film lovers as a legend

Hollywood's Viking beauty was born as Greta Lovisa Gustafsson in 1905 in Stockholm. She was from a poor family and began working at an early age. While working as a salesclerk in a department store, she did her first take in front of a camera in an advertisement film for the store. Before realizing that acting was the way she could escape from the working class, she would have to play in a few more commercials.

At only 16 years of age she got a scholarship to study in Sweden's most important drama school, the Royal Dramatic Theatre School. It wasn't long before Maritz Stiller, one of Scandinavia's most notable directors at that time, noticed her elegance and beauty and her incredible acting instinct. Her first film by Stiller was one of silent film's masterpieces, The Story of Gost Berling (1924). Garbo, whose stage name Stiller found, plays Countess Elizabeth Dohna. After Gosta Berling, there was G.W. Pabst's Joyless Street in 1925. Here Garbo for the first time has the opportunity to experience sexuality on the screen in the role of a Viennese woman who leads a life so full of strife that she is on the brink of prostitution. The film was a great success at the box office and is still considered a masterpiece of realist cinema.

The mysterious Viking's Hollywood adventure begins when the director that discovered her, Stiller, is invited to the USA by Metro-Goldwyn-Mayer. Stiller insists that the 19-year-old Garbo, who has never left Sweden, accompany him. However, while Hollywood polishes Garbo's star, they drop Stiller's. Without coming to an agreement with the Studio, he returns to Stockholm in a short time. On the other hand, Garbo reinforces her position by becoming one Hollywood's most talented actresses in the public memory through the eleven silent films she plays in from 1925-29. Flesh and the Devil (1927) and Love (1927) that was filmed with open sexuality surprised both the viewers and the censors. In The Torrent (1926) she plays a Spanish opera singer. In The Mysterious Lady (1928) she plays a Russian agent. In A Woman of Affairs (1928) she is an English aristocrat while in Wild Orchids (1929) she is a Southern Belle. Millions of women fans start to imitate her style of dress and hairstyle. The trench coat, the beret, false eyelashes, caps are Garbo's gift to the women's fashion of the 1930's. At this time, the playwright Claire Booth Luce describes Garbo as "An angry gazelle in a woman's body in the zoo called Hollywood" and gradually Garbo slowly withdraws from public eye and Los Angeles' social circles.

No critic believed that the greatest star of the silent film era could make a successful transition to sound films.

When sound came to films many stars of the silent film era ended their careers and it was thought that Swedish Garbo's deep voice and heavy accent would repel viewers. But it didn't happen that way. The 25-year-old actress had one of her most successful performances in her first sound film of Eugene O'Neill's Anna Christie (1930). The opening line was "Give me a whiskey and a root beer and don't be stingy, baby" and it was the longest voice sequence of the time. After Anna Christie there was Mata Hari (1932), Grand Hotel (1932), Queen Christine (1935), Anna Karenina (1935) and her favorite film, Camille (1936). The role of the suicidal Russian dancer Grusinskaya in Grand Hotel was one of cinema's most important roles for a woman. After all these films were so successful in the box office, Garbo proved that she was one of the greatest stars of the early sound movie period. After proving that she could be successful at comedy in Ninotchka (1939), Garbo's last film was Two-Faced Woman. Those were the WW II years and knowing that this film could not be distributed in Europe, MGM Studios Americanized the star, making her more humanistic and the result was a disaster. After this lack of success, Garbo began to be choosy about the scenarios she read. She planned a lot of projects in the 1940's but none were realized. Every year the beautiful star stayed away from the screen, the less she wanted to return and she spent the last fifty years of her life as Hollywood's most mysterious personality

Refusing to appear in public, she spent her time in her apartment in New York entertaining friends such as Winston Churchill, Martha Graham, Jean Cocteau and Cole Porter. She generally went on vacation to Switzerland, the French Riviera and Italy on her own. She hated Clark Gable and Gable her too. She never married. In 1927 when just about to marry John Gilbert, she changed her mind and left the hall where the wedding ceremony took place. She was an extremely disciplined actress. When she didn't like something going on the set, she would say, 'I think I'll return to Sweden" which would kill all of the studio directors. She never gave interviews except during her early career. She never signed pictures or attended premiers. It is generally unaccepted by heterosexual cinema historians that she had a love affair with the famous Cuban lesbian writer Mercedes De Acosta. Although she said that to have a good friend for life, one does not have to get married, later on she said that her whole life was spent by running out the back and side doors and elevators so that people wouldn't disturb her; she was so attached to her privacy and loneliness.

It is like a fresh breath of air traveling through the time tunnel to watch Greta Garbo's films when Hollywood is so stingy in our time in presenting strong role models to women. She was one of the rare real free spirits who succeeded in being the icon of independent women and women's freedom in the 1920's. Unyielding and unapologetic, she lived the way only she wanted. That's the reason we women love her, I think.

Zeynep Aksoy

Gülmeyen Kadın

Ninotchka

ABD / USA, 1939, 110', 35 mm., S&B / B&W

Yönetmen / Director: Ernst Lubitsch
Senaryo / Script: Charles Brackett, Billy Wilder, Walter Reisch
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: William H. Daniels
Müzik / Music: Werner R. Heymann
Kurgu / Editing: Gene Ruggiero
Oyuncular / Cast: Greta Garbo, Melvyn Douglas, Ina Claire, Bela Lugosi, Sig Ruman, Felix Bressart
Dünya Hakları / World Sales: Hollywood Classic

Hem Lubitsch dokunuşu hem Garbo cazibesi... Ninotchka, Sovyetler Birliği ve komünizmi insanları mutsuz eden bir ülke ve rejim olarak gören önyargılı bir film olarak anımsanmıyorsa bugün, bunu yönetmenine ve baş kadın oyuncusuna borçluyuz kuşkusuz! Filmin senaristi Billy Wilder'ın kıvrak kalemini ve mizahını da unutmayalım. 2. Dünya Savaşı arefesinde çekilen ve Almanya'nın Polonya'yı işgal ettiği sırada gösterime giren Ninotchka, Stalin dönemine denk geldiği için kaba biçimde anti-komünist bir film olarak görülmez, daha çok bir Stalinizm yergisi olarak yorumlanır. Yine de Paris'e gönderilen SSCB ajanlarının kapitalizmin "nimetlerine" hayran olmasını ve kendi rejimlerinin onlara empoze ettiği fikirlere inançlarının sarsılmasını konu alır. Bu yüzden film, SSCB'de gösterilmeyip sansürlenmiştir.

Beyazperdenin efsanevi aktristi Greta Garbo bu filmde aşkı keşfeden ve kadın olarak güzelliğini vurgulayan giysileri takdir etmeyi öğrenen bir Sovyet ajanını canlandırır.

"Garbo gülüyor!" diye tanıtılan bu klasik romantik- komedi, Garbo'nun beyazperdedeki Kuzeyli soğuk sarışın, gizemli ve erişilmez kadın imajıyla da dalga geçmektedir adeta. Sanki gerçek Garbo da filmde canlandırdığı karakter gibi katı halini terk etmekte, daha insani bir portre çizmekte, yumuşamaktadır. Nihayet yüzü gülmektedir filmin tanıtımlarında kullanılan slogana uygun olarak!

Ninotchka, Garbo'nun filmografisinde de önemli bir yer tutar; birçok yazara göre son büyük filmidir. Garbo'nun dördüncü kez En İyi Kadın Oyuncu Oscarına aday gösterildiği bu film, En İyi Film, En İyi Özgün Öykü ve En İyi Senaryo dallarında da Oscar'a aday olmuştur. Garbo, Melvyn Douglas ile yeniden başrolü paylaşır. Filmin zengin oyuncu kadrosu içinde Bela Lugosi de yer alır.

Film, üç Rus ajanın Grandüşes Swana'nın mücevherlerini satmak için Paris'e gönderilmesini konu alır. Paris'te bulunan Düşes, durumu haber alınca hakiki bir playboy olan erkek arkadaşı Kont Leon ile birlikte harekete geçer. Amaçları, mücevherleri geri almaktır. Özel görevlerinden yararlanarak ellerindeki mücevher çantasını sığdıracak kasa bulunduğu gerekçesiyle lüks bir otelin kral dairesine yerleşen ajanlarla Çarlık döneminin mirasını yiyen soylular arasındaki mücadele ve sosyo-kültürel çelişkiler filmin mizah malzemesini oluşturur. Rus ajanlar alışmadıkları çevrede sudan çıkmış balığa döner ve yavaş yavaş baştan çıkmaya başlar. Bu da peşlerindekilerin işini kolaylaştırır.

Kont Leon ve Rus tarzı samimi ifadeyle Ninoçka olarak bilinen ajan Nina Ivanovna Yakuşova birlikte Paris'i gezerken git gide yakınlaşır. Aralarındaki hayat tarzı ve olayları algılama farklılığı sürekli vurgulanır. Örneğin Ninoçka ışıl ışıl Paris gecelerinin güzelliğini kabul etmekle birlikte durumu "elektrik israfı" olarak yorumlamaktan geri kalmaz. Ama filmin sonuna doğru her ikisi de sivri taraflarını törpülemeye başlar. Leon, Ninoçka'nın "barbar"lığına, hiçbir şekilde romantik olmayışına kapılır. Ninoçka da daha önce hiçbir erkeğin kendisine yaklaşmadığı bir zerafetle yaklaşan Leon'un Grandüşes Swana ile ilişkisini öğrenince kalbi kırılır... Ama Ninotchka romantik-komedi türünün bir klasiği olmasına yaraşır şekilde sona erer.

Alin Taşçıyan

Both Lubitsch's touch and Garbo's attraction.... If "Ninotchka" is recalled today as a biassed film which sees Soviet Union as a country and communism as a regime that makes people unhappy, we certainly owe a great deal to its director and starring woman actris! We also should not skip the scenarist of the film; Billy Wilder's neat pen and sense of humour. The "Ninotchka" which was filmed at the eve of 2. World War and released during the occupation of Poland by Germany, can not be interpreted as anti-communist because it was concurrent with Stalin's period but more as diatribe of Stalinism. However, its theme is based on admiration to the "benefactions" of capitalism by Soviet Union's secret agents, those were sent to Paris and weakening of their believes to ideas that the Soviet regime has imposed. This is why it was censored in Soviet Union.

Greta Garbo; the legendary actris of the movie screen, animates a Soviet woman who discovers love and learns to appriciate the clothing that emphasizes her beauty as a woman. This classic, romantic-komedy, introduced as "Garbo laughs!", so to say makes fun of Garbo's image of blonde, mystical and cool Nordic woman that can not be reached. The real Garbo, like the the character he animates in the film leaves the tough mood and presents a portrait which is more humanely. In the end, his face laughs in accordance with the slogans used in film's advertisement!

"Ninotchka" engages a crucial step in Garbo's filmography. This is the final important work of him according to many writers. She has been a candidate for the fourth time to the Actress in a Leading Role at the Annual Academy Awards with this film. The film was a candidate for the Best Film, Original Screenplay and Best Scenario. She shares the leading role with Melvyn Douglas once again. Bela Lugos also takes place in the wealthy staff of the film.

The film bases on the theme of three Russian secret agents' travel to Paris in order to sell the Grandüşes Swana's jewellery. The duchess in Paris takes action with her real playboy boyfriend, Kont Leon when she hears about the situation. Their aim is to get back the jewellery. The struggle and socio-cultural conflicts between the gentles living on the heritage of The Tsar Regime and the secret agents, with the help of their special task, living in a royal suite with the rationale of having a strong box that is big enough for jewellery bag constitutes the ingredients for the film's humour. The Russian agents become like a fish out of water in such an unfamiliar environment. And this has simplified the tasks of people who are in pursuit of these agents. Kont Leon becomes a close friend of agent Nina İvanovna Yakuşova who is known to be Ninotchka with a Russian style of sincerity while travelling in Paris. The difference between their life styles and perception of events is emphasized continuously. For instance, although Ninotchka admits the beauty of Paris nights, does not fail to mention it as wasteful expenditure. But at the end of the film, both start to be compliant. Leon admires Ninotchka's barbarity and his not being romantic. Ninotchka is hurt when she discovers about the relationship between Grandduchess Swana and Leon; the guy who is so chivalry to her... But "Ninotchka" ends as it befits a romantic-comedy type.

Alin Taşçıyan

Yönetmen Biyografisi:
1982 yılında Berlin'de dünyaya gelen Lubitsch 1922'de Mary Pickford'un daveti ile Hollywood'da gitti. 1935'te Nazi Rejimi tarafından Alman vatandaşlığı iptal edilen yönetmen 1947'de That Lady in Ermine'nın çekimleri sırasında geçirdiği kalp krizi sonucu öldü (film daha sonra Otto Preminger tarafından 1948 yılında tamamlandı).

Director's Biography:
Born in Berlin in 1982. Left Germany for Hollywood in 1922, invited by Mary Pickford. His German citizenship was annihilated by the Nazi regime in 1935. Died of a heart attack in 1947 while shooting That Lady in Ermine (later completed by Otto Preminger in 1948).

Filmleri / Filmography:
That Lady in Ermine, 1948; Cluny Brown, 1946; A Royal Scandal, 1945; To Be or Not to Be, 1942; Angel, 1937; Monte Carlo, 1930; Rosita, 1923; Romeo und Julia im Schnee (Romeo and Juliet in the Snow), 1920; Wo ist mein Schatz? (When I Was Dead), 1916; Fräulein Seifenschaum (Miss Soapsuds), 1914

Anna Karenina

Anna Karenina

ABD / USA, 1935, 95', 35 mm., S&B / B&W

Yönetmen / Director: Clarence Brown
Senaryo / Script: S.N. Behrman, Clemence Dane, Salka Viertel (Leo Tolstoy'un aynı adlı romanından)
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: William H. Daniels
Müzik / Music: Herbert Stothart
Kurgu / Editing: Robert Kern
Oyuncular / Cast: Greta Garbo, Fredric March, Freddie Bartholomew, Maureen O'Sullivan, May Robson, Basil Rathbone
Dünya Hakları / World Sales: Hollywood Classic
Ödüller / Awards
New York Film Eleştirmenleri Birliği Ödülü "En İyi Kadın Oyuncu – Greta Garbo" / *New York Film Critics Circle Awards "Best Actress"*, **1936**
Venice Film Festivali "En İyi Yabancı Film" / *Venice Film Festival "Mussolini Cup Best Foreign Film"*, **1935**

Terbiyeli ve edepli olmanın göz ardı edilemeyecek kuralları vardır; ama, Anna'nın bu kurallara uyduğu pek söylenemez. Bir zamanların iyi ve saygın bir eşle kutsanmış, bir oğlan çocuğuyla da ödüllendirilmiş toplumun bu saygın kişisi, gün gelip de bir adama aşık oluyor ve elindeki bütün değerleri geride bırakabiliyorsa cezalandırılmalıdır.
Edebiyatın en umutsuz ve çilekeş kahramanlarından biri olan Anna Karenina'yı içine alan çember işte böyle bir şeydir. Dışına çıkmaya çalıştığında ise çemberin kırılması hem zaman alır hem de can! Aşık olduğu Kont Varonsky'nin onu hastalıkla suçladığı ve sevgisinden yorulduğunu söylediğinde kırılır çember ve aşk ile can, başladığı tren istasyonunda son bulur.
Istırap sözünün sanatta karşılık bulduğu en güzel isimlerden biridir Anna Karenina. Defalarca sinemaya uyarlanmış ve Isabelle Huppert'ten Sophie Marceau'ya pek çok kadın oyuncunun bedeninde soluk almaya çalışmış ama galiba bir tek Greta Garbo'da hayat bulmuştur. Sessiz sinema döneminde Aşk (Love, 1927) adlı filmde bir kez daha Anna Karenina olan Garbo, saygı duyulan bir anne ve eşten, "yasak ilişki"ye yenik düşmüş "kötü kadın"a dönüşen Anna'nın romandaki ışığını, hareketlerini, ruhsal dalgalanmasını, gölgelerini perdede kusursuzca yaratmıştır. Kostümlerinden görüntülerine bugüne aynı canlılığı ve kederi taşıyan bu klasik bugün bile tartışılan "zina"yı temel alıyor, ama "kadının 'zina'sını"!!! Bu dar çemberi daha da daraltanların sözleri ise yine değişmiyor: "Duygularına karışamam Anna. Ruhuna müdahale etmeye hakkım yok. Sadece insanların gördükleri beni endişelendiriyor."

Uğur Yüksel

We have certain rules for good manners or good behaviour which we can't just easily shrug off; however, Anna does not seem to care much about them. If a highly respected member of society, who once was blessed with a decent husband and also rewarded with a son, falls in love with a man one day and leaves all these values behind, she should be punished.
This is what makes Anna Karenina one of the most hopeless and suffering characters in literature. And when she attempts to break the circle, it takes time and life! At the very point where the man she loves, Count Varonsky, tells her that she is mentally ill and he is tired of her love, the circle breaks. Love and life come to an end in the train station where it had begun.
Anna Karenina is one of the names to which the word 'grief' is often referred to in art. The book was adapted to the screen many times. She tried to breathe again in the bodies of many actresses, from Isabelle Huppert to Sophie Marceau, and finally she was reborn in Greta Garbo. In the period of silent cinema, she once again became Anna Karenina in Love (1927), and she perfectly reflected on screen the light, the move, and the emotional inconsistency of Anna who, from a respected mother and wife turns into a "bad woman" defeated by "forbidden love".
This classic, keeping its spirits and sorrows with its costumes and scenes, is based on 'adultery' - which is controversial even today - but it is 'woman's adultery'!! But the words of those who narrow the circle are all the same: "I can not interfere with your emotions, Anna. I have no right to intervene in your soul. What people see is my only worry."

Uğur Yüksel

Yönetmen Biyografisi:
1890 yılında Massachuttes'de dünyaya gelen Brown, sinemaya ilk olarak yapımcı olarak başladı daha sonra ilk filmi olan *The Great Redeemer*'ı 1920 yılında yönetti. Dört kez evlenen yönetmen evlilikleriyle ünlüydü. 1987 yılında öldü.

Director's Biography:
Born in 1890 in Massachuttes. First he started as a producer in 1910's and then in 1920 he directed his first film *The Great Redeemer*. He was married four times and he was famous for his marriages. Died in 1987.

Filmleri / Filmography:
Plymouth Adventure, 1952; When in Rome, 1952; Angels in the Outfield, 1951; The Schumann Story, 1950; To Please a Lady (1950) Emma, 1932; Inspiration, 1931; Romance, 1930; The Foolish Matrons, 1921; The Last of the Mohicans, 1920/1; The Great Redeemer, 1920

Büyük Otel
Grand Hotel

ABD/ USA, 1932, 112', 35 mm., S&B / B&W

Yönetmen / Director: Edmund Goulding
Senaryo / Script: Vicki Baum, William A. Drake
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: William H. Daniels
Müzik / Music: William Axt, Charles Maxwell
Kurgu / Editing: Blanche Sewell
Oyuncular / Cast: Greta Garbo, John Barrymore, Joan Crawford, Wallace Beery, Lionel Barrymore, Lewis Stone, Jean Hersholt, Robert McWade
Dünya Hakları / World Sales: Hollywood Classic
Ödüller / Awards
OSCAR "En İyi Film" / *USA Academy Awards "Best Picture"*, **1932**
https://secure.imdb.com/register/subscribe?c=a394d4442634275646964737

Almanya ekonomisinin canlandığı, fakat siyasi çalkantılarla birlikte büyük bir bunalımın da eşikte beklediği 1929 yılında yazılmış, orijinal adıyla "Menschen im Hotel".
Bu eserle üne kavuşan Vicki Baum, 1888'de Avusturya-Macaristan İmparatorluğu topraklarında, Viyana'da doğmuş. Berlin'deki devasa otelin hareketli, ışıltılı, görkemli iç mekanlarından gelip geçen ve büyük bir savaştan, muazzam toplumsal dönüşümlerden yorgun düşmüş Avrupa'nın kötü tortusundan sıyrılmaya çalışan hırpalanmış insanlarda, yazarın tanıklık ettiği önemli tarihsel olayların izlerini görmek mümkün. İngilizce uyarlamadan beyazperdeye aktarılmış bu film, 1932 yılında Oscar ödülü almış. Filmde, farklı kişiliklerin bir araya getirilmesiyle temel insan davranışlarının, duygularının, zaaflarının, büyük ama tek bir 'laboratuvar' mekanda didiklenmesi, yani romanın/oyunun ruhunun aktarılması başarılmış. Doğaldır ki, büyük oyuncu kadrosuyla.
20. yüzyılın en düşsel ve gizemli ünlü kadını olan Greta Garbo, bu filmde oynadığında henüz yirmi yedi yaşındaydı. Garbo, tamamen dolu salonların alkış seslerinden ve birdenbire gelişen çılgınca aşklardan geçmiş ve artık bunalımlarının, kaprislerinin ortasında tekrar 'çarpılmaya' hazır bir halde görünüyor. Dansçı Grusinskaya da içli kontralto sesiyle, Tchaikovsky'den Kuğu Gölü'nü dinlerken geniş planla iç mimarisinin büyüsüne kapıldığınız bu yapıya tam anlamıyla yakışıyor...
Bu filmi ilk kez izleyecek olanların şansı, Amerikan sinema tarihine damgasını vurmuş bir sanatçı ailenin iki üyesi ile tanışmaları olacak: Barrymore Kardeşler'den Ethel dışındaki John (onun yolundan devam edenler, bir kız ve bir erkek çocuk ile günümüzün gözde ismi torun Drew) ve Lionel, sesli filmin ilk yıllarında sinema oyunculuğunu geliştiren ve izlenmesi gerçek birer keyfe dönüşen sanatçılar... John; düşmüş, pek de umudu kalmamış, paraya ihtiyacı olan, incinebilen yüreği ve vicdanıyla hırsızlığı bile soyluluk katına yükselten, gerçek bir beyefendi Baron Felix von Geigern rolüyle doğal bir oyun sergiliyor. Lionel ise geveze, dizginlenemeyecek kadar çılgın, sevecen muhasabeci Otto Kringelein'i canlandırırken, nasıl komik ve aynı zamanda içten içe nasıl dokunaklı olunabileceğinin dersini veriyor.
Metro Goldwin Mayer'in uzun süreli kontratla bağladığı karakter oyuncularından Wallace Beery için diyebileceğimiz en doğru şey "sesli sinemanın örnek kötü, kaba, bencil adamı" olduğu. Öylesine örnek ki, Alman işadamı Preysing'in, Geigern'le tezat o sert tavırları, günümüz sanatçılarının oynarken örnek aldığı bu tür insanlardaki hemen tüm yaklaşımları içermekte adeta (filmden çıktıktan sonra çevrenize bakınız). Ah, Joan Crawford! Korku filmleriyle sonlandırdığı meslek yaşamında en güçlü, kişilikli oyunculardan biriydi. Burada da stenograf Flaemmchen rolüyle yine alaycı, çekiciliğini istediği gibi yönlendirebilen, sabun gibi avuçlarınızın içinden kayabilecek bir karakterle *Büyük Otel*'e dahil oluyor. Lewis Stone'un devamlı şarhoş dolaşan ve olmayan mesajlarını soran Dr. Otternschlag'ını da unutmamak gerek.
İngiliz yönetmen Edmund Goulding'in devasa sette başarıyla düzenlenmiş ve kendinin de dahil olduğu 'cameo'lar ile oyuncu trafiğini idare etmesi, sinefillerin çok zevk almasını sağlayacak. Kesintisiz uzun çekimlere de dikkat!

Ali Ulvi Uyanık

The play "Menschen im Hotel" was written in 1929, when German economy was coming back to life, but the country was awaiting a big crisis with internal political shocks. Vicki Baum, who became famous for this piece, was born in Vienna in the Austro-Hungarian Empire in 1888. The writer herself witnessed important historical events, with people coming and going from the dynamic, sparkling and magnificent interior of the gigantic hotel in Berlin, on the background of a Europe weary from the big war and huge social transformations. The English film adaptation manages to convey the soul of the original play while investigating basic human behaviour, emotions, and weaknesses in a big and unique 'social laboratory' with a gathering of distinct characters, and "Grand Hotel" won the Academy Award for Best Picture in 1932. Quite natural with this huge, brilliant cast...
Greta Garbo, the most alluring and mysterious movie star of the 20th century, was only twenty-seven at the time of shooting. She fits in perfectly with the settings: The fascinating building of the Grand Hotel, with its large plan and impressive interior design. Her character, the Russian ballerina Grusinskaya, laments her declining career. Listening to Tchaikovskys Swan Lake, she reminisces the days of passionate love affairs and applause from sold-out theatre halls. People watching this film for the first time will have a chance to get acquainted with two members of an artistic family which became a hallmark in American cinema: John and Lionel Barrymore of the Barrymore Brothers (famous at that time was also their sister Ethel, and carrying on today is the grandchild Drew Barrymore). The Barrymores improved cinema acting and were hugely popular in the first years of sound motion picture. John Barrymore is acting naturally as the true but 'fallen' gentleman Baron Felix von Geigern, so desperately in need of money that he even considers theft. Lionel Barrymore, however, playing the irresistible, mad-but-kind chatterbox of a bookkeeper, Otto Kringelein, is showing how to be funny and sincerely touching at the same time. Wallace Beery (one of the actors with a long-term contract from MGM) is cinema's prime example of 'the bad, rude, selfish man'. The tough attitude of businessman Preysing in contrast with Baron von Geigern provides the basic approach of today's artists performing this kind of people (just look around you after watching the film)... Ah, Joan Crawford! She was one of the actors with the strongest personality in her professional life, which ended up with horror films. In *Grand Hotel*, she plays the role of stenographer Flaemmchen as an ironic character, who smoothly employs her charms in order to get what she wants. Lewis Stone's performance as Doctor Otternschlag, who is always wandering around drunk and asking for messages that don't even exist, should also be noted.
Cinephiles are sure to enjoy the casting as well as the successfully organized 'cameos', including the appearance of director Edmund Goulding himself. Pay attention also to non-stop long shots!

Ali Ulvi Uyanık

Yönetmen Biyografisi:
Londra doğumlu Goulding aktör/oyun yazarı/yönetmen olarak Londra'da çalıştı. Senaryo yazarı olarak Hollywood'a giden Goulding 1922 yılında Fury romanını yazdı ve bir yıl sonra bu kibanın uyarlamasını çekti. 1925 yılında senaryo yazarı/yönetmen olarak MGM'de çalışmaya başladı. En başarılı film ive çalışmaları arasında farklı bir noktada duran *Nightmare Alley*'i 1947 yılında çekti.
Director's Biography:
London-born Edmund Goulding was an actor/playwright/director on the London stage. He obtained assignments as a screenwriter in Hollywood, wrote a novel, "Fury", in 1922 and directed the film version of it (Fury, 1923). Hired as a screenwriter/director by MGM in 1925. One of his best-known films, and probably the one most atypical of his work, was *Nightmare Alley* (1947).
Filmleri / Filmography:
Mardi Gras, 1958; Teenage Rebel, 1956; Down Among the Sheltering Palms, 1953; The Great Lie, 1941; Til We Meet Again, 1940; We Are Not Alone, 1939; Love, 1927; Women Love Diamonds, 1927; Paris, 1926; Sally, Irene and Mary, 1925; Sun-Up, 1925

DO SE Mİ HA:
SEMİHA BERKSOY

Semiha Berksoy: Büyülü Bir Yaratıcı...

Minicik bir kız çocuğu...
Yaşı Cumhuriyetimizden daha büyük olan öncü...
Her an patlamaya hazır bir volkan...
Hiç durulmayan bir çağlayan...
Yeryüzünün tüm renklerinden daha renkli bir kişilik...
Hayır, hayır, bunların hiçbiri değil... Yalnızca "yaratıcılık" sözcüğü anlatabilir Semiha Berksoy'u. Yüreğini ve bedenini kasıp kavuran kıvılcım, tutuşma noktasına ulaştığında; içindeki çağlayan kendi kabına sığmaz olduğunda; ışık, hedefine kilitlendiğinde; yeteneği ve düş gücü, ses ya da nota olup, çizgi, benek, renk olup, kavram ve düşünce olup, eylem olup ortaya dökülüyor ve tüm bir yaşama dönüşüyordu...
½u anda Semiha Berksoy'un sanat, düşünce ve düş dünyamızda neden tek ve benzersiz, neden öncü olduğunu sizlerle paylaşmaya çalışıyorum. Semiha Berksoy'un yaşamını ve yapıtını Atatürk ve Cumhuriyet ilkelerinden ayrı düşünemiyorsam bunun nedeni Mustafa Kemal'e duyduğu ve her fırsatta dile getirdiği o "büyük aşk" ya da sonsuz saygı ve sevgi değil elbet. Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş yıllarındaki "ilericiliği" ve modernlik kavramını, Semiha Berksoy'un tüm bir yaşam boyu sürdürmesi...
Türkiye'nin ilk opera sanatçısı... Atatürk, opera kurulması emrini verdiğinde, Semiha Berksoy hazırdır. Darülbedayi'nin ilk oyuncularından... Ekrem-Cemal Reşit Rey'in müzikallerinin en popüler yıldızı... Güzel Sanatlar Akademisi'nde Namık İsmail'in öğrencisi (1929)... Sesli ilk Türk filmine sesini veren... Berlin Operası'nda (1939) "Ariande Auf Naxos" operasıyla Avrupa'da opera sahnesine çıkan ilk Türk sanatçı... O büyülü kişiliğini sinemaya aktaran...
Ama bütün bu "ilkler" değil onu farklı ya da olağanüstü kılan. Onu tek ve benzersiz kılan; düşünce biçimi, yaşama biçimi, yaratma biçimi. Farklı sanat alanları arasında ilişki kurmayı, birini ötekiyle beslemeyi, birinden aldığı güçle ötekini doğurmayı, üretmeyi, etkilemeyi, Türkiye'de belki de herkesten önce o gerçekleştirdi, o yaşadı, o uyguladı. Ve bunda eşsiz bir süreklilik sağladı. Sanatın farklı alanları, farklı disiplinleri arasında, böylesi bütünselliğe ulaşmış, böylesi bir süreklilik gösteren bir başka sanatçımız oldu mu, doğrusu ben bilemiyorum. Tiyatro, opera, müzik, yazı, resim, heykel sanatlarını iç içe yoğurup hiç eksilmeyen bir coşkuyla sürdürmesi... Bütün bu sanat alanlarında, inandığından hiç ama hiç ödün vermeden, kendine özgü, benzeri olmayan eserler ortaya koyması... Çevresine ve topluma meydan okuyarak, tepkilere aldırmadan kendi iç dünyasını, müthiş zengin iç dünyasını dışa vurabilmesi... Sıradışı olmayı, cesaretle ama daha çok keyifle omuzlaması... Kendini hep ama hep sınaması... Hiç durmadan kendiyle yarışması... Geçmişinin görkemine sığınmaması... Sanat aşkını, yaşam aşkına ve yaratıcılığa dönüştürebilmesi...
Bütün bunlar onu yalnız ülkemiz sanatçıları içinde değil, dünyada da benzersiz kıldı.
Eğer Semiha Berksoy "ilklere" saplanıp kalsaydı, 89 yaşındayken New York'ta Lincoln Merkezi'nde sahneye çıkıp Robert Wilson'un "The Days Before-D. D. D3" (Önceki Günler – Ölüm, Yıkım ve Detroit 3) adlı oyunda "Tristan ve İsolde" operasından bir arya, "Aşk Ölümü" aryasını söyleyebilir miydi? Ah o aryayı ondan ne çok dinledim ben. İstanbul'daki odasında, AKM'nin dev sahnesinde, en önemli yapıtı "Semiha Berksoy Odası"nı Resim Heykel Müzesi'ne hediye ettiğinde...
Semiha Berksoy'un odasına ilk girdiğimde (70'li yıllardaydı) karşılaştığım ses ve imge bütünlüğü hâlâ içimdedir: Küçücük bir kız çocuğunun annesiyle, kızıyla, yaşamla, aşkla, aşık olduğu insanlarla, ölümle, ölüm korkusuyla hesaplaşması

orada... Tosca'nın aşkı, Salome'nin intikamı, Ariadne'nin mezardan gelen mektubu, Bakü's'e tutkusu, İsolde'nin trajedisi...
Yalnız opera tarihinin değil, müziğin, tiyatronun, şiirin ve edebiyatın büyülü izdüşümleri...
Melekler, şeytanlar, öteki dünyadan etkileşimler, büyüler... Yoğun tutkuların söz geçiremediği otoportreler... Bedenin ve yüzün gizleyemediği tüm dişilik halleri... Bütün bu saydıklarım, hepsi ama hepsi o odadaydı.
Yoksa bütün bu gördüklerim bir oyun muydu? Oyun ya da değil, kesin olan tümünün bir meydan okuma, yaşama ve ölüme bir meydan okuma olduğuydu. Kendini en yorgun, en yaşlı, ölüme en yakın hissettiği bir anda (o sıra 75 yaşındaydı) sesler içinde en zor ses olan "do" sesi vermeye çalışan, günlerce, haftalarca çalışan ve sonunda "do sesi verdim ve ölümü yendim" deme bilgeliğini gösteren bu insan, bana aşkı şöyle tanımlamıştı: "Aşk bir tanedir. İçinizdeki aşk tektir. Başlar, kimi zaman uyur, kimi zaman uyanır. ½imdiki aşkın varlığında öncekiler de yaşar, şimdikinin ateşiyle ötekiler de alevlenir tutuşur..."
Semiha Berksoy için nasıl aşk tekse, yaşanmış aşklarla yaşanmamış aşkları arasında da fark yoktu. O tümünü içinde yeşertiyordu. Tıpkı sanatta da yaptığı gibi. Çalıştığı alan, ürettiği eserler değişebilir ama sanat aşkı, iç dünyasını yaratıcılıkla dışa vurması hep sürüyordu.
Bir kez evinde, tablolarını izliyordum ("Evim, resim tarlası gibidir" diyordu.). Tuvallerde, çocuksu bir saflıkla dişiliğin yüceltildiği erotizm bir arada çiçek açıyordu. Bu izlenimimi söyleyince şöyle tepki verdi: "Ne hissediyorsam onun resmini yapıyorum. Kiminde çocuk gibiyim, kiminde melek, kiminde şeytan... Melekliğim, karşılık beklemeden sevmemden geliyor. Sevince melekleşiyorum, sevince çocuk saflığına kavuşuyorum. Şeytanlığım ise, sevdiğimi bırakıp gidebilmem. Sanatım için çekip giderim, gidebilirim. Bana şeytanlığı yaptıran sanat aşkı. Zaten hayatta en önemli şey sanat aşkı; gerisi hep fasa fiso!"
Son yıllarındada Avrupa Sanat Merkezlerinde açtığı sergiler, katıldığı projeler "melekliğinin ve şeytanlığının" ürünleriyle doluydu. Semiha Berksoy, eserleriyle ve aynı zamanda büyülü

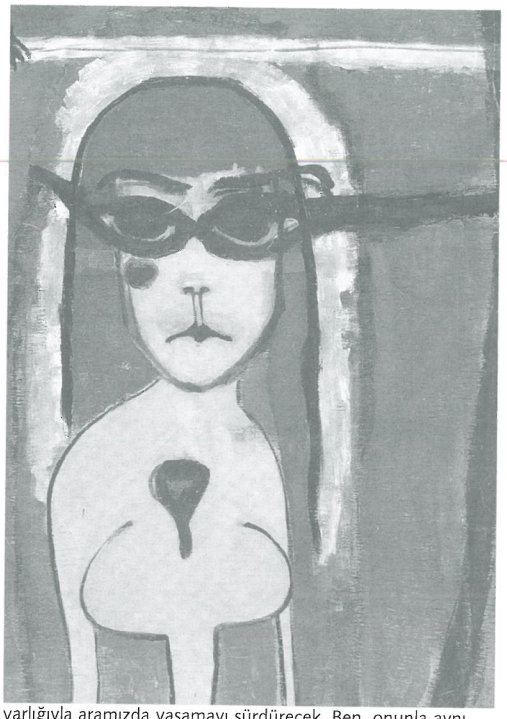

varlığıyla aramızda yaşamayı sürdürecek. Ben, onunla aynı gezegeni, aynı dünyayı, aynı ülkeyi, aynı zaman dilimini yaşamanın keyfini ve kıvancını sürdürüyorum.
Zeynep Oral

Semiha Berksoy: An enchanted Creator...

A tiny little girl...
A pioneer, older than our Republic...
A volcano ready to erupt...
A never-ending cascade...
A personality more colorful than all the colors of the world...
No, no, none of these...Only the word "creator" could describe Semiha Berksoy...When the sparkle that burns her heart and soul reaches the ignition point; and the spring within her can no longer be contained within; and the inner light falls upon the target; her talent and her imagination turns into a sound or a musical note, a line, a dot, a color, a concept or a thought, an action that overflows its boundaries and transforms into a whole life....
At this point, I am trying to share with you why Semiha Berksoy is unique and unparalleled in our sphere of art, thought and dreams. If I cannot visualize the life and works of Semiha Berksoy apart from Atatürk and principles of the Republic, it is naturally not due to that "great passion" or that endless love and respect she reflected at every opportunity. Semiha Berksoy sustained the concepts of modernity and "progressiveness" of the initial years of the Republic throughout her whole life...
The first opera singer of Turkey...When Atatürk ordered for the establishment of an opera, Semiha Berksoy was ready. One of the initial actresses of Darülbedayi...the most popular star of Ekrem-Reşit Rey musicals... the student of Namık İsmail in the Academy of Fine Arts (1929)... Dubbing of the first Turkish film with sound.... The first Turkish actress that took place on European opera stages with "Ariande auf Naxos" in the Berlin Opera House (1939)... The one that transmitted her enchanted personality to the silver screen...
Yet this "pioneering" character of her endeavors is not what sets her apart or makes her so extraordinary... What renders her unique and unparalleled is her way of thinking, her way of life, her way of creation. She has realized, she has lived, she has applied, perhaps before everybody in Turkey, interaction among fields of art, feeding one with the other, giving birth to one with power derived from the other, producing and affecting. And has achieved an unrivaled continuum in doing these. I really don't know whether we had ever possessed such an artist that has displayed such a continuum that has reached such integrity among different fields and disciplines of art. Interweaving theater, opera, music, literature, painting, sculpting, and sustaining their performance with an enthusiasm that never dwindled...Producing unusual, unique works of art in all these fields of art, without ever making any concessions...Being able to challenge those that surround her and the community while expressing her amazingly rich inner world, without paying any attention to the reactions...Being able to shoulder being extraordinary courageously, but what is more, with joy.... Testing herself over and over... Being in constant competition with her own self... Not seeking solace in the glories of her past...Being able to transform her passion for art into a passion for life and creation...
All of these have made her unique not only within the artists of our country, but in the whole world. If Semiha Berksoy had been obsessed by her pioneering activities, could she take place on the stage of New York's Lincoln Center when she was 89 and sing an aria from "Tristan and Isolde", the

aria of "Love Death" in the play "The Days Before-D. D. D3" by Robert Wilson? Oh, how many times have I listened to that aria from her...In her room in İstanbul, on the giant stage of Atatürk Cultural Center, when she presented her most important work "The room of Semiha Berksoy" to the Paintings and Sculpture Museum...
The sound and image unity that I had faced the first time when I entered Semiha Berksoy's room (it was in the 70'ies) is still within me: A little girl facing her mother, her daughter, life, passion, the people she loves, death and fear of death are all there... The love of Tosca, the revenge of Salome, Ariadne's letter coming from her grave, her passion for Bacchus, the tragedy of Isolde...
The enchanted reflections of not only opera but also music, theater, poetry and literature... Angels, devils, messages from the other world, magic spells... Auto portraits which could not be restrained by intense emotions... All the female conditions that the body and face could not conceal... All of these that I had mentioned, but all of them, were in that room.
Or, was all that I had seen a play? A play or not, what is certain was that all was a challenge, a challenge of life and death. This person, who has tried for days and weeks on the sound "do" which is the hardest to sing, while she felt her weakest and closest to death (she was 75 then) and displayed the wisdom of saying "I have sang the note "do" and I have beaten death", had defined love to me as follows: "Love is one and only. The love in you is one and only. It begins, sometimes it sleeps, and sometimes it wakes up. Former loves live within the present love, and the former ones ignite and burn with the fire of the present ones..."
Just as love was one and only for Semiha Berksoy, there was no difference between her loves lived through, and others. She grew all of them within her. Just like she did in arts. Her works of art and fields could change, but the expression of her inner world as creativity continued.
Once I was watching her paintings (She was saying "My house is like a field of paintings"). A childlike innocence was flowering together with an eroticism where femaleness was exalted. When I told here this impression of mine, she reacted as follows: "I paint what I feel. I resemble a child in some of them; while I am like an angel or a devil in others... I am like an angel, as I love with no expectations at all. When I love, I become an angel, when I love I assume the innocence of a child. The devilishness in me is that I can just leave the one I love and go. I will, I can, leave and go for my art. It is the passion for art that makes me do that devilry. In fact what is important is the passion for art; the rest is trivial!"
The expositions and projects she had participated in the European Art Centers in her final years were filled with the products of her "angelry and devilries". Semiha Berksoy will go on living among us with her works of art, and at the same time her enchanted personality. I still cherish the joy and honor of living on the same planet, the same world, and the same country, in the same time span.

Zeynep Oral

Karanlık Sular

Dunkle Gewasser / *The Serpent's Tail*

TÜRKİYE / TURKEY, 1994, 83', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Kutluğ Ataman
Senaryo / Script: Kutluğ Ataman
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Christopher Squires
Müzik / Music: Blake Leyh
Kurgu / Editing: Blake Leyh, Annabel Ware
Oyuncular / Cast: Gönen Bozbey, Metin Uygun, Semiha Berksoy, Daniel Chace, Eric Pio, Haluk Kurtoğlu, Numan Pakner, Cevat Kurtuluş, Beste Sezin Çınarcı, Tülin Oral, Giovanni Scognamillo, Umut Demirdelen
Dünya Hakları / World Sales: Kutluğ Ataman
Ödüller / Awards
Ankara Uluslararası Film Festivali "Seçiciler Kurulu Özel Ödülü" / *Ankara International Film Festivali "Critics Award – Special Mention"*, **1995**
İstanbul Uluslararası Film Festivali "Özel Ödül" / *İstanbul International Film Festival "Special Award"*, **1994**
İstanbul Uluslararası Film Festivali "Sinema Yazarları Ödülü" / *İstanbul International Film Festival "Film Critics Award"*, **1994**

Karanlık Sular, Kutluğ Ataman'ın ilk sinema filmidir. Bana öyle gelir ki, Kutluğ Ataman Karanlık Sular'da, ara sıra birçoğumuzu daraltan yerellikten, buralılıktan kaçmaya çalışır, tanıdığı şehre dışarıdan bakan bir İstanbul resmi çizmek ister. Yabancı gezginlerin İstanbul düşlerini, hepimizin çocukluk anılarını, korku filmlerini, çizgi romanları karıştırarak bunlardan gayet 'barok' bir şey yapar. Son derece kendine mahsus, hatta yapıldığı zaman için çok taze ve yeni bir yapaylığı olan bu filmde, Bizanstan beri yaşayan küçük vampir kızlarla gece vakti bozacı sesleri, yakışıklı Amerikalı casuslarla Semiha Berksoy'un Wagner aryaları birbirine karışır. Karanlık Sular ilk çıktığında kimse bu filmi nereye koyacağını bilememişti. 'Barok bir Türk filmine ihtiyacımız var mı'ydı. Kutluğ Ataman daha sonra da kolay kategorize edilemeyecek işler yapmakla ilgilendi; sinema filmlerinin yanı sıra video işleri, video işlerini kullanan yerleştirmeler vb. Bunlardan ilki de Semiha Berksoy üzerine yaptığı video art-belgesel arası işti: *Semiha Berksoy Unplugged*.
İşte, *Karanlık Sular*'da sonradan bu yedi saatlik işe konu olacak olan Semiha Berksoy'un, küçük bir rolde de olsa, kendisine bir film adanabilecek bir 'diva' olarak beliriverdiği görülür. Bu, Semiha Berksoy'un bir anlamda yeniden keşfidir. Zaten keşfedilmeyi beklemektedir, hatta diyebiliriz ki yeniden 'keşfedilmeyecebileceği'ni aklından bile geçirmemiştir. (Filmden yıllar önce 'Sana Tütün ve Tesbih Yolluyorum' başlığıyla anılarını da yazmıştır ki, bulursanız bu kitabı da mutlaka okumalısınız.) Cumhuriyet'in ilk yıllarının ilk ve tek çarliston kızı, Clara Bow'a inatla hayran mektupları yazan, Nazım Hikmet'le aşk yaşayan, inatla opera söyleyen, gerçeküstücü tablolar yapan Semiha Berksoy, *Karanlık Sular*'da Giovanni Scognamillo, Cevat Kurtuluş ve diğerleriyle bir arada göründüğünde, filmin amaçlanmış sentetikliğini çok aşan bir 'phantasmagoria'daki yerini de alıverir. Cumhuriyet'in ilk yıllarının planlı programlı Türkiye'sinde pek de var olduğunu sanmadığımız önüne geçilmez bir yaratıcılık seli, bir 'çılgınlık' damarı, bir 'delilik' vehmi olarak...

Fatih Özgüven

Thrpent's Tail is Kutluğ Ataman's first cinematic film. It seems that in *The Serpent's Tail*, Kutluğ Ataman wants to depict the Istanbul he knows as if it is viewed from the outside to try to let us escape from the here and the now that sometimes confines many of us. He creates a 'baroque' work by mixing the Istanbul dreams of foreign travelers and all of our childhood memories with horror films and comic books. In this film that is extremely personal and even too fresh with a new artificiality for the time it was made in, it is intertwined with small vampire girls who have been around since the Byzantine times, evening street sellers' calls, handsome American spies and Wagnerian arias of Semiha Berksoy.
When *The Serpent's Tail* first came out no one knew what to make of this film. Did we need a 'Baroque' Turkish film? Later Kutluğ Ataman occupied himself with things that could not easily categorized; besides cinematic films, there were video projects and projects that required video installations, etc. The first of these was something somewhere between a video art film and a documentary film: *Semiha Berksoy Unplugged*.
Thus, later this seven-hour project, *The Serpent's Tail* also, even if its role was small, is seen to have contributed to Semiha Berksoy's suddenly becoming a diva worthy of a film being dedicated to her. This is in a way the rediscovery of Semiha Berksoy. Anyway she expected to be rediscovered; in fact we can say that it never even occurred to her that she could not be 'rediscovered'. (Years before the film, she wrote this in her memoirs 'Sana Tütün ve Tesbih Yolluyorum' -I'm sending you tobacco and prayer beads'. If you find it, you have to read it). She was the first and only Charleston girl of the Republic years. She insisted on writing letters to Clara Bow. She experienced love with Nazim Hikmet. She insisted on singing opera. Semiha Berksoy paints surrealist pictures. When she appears in *The Serpent's Tail* with Giovanni Scognamillo, Cevat Kurtulus and the others. She takes her place in the overly done synthesis of the 'phantasmagoria' that the film aimed for as a delusion of 'craziness', a 'lunatic' vein, an unstoppable flood of creativity that we did not believe existed in the planned and programmed Turkey of the early years of the Republic.

Fatih Özgüven

Yönetmen Biyografisi:
1961'de İstanbul'da dünyaya geldi. İlk filmi *Karanlık Sular*'la dünya çapında başarı sağladı. *Lola + Bilidikid*'le bu başarısını sürdürdü. Sonraki yıllarda video çalışmalarına ağırlık verdi. *Semiha B. Unplugged* (1997), *Peruk Takan Kadınlar* (2000); *Ruhumu Asla* (2000); *Küba* (2004) çalışmaları dünyanın pek çok ülkesinde hayranlıkla karşılandı. Ataman'ın son filmi Perihan Mağden'in romanından uyarlanan *2 Genç Kız*'dır.

Director's Biography:
Born in 1961 in İstanbul. *The Serpent's Tail* is his first debut. This film was worldwide success. His second film is Lola and Bilidikid. After that he has mostly worked on video art. *Semiha B. Unplugged* (1997) *Women Who Wear Wig* (2000), *My Soul, Never* (2000) and *Cuba* (2000) are his video art workings. *Two Girls* adapted by Perihan Maden's novel is his last film

Filmleri / Filmography:
İki Genç Kız (Two Girls), 2005; Lola+Bilidikid (Lola and Bilidikid), 1999; Karanlık Sular (The Serpent's Tail), 1994

HIRÇIN KIZ
TAMING THE SHREW
LAURA BETTI

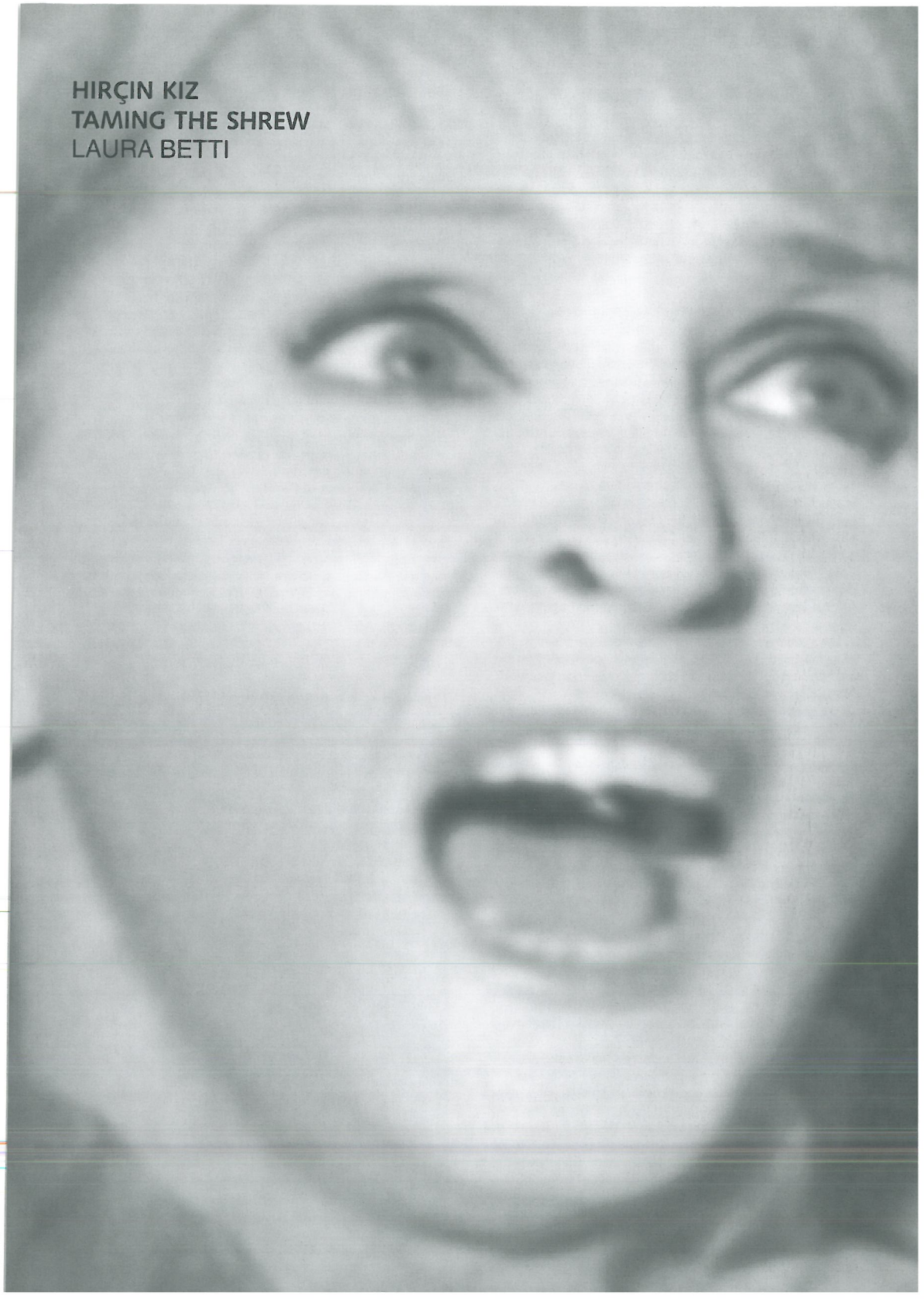

Hep Güzel Anımsanmak...

Tek bir başrol oynamadan, Laura Betti gibi "yıldız" ünvanıyla sinema tarihine adını yazdırmış kaç kişi var acaba? 44 yıllık sinema kariyerine 76 film sığdırmış Betti'yi kuru kuruya Pier Paolo Pasolini'nin yakın arkadaşı ya da gözde oyuncusu diye nitelemek onun sanat gücünü, diğer sanat dallarına yatkınlığını, hümanist ve ilerici yanını hafife almak demek olur. Betti, İtalyan sinemasının en muhalif, en sıra dışı figürlerinden biri olmasının yanında, stili ve derin oyunculuğuyla, geniş kültürüyle, entelektüel birikimiyle ve militan tavrıyla da önemliydi. Avrupa sanat çevrelerinde de belli bir ağırlığı vardı; Fransa'nın eski kültür bakanı Jack Lang zamanında Fransızlarca "kültür nişanı" ile onurlandırılmıştı.
Zordu onu sevmek; dostları, kavgacı ve saldırgan tutumundan bezmişti. Birçok polemiğin ateşleyicisiydi ve başrolündeydi. İtalyan eşcinsellerinin de büyük dostuydu; yaşamı boyunca hep destek verdi onlara. Yazardı; kitapları vardı; ayrıca dublajdan da para kazanıyordu. Örneğin Şeytan'da (The Exorcist) Linda Blair'i İtalyanca o seslendirmişti. Sinemadan fırsat bulduğunda Vittorio De Sica'yla "Brecht" ve "Kurt Weill" söylemişti. Radyoda da önemli programlara imza atmıştı.
Laura Betti ya da resmî kimliğindeki adıyla Laura Tromboni, 1 Mayıs 1934'te Bologna'da doğdu. Küçük yaşta, babasının ön ayak olmasıyla başladı müziğe. Şöhret için geldiği Roma'da trenden indiğinde iyi bir caz şarkıcısıydı. Ancak, Roma'da şöhret olmak kolay değildi. Gösteri dünyasına önce Walter Chiari'nin kumpanyasında uvertür olarak giriş yapmış, ardından da caz söylemişti küçük lokallerde. Az kazanıyor, kötü evlerde yaşıyordu; büyük kentte tutunmak için her şeye razıydı.
Kısa sürede Roma sosyetesinin dikkatini çekti. Sesini ve fiziğini iyi kullanıyordu. Gazeteler ve dergiler "sahnelere yeni bir jaguarın geldiği" başlıklarıyla süslüyordu Betti'nin boy boy fotoğraflarını. Güzel bir kadındı; Roma'nın çapkınları, playboyları peşine düşmüştü. Ancak, o, yazarlarla arkadaşlığı tercih ediyordu. Art arda, Moravia, Arbasino, Fortini, Parise ve Pasolini'yle dostluk kurmuştu. Onların yardımıyla sanat camiasına kabul edilmiş, ilgi alanları artmış, entelektüel yanı sivrilmeye başlamıştı.
Bir yıl sonra Milano'da tiyatroyu denemiş; oyunculuğu beğenilince 60'ların başında sinemaya transfer olmuştu. Fellini'nin Tatlı Hayat'ında (Dolce Vita) göründüğünde 26 yaşındaydı. Marco Bellocchio'nun Nel Nome di Padre'sinde, Tavianiler'in Allonsanfan'ında, Bertolucci'nin Novecento, La Luna ve Paris'te Son Tango'sunda (Last Tango in Paris), Roberto Rossellini'nin Era Notte a Roma'sında, Mario Monicelli'nin Viaggio con Anita'sında oynadı. Hep iyi yönetmenler çıktı karşısına. Ancak, asıl sıçramayı 1963 yılında tanıştığı Pasolini'nin filmleriyle gerçekleştirdi. Kısa sürede aralarında büyük bir dostluk, arkadaşlık doğdu ve yedi kez Pasolini için kamera karşısına geçti: La Ricotta (1963), Che Cosa Sono Le Nuvole (1966), La Terra Vista Dalla Luna (1967), Venedik'te en iyi kadın oyuncu ödülünü kazandığı Teorem (Teorema, 1968) ve I Racconti di Canterbury (1972).
Ünlü yönetmenin çevresi tarafından da benimsendi Laura Betti. Ettore Scola'nın o meşhur Teras filmini çektiği yerin karşısındaki balkonunda geniş sofralar kurmayı, enfes yemekler pişirmeyi, insanları ağırlamayı, uzun sohbetleri hep sevdi.
2 Kasım 1976, Betti'nin yaşam çizgisinde tam bir kırılma noktasıydı. Bu tarihte Roma yakınlarındaki bir çöplükte ölü bulunan Pasoli'nin ardından büyük acılar yaşadı. 53 yaşında yaşamını yitirmiş yönetmenin sevgilisi değildi ama, onunla pek çok anısı vardı. 12 yılı bir arada geçmiş bu sıradışı dostluğu, sevgiyi, gönül bağını kırk yıl kalbinde yeşerterek taşıdı.
İki hayatı vardı: Sanatçı Betti ve Pasolini'nin Betti'si. John Lennon'ın Yoko Ono'suna benzer bir ruh hali içinde olduğu iddia edilmişti. Gerçekten de belirtiler çok benzerdi; içe kapanma, inatçılık ve tavizsizlik...
1980'de Pier Paolo Pasolini Vakfı'nı kurdu; başkanlığını üstlendi ve yönetmenin anısını sıcak tutmak için çok çabaladı. Pasolini filmleriyle dünyanın dört bir yanını gezdi, konuşmalar yaptı, gösterimlere katıldı. Vakıf bünyesinde toplanan zengin Pasolini mirasını, Betti'nin inatçılığından, kavgacılığından, kararlığından başka hiçbir gücün bir araya getiremeyeceği ortadaydı.
2001'de ise Pasolini için bu kez kameranın arkasına geçti ve P.P.P. e Le Ragioni di Un Sogno adlı belgeseli yönetti. Bu belgesel için çok emek sarf etmişti; dört dörtlük bir şey olmasını istiyordu. Her karede Pasolini'nin neler hissedebileceğini hayal ederek, neler düşünebileceğini hesaplayarak çektiğini söylemişti filmi. Belgesel, 2001'de Venedik'te gösterildi ve ilgiyle karşılandı. 2000'li yıllarda rolünün büyük ya da küçük olduğuna bakmadan birçok filmde rol aldı. İlerlemiş yaşına rağmen hayat doluydu; bir setten diğerine koşarken bir yandan da adeta yıllara meydan okuyordu.
2004'te ani bir kararla, "hep güzel anımsanmak" istediğini söyleyerek her şeyden elini eteğini çekti. 31 Temmuz 2004'te, yetmişini tamamladıktan kısa bir süre sonra Roma'da bir hastanede yaşama veda etti Betti. Ertesi günü, "İtalyan sineması çok önemli bir oyuncusunu yitirdi" başlıklarıyla çıkan gazeteler ilginç bir nota da yer vermişti. Vogue dergisi 1971'de ilginçlik olsun diye ünlülerin ağzından ölüm ilanları yayımlamıştı. Pasolini de, 2001'e kadar yaşayacağını tahmin ettiği Betti'si için şunları kaleme almıştı: "O, trajik bir Marlene Dietrich, tam bir Greta Garbo ve suratında sarışın bebek maskesiyle yaramaz kızı oynayan biri. Eminim ki, mezarında da kendini yine küçücük bir kız gibi hissedecek ve ölümünün diğerlerininkinden daha özel olduğunu düşünecek."

Cumhur Canbazoğlu

To always be remembered as beautiful...

Without having played a leading role, how many people like Laura Betti have achieved the title of 'star' in the history of cinema? To dryly qualify Betti, who squeezed 76 films into her 44-year cinema career, as the most important player and close friend of Pier Paolo Pasolini would be to ignore her humanistic and progressive side and her abilities in the other branches of art.
Betti, besides being one of Italian cinema's most dominant and most extraordinary figures, was important also for her depth of acting, breadth of culture, intellectual accumulation

and her militant attitude. She was influential in European art circles; and was honored by France's former minister of culture, Jack Lang, with the French "Medal of Culture'.
It was hard to like her; friends were fed up with her quarrelsome and aggressive attitude. She was the instigator and played the leading role in many polemics. She was Italian homosexuals' great friend; she supported them her whole life. She wrote; she had books; and she also earned money dubbing. For example, she dubbed Linda Blair's voice in the Italian version of The Exorcist. Whenever she found time away from cinema she would work on "Brecht" and "Kurt Weill" with Vittorio De Sica. She produced many important radio programs.
Laura Betti, or according to her official identity, Laura Tromboni, was born on May 1, 1934 in Bologna. At an early age she started music as her father's prompter. When she got off the train in Rome to become famous she was a good jazz singer. However, Rome was not easy for fame. She first entered show business in Walter Chiari's company and later on she sang jazz in small clubs. She was making little, staying in bad houses and would do anything to survive in the big city.
In a short time she attracted the attention of Roman society. She could use her voice and physique well. Betti's full-length photos would decorate the pages of newspapers and magazines with headlines like: " A new jaguar has come to the stage." She was a beautiful woman; Rome's playboys and lady-killers were after her. However, she preferred the company of writers. She made friends with Moravia, Arbasino, Fortini, Parise and Palolini, back to back. Thanks to them she was accepted into the art community; her areas of interest increased and she began to hone her intellectual skills.
A year later, she tried theatre in Milano; when she received kudos for her acting, at the beginning the 60's, she transferred to cinema. When she appeared in Fellini's La Dolce Vita she was 26 years old.
She played in Marco Bellocchio's Nel Nome de Padre, Tavialiler's Allonsanfan, Bertolucci's Novecento, La Luna and Last Tango in Paris, Roberto Rosellini's Era Notte a Roma and Mario Monicello's Viaggio con Anita. She always had good directors. But her real élan came in 1963 when she met Pasolini and appeared in his films. In a short time, they became great friends and she appeared in seven of Pasolini's films: La Ricotta (1963), Che Cosa Sono Le Nuvole (1966), La Terra Vista Dalla Luna (1970), Teorema (1968) -for which she won best actress award in Venice- and I Racconti di Canterbury (1972).
Laura Betti was also appreciated by the famous director's following. She always loved to set tables, prepare delicious meals, host people and have long conversations on the wide balcony across from the place where the famous Teras film was shot in Ettore Scola.
November 2, 1976 was a breaking point in Betti's life. On this date she experienced great pain after Pasolini was found dead in the trash in the suburbs of Rome. She was not the lover of the dead, 53 year old director, but she had a lot of memories with him. She kept alive this unusual 12-year friendship, love and spiritual bond in her forty-year old heart. She had two lives: Betti, the artist and Pasolini's Betti'. She declared that she was in the same condition as John Lennon's Yoko Onu. The symptoms were really similar; introversion, stubbornness and apathy...
In 1980, she established the Pier Paolo Pasolini Foundation; she was the president and tried very hard to keep the memory of the director alive. She toured the world with Paolini's films, gave speeches and attended showings. Paolini's rich inheritance that was collected in the body of the foundation was only there because nothing could bring it together except

Betti's stubbornness, quarrelsomeness and decisiveness.
In 2001, she got behind the camera for Pasolini and directed the documentary P.P.P. e Le Ragioni di Un Sogno. She put a lot of effort into this documentary; she wanted it to be perfect. She said that she shot the film by calculating how Pasolini would think, imagine and feel in every frame. The documentary was shown in Venice in 2001 and drew interest. During the 2000's she took roles, large and small, in many films. In spite of her advanced age, she was full of life; while running from one set to another, she was competing with her age.
In 2004, after a sudden decision, she said she wanted to be remembered as beautiful and withdrew from public life. On July 31, 2004, shortly her 70th birthday, she passed away in a hospital in Rome. The next day the headlines read "Italian Cinema has lost an important actress" accompanied by an interesting note. In 1971 Vogue magazine published obituaries written by famous people: Pasolini had written that Betti would live until 2001 and said: "She is a tragic Malena Dietrich, a real Greta Garbo. With her blonde baby mask on her face she plays the naughty girl. I'm sure that she will think that she feels like a little girl in her grave and that her death will be more special than any others.'

Cumhur Canbazğlu

Teorem

Theorem / *Teorema*

İTALYA / ITALY, 1990, 98', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Pier Paolo Pasolini
Senaryo / Script: Pier Paolo Pasolini
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Giuseppe Ruzzolini
Müzik / Music: Ennio Morricone
Kurgu / Editing: Nino Baragli
Oyuncular / Cast: Laura Betti, Silvana Mangano, Terence Stamp, Massimo Girotti, Anne Wiazemsky, Andrés José Cruz Soublette, Ninetto Davoli, Carlo De Mejo
Ödüller / Awards
Venedik Film Festivali "Volpi Cup - En İyi Kadın Oyuncu - Laura Betti" / Venice Film Festival "Volpi Cup - Best Actress", 1968

1968 ilkbaharı... Postacı, elinde telgrafla Milanolu zengin bir ailenin kapısını çalmıştı. Telgrafta, ertesi gün o aileye bir misafirin geleceği yazılıydı.
'Tanrı misafiri' genç (T. Stamp) evde kaldığı zamanın büyük bölümünü kitap okuyarak geçiriyordu. Aile bireylerinden ve hizmetçiden farklıydı; garip bir gizemi vardı. Kısa sürede hizmetçi de dahil evdekilerin hepsini etkilemiş ve birer birer onlarla cinsel ilişkiye girmişti.
Yine, gelen bir telgrafla evden ayrılan bu gencin ardından hiçbir şey eskisi gibi değildi artık. Yıkılan inançların, zedelenmiş değerlerin, parçalanmış alışkanlıkların ağırlığı altında bireyler teker teker klasik rollerinden sıyrılıyor, anne (S. Mangano) önüne gelenle birlikte olmaya başlıyor; baba (M. Girotti) fabrikayı işçilerine bırakarak çekip gidiyor; evin kızı (A. Wiazemsky) kliniğe yatıyor; oğul (A. J. Cruz Soublette) kendini sanata veriyor ve tuvalin üzerine işemeye kadar vardırıyordu çılgınlığı. Hizmetçi Emilia ise (L. Betti) köyüne dönüyor ve misafirin gidişiyle doğan derin boşluğu tinsel destekle doldurmayı beceren tek 'kurban' oluyordu.
Teorem, Pasolini'nin hastalık nedeniyle evde kaldığı uzun bir dönemin ürünüydü; önce dizelere dökmüştü öyküyü Pier Paolo Pasolini; ardından romana aktarmış ve nihayetinde filme çekmeye karar vermişti.
Yıl 1968'di; dönem ise 20. yüzyılın en sert dönemeçlerinden biri. Bu derece keskin, antikonformist ve kışkırtıcı bir yapıtı hazmetmesi zordu kamuoyunun. Her yönden tepki toplamıştı Teorem. İtalya Hükümeti, filmi müstehcenlikle suçlayıp yargılamış, sonuçta 'sanatsal endişe ağır basıyor' gerekçesiyle yönetmen beraat etmişti.
Diğer yanda 'Sol', Pasolini'yi mistisizme kaymakla suçlarken, 'Sağ' da cinselliğin topuzunu kaçırdığını iddia etmişti. Sağ kesim daha sonra hatasını anlayıp filme sahip çıkmış ve ona ahlaki bir misyon yüklemişti. Hatta, Office Cathalique du Cinema (Uluslararası Katolik Sinema Bürosu) özel ödül bile vermişti bu yapıta. Hizmetçiyi oynayan Laura Betti ise 1968 Venedik Film Festivali'nde "En İyi Kadın Oyuncu" seçilmişti.
Bir kez daha Marx'la Freud (filmde Jung'un etkisi de belirgin) arasında bağlantı kurup kaleme sarılan Pasolini'nin filmografisindeki en felsefik yapıt olan Teorem'in asıl mesajı gölgede kalmıştı. Orta sınıfın, kutsallık karşısındaki zavallılığını, çaresizliğini, boşluğunu sorguluyordu yönetmen. Filmin başrolündeki 'orta sınıf'ı kuru kuruya sosyolojik ve ekonomik bir kavram şeklinde değerlendirmiyor, modern insanı ve kof ideolojisini sergilemekte simge olarak kullanıyordu. Ekonomik devrimin ve serbest seksin sonuçlarının en çıplak haliyle belirdiği kuşaktı orta sınıf.
Pasolini, bir dergide yayımlanan söyleşisinde, Teorem'de Hazreti İsa'yı temsil eden genci ailenin içine sokarak skandal yaratmanın peşinden gitmediğini, sadece kutsallığın gücü karşısında orta sınıfın ne derece zayıf kaldığını gerçeküstü bir dille anlatmayı hedeflediğini belirtiyordu. Filmde görüntülere çok şey yükleyerek, sözcükleri ikinci plana çekmişti Pasolini. Fazla söze gerek yoktu. Materyalist dünyanın açmazlarını eleştiren, fazla konuşan ve mesaj aktaran dönemdaş filmlerin aksine, gayet ketumdu Teorem.

Cumhur Canbazoğlu

Spring 1968...a postman with a telegraph rings the doorbell of a rich Milanese family. The telegraph says that the next day a guest will visit that family.
When the young unexpected guest (T.Stamp) stays at home, he spends most of his time reading books. He is different from the family members and the servant; he is weirdly mysterious. In a short time, he affects everyone in the family, even the servant and has sex with each and every one of them.
Again with the arrival of a telegraph, the young man leaves; but nothing is the same any more.
Teorema, is a product of a long period when Pasolini had to stay at home because of illness; first, he put the story to poetry Pier Paolo Pasolini; later he wrote the novel and finally he decided to make a film. The year was 1968; the period was one of the hardest times of the 20th century. It was hard for the public to digest such an anticonformist and provocative work. Teorema created reactions from every side. The Italian government took the film to court for being pornographic; as a result, the director was acquitted because the 'artistic anxiety was more important'.
On the other hand, while the 'Left' accused Pasolini of leaning towards mysticism, the 'Right' claimed that the film had gone overboard on sexuality. The Right later understood its mistake, supported the film and gave it a moral mission. Even the International Catholic Cinema Bureau gave a prize to this film. Laura Betti was chosen 'Best Actress' for her role as the servant in the 1968 Venice Film Festival.
This time the real message of the most philosophical work of the filmography of Pasolini, who had tried to make a connection between Marx and Freud (the influence of Jung is also obvious), was lost. The director was questioning the emptiness, despair and misery of the 'middle class' towards holiness. The main role in the film of the 'middle class' was not evaluated as a dry, sociological and economic concept, but Pasolini was using it as a symbol to exhibit modern man and his empty ideology. The generation that is defined in its most austere manner by economic revolution and the result of free sex is the middle class.
In an interview in a magazine, Pasolini said that he was not after creating a scandal by planting the youth who represented Christ in Teorema into the family but he aimed to explain with a neorealist language how weak the middle class was towards the power of holiness.
By putting emphasis on the images in the film, words are of secondary importance to Pasolini. There was no need for many words. Criticizing the materialist world, contrary to the films of the period that have too many messages and words, Teorema is quite secretive.

Cumhur Canbazoğlu

Yönetmen Biyografisi:
1922'de doğan Pasolini daha sinema endüstrisine girmeden önce 19 yaşında yayınlanmış olan şiiri ile ünlenmişti.1954 yılında yazdığı ilk senaryodan önce birçok roman ve hikaye yazmıştı. İlk filmi Accattone kendi yazmış olduğu bir romanın uyarlamasıdır. Roma'nın gecekondu bölgesinde yaşayan bir pezevenkin hayatındaki şiddeti anlatan bu film o dönemde büyük bir sansasyon yaratmıştı. Son filmi olan Marquis de Sade İtalya'da ve birçok ülkede yasaklandı. Pasolini filmi tamamladıktan kısa süre sonra öldürüldü.

Director's Biography:
Pier Paolo Pasolini achieved fame and notoriety long before he entered the film industry - a published poet at 19, he had already written numerous novels and essays before his first screenplay in 1954. His first film Accattone (1961) was based on his own novel, and its violent depiction of the life of a pimp in the slums of Rome caused a sensation. His last film Marquis de Sade which was banned in Italy (and many other countries) for several years. Pasolini was murdered in still-mysterious circumstances shortly after completing the film.

Filmleri / Filmography:
Salò o le 120 giornate di Sodoma (Salo, or The 120 Days of Sodom), 1976; Il Fiore delle mille e una notte (A Thousand and One Nights), 1974; Dodici dicembre 1972 (The Canterbury Tales), 1972 ; Il Decameron (The Decameron), 1971; Medea (1969); Edipo re (Oedipus Rex), 1967; Mamma Roma, 1962; Accattone (Accattone!), 1961

Pier Paolo Pasolini: Bir Düşün Nedeni

Pier Paolo Pasolini e la ragione di un sogno / *Pier Paolu Pasolini: The reason of a Dream*

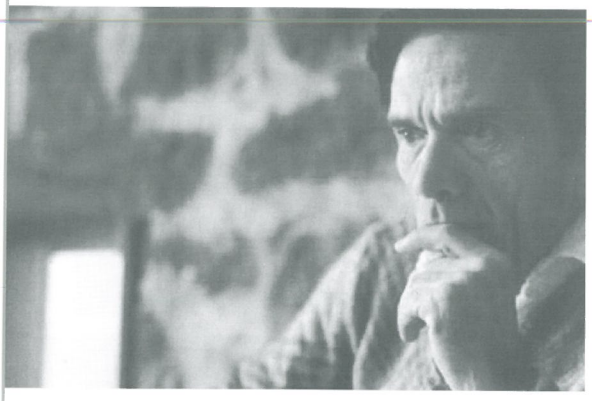

İTALYA / ITALY, 2001, 90', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Laura Betti
Senaryo / Script: Laura Betti, Pasquale Plastino
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Fabio Cianchetti
Müzik / Music: Bruno Moretti
Kurgu / Editing: Roberto Missiroli
Oyuncular / Cast: Francesca Archibugi, Bernardo Bertolucci, Mimmo Calopresti, Mario Cipriani, Franco Citti, Sergio Citti, Pappi Corsicato

Laura Betti'nin, Pasolini'yle 12 yıl boyunca süren, aşkla ve tutkuyla yoğrulan dostluklarına karşılık verebileceği en güzel hediyedir bu film. Sinemanın en uyumsuz yönetmeni Pier Paolo Pasolini'nin 2 Kasım 1976'da bir çöplükte bulunan cansız bedeninin Betti üzerinde yarattığı yıkıma yazılmış bir şiir ya da.

İtalya sinemasının 'hırçın kız'ı Laura Betti'nin ruhunu dengeleyen tek kişi Pasolini'ydi. Onun yedi filminde kamera önündeydi Betti. Ve yıllar sonra, 2001 yılında bu kez kendisi kamera arkasına geçti: Kışkırtıcı Bir Düş: Pasolini. Betti, bu film için çok çaba sarf etti; her şeyin Pasolini kusursuzluğunda olmasını istedi. Her karede Pasolini'nin neler hissedebileceğini hayal ederek, neler düşünebileceğini hesaplayarak çektiğini söylemişti filmi.

Betti'nin filmi yürek parçalayıcı, dokunaklı ve didaktik. Yürek parçalayıcı, çünkü Pasolini gibi karmaşık bir kişiliği gençliğine götürerek zaman parçaları aracılığıyla ona yeniden hayat veriyor. Dokunaklı, çünkü cenazelere has o acı filmin hemen her karesinde duyumsanıyor; Pasolini'nin cesedinin bulunduğu cinayet mahallinin ve çöp yığınının görünmesiyle birlikte olağanüstü dizeler akıyor perdeden seyirciye doğru. Öğretici, çünkü Pasolini'nin gerçekten her şeyi öngördüğü anlaşılıyor. Bugün, tüketim kültürünün bizi tektipleştirmesinden söz ederken onun sesi bize çok uzak görünen zamanları geri getiriyor. Gerisi ise sessizlik.

"Bir film yaptım, çünkü onun bugün gerçekten nerede durduğunu görmek istiyordum. Onun ironisini de içine alan sağlıklı bir çılgınlık bu. Şairin canlı ve kurtulmuş anısını ve belleğini, büyük ve aydınlık bir güneş dairesine koyduğum zamanki final sahnesi bana şunu bir kez daha hatırlattı: Hiçkimse onu oradan çıkarmayı başaramayacak" diyor Laura Betti. Ama ısrarla bu fimin birini 'anmak' niyetiyle yapılmamış olduğunu söylüyor:

"Sevgiden mi doğdu bu film? Benim filmim bir anma değil, şiirsiz de yaşanabileceğini düşünenlerin ortasına attığım bir bomba. Ölümünden beri, 26 yıl boyunca sessiz kaldım, ama içimdeki intikam duygusu dinmedi; Pasolini ile ilgili olanlar ise hiç kaybolmuyor. Her zaman alaşağı edilmesine rağmen sıkılgan ve yüce gönüllüydü o. Onun hakkında olur olmaz her şeyi söylüyor, sonra da röportaj yapmak için peşinden koşuyorlardı. Onun söylemek istediğini anlamayanlar arasında en başta eşcinseller geliyordu..."

Kışkırtıcı Bir Düş: Pasolini, bir sinema ustasına yazılmış etkileyici bir anlatı olmanın yanında, yeryüzünün belki de en güzel dostluk öyküsü...

Uğur Yüksel

A Provocative Dream: Pasolini

This film is the most beautiful gift that Laura Betti could give to Pasolini in exchange for their 12-year friendship that was full of love and passion. Or it could be a poem written for the ruin visited on Betti when the lifeless body of cinema's most inharmonious director, Pier Paolo Pasolini, was found in a dump on November 2, 1975.

The only person who could manage the 'shrew' of Italian cinema, Laura Betti, was Pasolini. Betti played in seventeen of his films and years later, in 2001; it was her turn to be behind the camera. Betti put a lot of effort in this film. She wanted everything to be in Pasolini perfection. By imagining what Pasolini would feel in each frame of the film, she said that she shot the film calculating what he would have thought.

Betti's film is heart rending, touching and didactic. It is heart rending because she revives such a complex personality as Pasolini by taking us back to his youth through patches in time. It is touching because the pain that is peculiar to funerals is felt in every frame of the film. With the view of the dump and the scene of the crime where Pasolini's body was found extraordinary verses flow from the screen to the audience. It teaches a lesson because it is clear that Pasolini really foresaw everything. Today while talking about the consumer culture that conforms us his voice brings us back to times that appear very far away. However, Betti insists that this film was not made to 'remember' someone:

"Was this film born of love? My film is not a 'memorial'. It is bomb thrown among those who think that one can live without poetry. Since his death, I've been silent for 25 years but the feeling of revenge inside of me has never died. Nothing about Pasolini will ever be lost. In spite of being knocked down all the time, he had a shy and eminent nature. Everything was said about him and later they ran after him for interviews. Among those who did not understand what he wanted to say were first and foremost, homosexuals."

Besides being an effective narrative for a master of cinema, A Provocative Dream: Pasolini, is perhaps the most beautiful story of friendship...

Uğur Yüksel

Aşık Erkekler Hattı

Men in Love

Günbatımından Önce

Before Sunset

ABD / USA, 2004, 80', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Richard Linklater
Senaryo / Script: Richard Linklater, Julie Delpy, Ethan Hawke
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Lee Daniel
Müzik / Music: Julie Delpy (şarkı/song), Johann Sebastian Bach, Glover Gill, Jule Styne
Kurgu / Editing: Sandra Adair
Oyuncular / Cast: Julie Delpy, Ethan Hawke, Vernon Dobtcheff, Louise Lemoine Torres, Rodolphe Pauly, Mariane Plasteig
Ödüller / Awards
San Francisco Film Eleştirmenleri Ödülleri "SFFCC Ödülü En İyi Kadın Oyuncu - Julie Delpy" / San Francisco Film Critics Circle, "SFFCC Award Best Actress", 2004

Bundan dokuz sene önce, genç Amerikalı yönetmen Richard Linklater, senarist arkadaşı Kim Krizan'la birlikte dünyanın en 'minimalist' aşk filmlerinden birini yaratmıştı. Amerikalı Jessie ve Fransız Celine'in trende tanışmaları ile başlayan ve o günün gecesinde Viyana'da devam eden bir gecelik ilişkilerinin öyküsünü anlatan Gün Doğmadan (Before Sunrise), "entelektüeller için romantik-komedi" diye tanımlanmıştı birçoklarınca. Gerçekten de 20'lerinin başındaki bu iki genç gece boyunca birbirlerini tanırken, dinden cinselliğe, felsefeden politikaya birçok konuda konuşmuş/tartışmış ve kaçınılmaz olarak da birbirlerine aşık olmuşlardı. Günün sonunda (başka bir deyişle takip eden gün doğmadan) Viyana garında altı ay sonra buluşmak üzere gözyaşları içinde ayrılmışlardı.
O günden bugüne de, filmi izleyen herkes "acaba sözlerini tuttular mı" diye düşünmeden edemedi. Neyse ki böyle meraklanan bir tek biz değilmişiz. Yönetmen Linklater ve oyuncular Ethan Hawke (Jessie) ve Julie Delpy (Celine) yeniden bir araya gelip "Celine ve Jessie'ye ne oldu?" sorusunun cevabına dair doğaçlama bir senaryo yazmışlar. Gün Batımından Önce işte bu birlikteliğin ürünü.
Celine ve Jessie bu kez Viyana'da değil, Paris'te buluşuyorlar. Aradan dokuz yıl geçmiş; Jessie yazar olmuş, Celine ise çevreci bir örgütte çalışıyor. Jessie'nin bir kitabevinde düzenlenen okuma gününde karşılaşıveriyorlar. O anda anlıyoruz ki, Viyana'da verilen sözler tutul(a)mamış ve bir gecede yeşeriveren aşk orada kalmış. O yüzden Jessie ve Celine'in birbirlerini ilk gördükleri o an bizim için de aynı ölçüde heyecan, korku ve özlem dolu. Ama, onlar içlerinden geçenleri yüzlerine ve dillerine yansıtmak konusunda biz izleyiciler kadar özgür değiller ne yazık ki! Üstelik Jessie akşam uçağıyla New York'a dönmek zorunda! Yani gün batmadan önce birlikte geçirecekleri hepi topu 80 dakikaları var. Peki, geride bıraktıkları 9 yıl, 80 dakikaya nasıl sığar? İşte, filmin gücü de bu sorunun yanıtında gizli. Yıllarca birlikte olup konuştuklarını/anlaştıklarını sananların aksine Celine ve Jessie kısıtlı zamana çok şey sığdırmayı iyi biliyorlar. Kesintisiz bir diyalog eşliğinde biz de onlarla birlikte Paris sokaklarında dolaşıyor, sadece bu 80 dakikaya değil ayrı geçirdikleri yıllara da tanık oluyoruz.
Yıllar sonra aşıklar şehri Paris'te buluşan iki kahramanımız, hikayelerine bu sefer de bir virgülle ara mı verecekler, yoksa bu sefer birer yetişkin olmanın verdiği yorgun cesaretle yeni bir cümleye mi geçecekler? Celine'in de dediği gibi; "Anılar harika, ah bir de geçmişle baş etmek zorunda kalmasak!"

Ayşegül Oğuz

Nine years ago, young American director Richards Linklater and his screenplay writer and friend, Kim Krizan, came together and created one of the world's most "minimalist" love stories. Since then, Before Sunrise has been described as the 'romantic comedy for the intellectuals'. The simple story was about the young, charming and sort of pessimistic American Jessie and French belle Celine, who met on a train to Vienna and decided to spend a night walking around in the city. While they were talking about love, religion, sex, philosophy and politics, of course they inevitably fell in love. At the end of the night (just around sunrise) they said goodbye at the train station in tears, while promising each other to meet there six months later. Since 1995, everybody who saw the film wondered if they kept their promises. Thankfully, we were not the only ones who were curious. Director Linklater and actors Ethan Hawke and Julie Delpy came together to write a screenplay and find out what happened next. Before Sunset is the answer to that question.
Nine years have passed, and they meet again in Paris. Jesse has written a novel about their long night together, and at a book signing he looks up, and there she is. They begin to talk again, in a rush, before he has to leave to catch his flight back to America. Before Sunset continues the conversation that began in Before Sunrise (1995), but at a riskier level. Jesse (Ethan Hawke) and Celine (Julie Delpy) are over 30 now, have made commitments in life, and no longer feel -as they did in 1995- that everything is possible. One thing they have learned, although they are slow to reveal it, is how rare it is to meet someone you feel an instinctive connection with. They walk out of the bookstore and around the corner and walk, and talk, and the director Richard Linklater films them in long, uninterrupted takes, so that the film feels like it exists in real time.
Before Sunrise was a remarkable celebration of the fascination of good dialogue. But Before Sunset is better, perhaps because the characters are older and wiser, perhaps because they have more to lose (or win), and perhaps because Hawke and Delpy wrote the dialogue themselves. The film has the materials for a lifetime project; this is a conversation that could be taken up every 10 years or so, as Celine and Jesse grow older.

Ayşegül Oğuz

Yönetmen Biyografisi:
Linklater kendi kendini eğitmiş bir yazar-yönetmen, Amerikan Bağımsız Filmlerinin Rönesansı olarak tanımlanan 90'lı yılların ilk ve en yetenekli yönetmenlerinden biridir. Houston, Texas'da doğan eğitimini Sam Houston Devlet Üniversitesinde tamamladı. İlk filmini 1988 yılında çeken Linklater'ın son filmi en çok beklenen devam filmi olarak tanımlanan Günbatımından Önce.

Director's Biography:
Self-taught writer and director Richard Linklater was among the first and most successful talents to emerge during the American independent film renaissance of the 1990s. Born in Houston, Texas, Linklater suspended his educational career at Sam Houston State University in 1982. He directed his first film in 1988, and his most recent film Before Sunset is the much awaited sequel to Before Sunrise (1995).

Filmleri / Filmography:
The School of Rock, 2003; Live From Shiva's Dance Floor, 2003; Tape, 2001; Waking Life, 2001; The Newton Boys, 1998; Suburbia (Suburbia), 1996; Before Sunrise, 1995; Dazed and Confused, 1993; Slacker, 1991; It's Impossible to Learn to Plow by Reading Books, 1988

Korku Ruhu Kemirir

Angst essen Seele auf / *Ali: Fear Eats the Soul*

ALMANYA / GERMANY, 1974, 93', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Rainer Werner Fassbinder
Senaryo / Script: Rainer Werner Fassbinder
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Jürgen Jürges
Müzik / Music: Rainer Werner Fassbinder, Archivmusik
Kurgu / Editing: Thea Eymèsz
Oyuncular / Cast: Brigitte Mira, El Hedi ben Salem, Barbara Valentin, Irm Hermann, Elma Karlowa, Anita Bucher, Gusti Kreissl
Ödüller / Awards:
Cannes Film Festivali "FIPRESCI Ödülü", Ecumenical Jüri Ödülü" / Cannes Film Festival "FIPRESCI Prize", "Prize of the Ecumenical Jury", 1974
Alman Film Ödülleri "Altın Film Ödülü - Brigitte Mira" / German Film Awards "Film Award in Gold", 1974

Yağmurlu bir gecede başlar her şey. Önünden geçtiği barda çalan müziği sevdiği için içeri giren Emmi, barın müşterilerinden Ali'nin dans teklifini kabul eder. Elini nereye koyacağını, adımlarını nasıl atacağını bilemeyen kırık, beceriksiz bir danstır bu; bir o kadar uyumlu! O geceyi Emmi'nin evinde geçiren Ali, çok yalnız olduğunu söyler ve koluna dokunur Emmi'nin. Birbirlerine sarılan bu iki "yabancı" kendi ülkelerini kuruverirler oracıkta. Ama, dışarıdaki dünya, onların ülkesinden çok daha büyük ve güçlüdür.
Emmi'nin 60'lı yaşlarında temizlikçi bir kadın olması, Ali'nin de Emmi'den genç, işçi, göçmen ve siyah renkli olması kısa zamanda zorbalıkların üzerlerine yığılmasına neden olur. Yabancılıkları buluşturan noktalar bu anlarda dağılmaya başlar ve bu iki yabancının kentleri iç savaşlarıyla yerle bir olur.
Fassbinder'in filmografisindeki belki de en naif film olan Korku Ruhu Kemirir, "imkansız aşk"a dair küçük bir öyküyü anlatıyor. İlkel oyunculuklar, kaba çekimler ve az diyalogla öz bir duyguya bakıyor. Olayları, durumları incelemeye asla girmeden olağan bir öyküyü son derece açık ve yalın bir dille anlatıyor. Onları kıran, yıkan, birbirlerine muhtaç ve sevgi-li kılan şeyleri bir bir, zorlamadan, karıştırmadan sunuyor. Zaten yabancı olanların bir başka yabancıyla karşılaşmalarından, birbirlerine sarılmalarından, aşklarından ve sonunda çekip gitmelerinden öyküler çıkarıp ağlayacakları bir film *Korku Ruhu Kemirir*. Çünkü artık her şey için çok geç! Korku ruhu kemirip yok etti!

Uğur Yüksel

Everything begins on a rainy night. Emmi who goes into a bar because the music played there appeals to her, accepts a dance with one of the bar's customers, Ali. It is an awkward dance in which neither person knows where to put hands or how the feet should go; but it is also so harmonious! That night Ali who spends the night in Emmi's house, says that he is very lonely and touches Emmi's arm. These two 'outsiders' embracing each other establish their own worlds then and there. But the world outside is much bigger and more powerful than theirs is.
In a short time, the fact that Emmi is a 60 year old cleaning lady and Ali is a younger, immigrant worker and the fact that he is dark are the reasons that they are confronted with forceful brutality. The common points that drew them together during these times, disintegrate and these two outsiders are destroyed by their own civil war.
Perhaps the most naïve of films in Fassbinder's filmography, Fear Eats the Soul tells a little story of 'impossible love'. With little dialogue, rough shots and primitive acting, the film examines a pure feeling . It tells an ordinary story in open, plain language without ever examining events and situations. Without complexity and forcefulness, it presents one by one the things that make, break and destroy dependent love.
In any case, Fear Eats the Soul is a film of stories in which outsiders meet other outsiders, embrace them, love them and leave them and cry. This is because it is too late for anything! Fear ate and destroyed the soul!

Uğur Yüksel

Yönetmen Biyografisi:
Fassbinder 1946 yılında Bavyeralı burjuva bir ailenin oğlu olarak dünyaya geldi. İlk uzun filmi bir gangaster filmi olan Aşk Ölümden Soğuktur. Bir sonraki çalışması Katzelmacher Mannheim'da gösterilmiş ve birçok ödüller almıştır. Devam eden yıllarda çekmiş olduğu filmlerle tartışmalar yaratmıştır. 1973 yılında çektiği Korku Ruhu Kemirir ile uluslararası bir başarı yakalamıştır.

Director's Biography:
Fassbinder was born into a bourgeois Bavarian family in 1946. His first feature length film, a gangster movie called Love Is Colder Than Death (1969). His next piece, Katzelmacher (1969), was a minor critical success, garnering five prizes after its showing at Mannheim. In subsequent years, he made such controversial films about human savagery as Pioneers in Ingolstadt (1971) and Whity (1971). His first international success came with Ali: Fear Eats the Soul (1973).

Filmleri / Filmography:
Querelle, 1982; Die Sehnsucht der Veronika Voss, 1982; Lola, 1981; Lili Marleen, 1981; "Berlin Alexanderplatz" (1980); Faustrecht der Freiheit (Fist-Fight of Freedom), 1975; Die Bitteren Tränen der Petra von Kant (The Bitter Tears of Petra von Kant), 1972; Götter der Pest (Gods of the Plague), 1970; Stadtstreicher, Der (The City Tramp), 1966

Cherbourg Şemsiyeleri

Les Parapluies de Cherbourg / *The Umbrellas of Cherbourg*

FRANSA, ALMANYA / FRANCE, GERMANY, 1964, 87', 35 mm., renkli / color
Yönetmen / Director: Jacques Demy
Senaryo / Script: Jacques Demy
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Jean Rabier
Müzik / Music: Michel Legrand
Kurgu / Editing: Anne-Marie Cotret, Monique Teisseire
Oyuncular / Cast: Catherine Deneuve, Nino Castelnuovo, Anne Vernon, Marc Michel, Ellen Farner, Mireille Perrey, Jean Champion
Ödüller / Awards:
Cannes Film Festivali "Altın Palmiye", "OCIC Ödülü" / Cannes Film Festival "Golden Palm", "OCIC Award", 1964
Fransız Sinema Eleştirmenleri Birliği "En İyi Film" / French Syndicate of Cinema Critics "Best Film", 1965
Louis Delluc Ödülleri "Louis Delluc Ödülü"Prix / Louis Delluc, "Prix Louis Delluc", 1963

Mutlu biten mutsuz bir aşk hikayesi olarak tanımlanabilecek Cherbourg Şemsiyeleri, Catherine Denueve'ün yıldız olmasındaki önemli bir basamak ve henüz 21 yaşında olmasına rağmen Fransız sinemasının yıldızlarından biri olma yolunda attığı en önemli adımlardan biridir.
Film, Genevieve (Catherine Deneuve) ve Guy'ın (Nino Castelnuovo) aşkını anlatır. Dul annesi Madam Emery'yle (Anne Vernon) birlikte bir şemsiye dükkanı işleten Genevieve ile, bir garajda tamirci olarak çalışan Guy birbirine aşıktır. Yaşadıkları ekonomik sıkıntılar nedeniyle annesi Genevieve'in, kendisine aşık olan zengin Roland Cassard (March Michel) ile evlenmesini istemektedir. Ancak, Genevieve, Guy'e aşıktır ve gözü ondan başkasını görmemektedir. Guy'in orduya katılmak için 2 yıllığını şehirden ayrılması bütün planlarını altüst eder.
Birbirlerini beklemek için verdikleri sözlere ve "bize güç verecek anılarımız olmalı" demelerine rağmen Guy'in iki ayda sadece bir mektup yazması ve zaman zaman mektupları geciktirmesine Genevieve hamile olduğunun ortaya çıkması da eklenince, Genevieve bekleyemeyeceğini anlar ve Cassard'ın evlenme teklifini kabul etmek zorunda kalır. Bu arada Guy de askerden döner ve Genevieve'in evlendiğini öğrenir. Teyzesini de kaybetmiş olmasının verdiği yalnızlık duygusuyla uzun zamandır içten içe ona aşık olan Medeleine (Ellen Farner) ile evlenir.
Filmin finalindeki trajik karşılaşma, mutsuz biten bir aşkın mutlu bir hayata da yol açabileceğini gösterir.
1964 yılında çekilen, aşk ve kaybetmek üzerine "deneysel" sayılabilecek bu müzikal film üç bölümden oluşur: Ayrılık, yalnızlık ve dönüş. Filmin klasik anlatı yapısını da açıklayan bu bölünme ve bunun filmde ifade edilmesi onu çağdaşlarından da ayıran özelliklerden biridir. Bir diğer özellik ise Jacques Demy'nin filminin dansa, koroya, düetlere, anlatıyı kesen şarkılara yer vermemesidir. Üçüncü özelliği ise diyalog ve konuşmaların yerini tamamen şarkıların almış olmasıdır. Günlük hayatın içindeki bütün konuşmalar, Michel Legrand'ın yaptığı müziklerle, şarkılar aracılığıyla gerçekleştirilir. Demy bu yolla zamanın Hollywood müzikallerindeki müzikal ve müzikal olmayan öğeler arasındaki bölünmeyi de ortadan kaldırmıştır. Anlatıya müzikal bir görünüm kazandırarak bu ikisi arasında bir denge kurmuş şarkıların araya girerek anlatıyı bozmasını engellemiştir. Ayrıca filmde müzik çeşitli evrensel temaları ortaya koymak için kullanmıştır. Özellikle farklı aşkların/sevginin doğasını ve anlamını açıklamak için. Pek çok müzikal gerçek aşkı ve tutkuyu dile getirirken Cherbourg Şemsiyeleri, aşk ilişkisinin daha az fark edilebilir olan bir yanına yönelmiştir. Filmin son özelliği ise, pek çok müzikalden farklı olarak, ikili bir sona sahip olmasıdır. Film hem mutlu hem de mutsuz olarak algılanabilecek bir finali vardır. Genevieve ve Guy birbirlerini seviyor olmalarına rağmen ayrılmışlardır, ancak, yine de filmin sonunu "mutsuz" olarak nitelemek çok kolay değildir. Çünkü ikisi de kendilerine mutlu oldukları yeni bir hayat kurmayı başarmıştır. Film ironik bir biçimde "insanlar ancak filmlerde aşktan ölür" demesine karşın bunu yalanlayan bir bakış açısına sahiptir. Filmin en göz alıcı yanı ise pek çok müzikalde olduğu gibi renklerin kullanımıdır. Demy filmin mekânlara hapsolmuş dünyasını neredeyse bu parlak ve görsel olarak ihtişamlı renklerle dengelemeye çalışmıştır.

Ali Karadoğan

The Umbrellas of Cherbourg, an unhappy love story with a happy ending, was an important step stone in Catherine Denueve's career as a world wide star, while it also contributed significantly to her long way to become one of the most valued French actresses, although she was only 21 at the time of filming.
The film is about the love between Genevieve (Catherine Deneuve) and Guy (Nino Castelnuovo). Genevieve, who runs an umbrella store with her widowed mother Madam Emery (Anne Vernon), is in love with Guy, who is working as a mechanic in a garage.
Because of the economic problems they are facing, her mother wants Genevieve to marry Roland Cassard (March Michel), a rich man who is in love with her. On the other hand, Genevieve is in love with Guy and she can not even think about someone else but him. However, when Guy leaves the town to join the army in Algeria, this changes all of their plans for the future.
Despite their promises to wait for each other, their strong commitment and the unforgettable memories, as Guy writes only one letter in more than two months and Genevieve finds out she is pregnant, she understands that she can not wait for Guy and accepts the marriage proposal of Cassard, even though she does not want to. By that time, Guy returns from the military and finds out that Genevieve has married. Confused by the loneliness he feels, also as a consequence of his aunt's death, Guy marries Medeleine (Ellen Farner), who has been in love with him platonically for a long time.
However, the tragic meeting at the end of the film proves that even a love that ends sadly could open the way for a happy life.
The 1964 film, which can be called an "experimental" musical, falls in three 'chapters': Breaking up, feeling of loneliness and turning back. This separation, which also shows the utilization of the classical mainstream structure throughout the film - as well as its explicit expression - is one of the characteristics that separate The Umbrellas of Cherbourg from others. Another feature of the film is the excellent composition by Jacques Demy, which includes dance, chorus, duets and songs that interrupts the dialogs. The third characteristic of the film is its utilization of songs in behalf of the dialogues and speeches. All of the daily life dialogues are handled through the songs and the music written by Michel Legrand. By doing that, Demy also managed to eliminate the separation between the musical and non-musical figures in the Hollywood musicals.
By enriching the expression with music, he could balance between these two as well as avoiding the distraction which could be a result of interrupting songs. Moreover, the music is used in the film to expose lots of universal themes, especially to explain the nature and the meaning of different kinds of loves. Although lots of musicals talk about love and passion, The Umbrellas of Cherbourg is directed to the less visible side of the love affairs.
The last distinctive characteristic of the film is its double ending. The film has a finale which can be perceived as both happy and unhappy. Genevieve and Guy broke up although they were in love, however, it is still hard to say that the ending of the film is unhappy, because they both managed to build happy lives for themselves. Although the film seems to claim that "people die of love only in the movies", it actually has a point of view which declares this to be false. All the things the film has to say may be summarized in one sentence by one of the leading characters: "What a strange thing it is; the sun and the death stand side by side".

Ali Karadoğan

Yönetmen Biyografisi:
5 Temmuz 1931 doğumlu yönetmen 27 Ekim 1990'da öldü. Savaş sonrası dönemin en önemli ve sıradışı isimlerinden biri olan Demy, Paris'te sinema eğitimi aldıktan sonra once kısa filmler ve animasyonlar çekti. Fransız "yeni dalga" akımının tam bir parçası olmasa da akımın etkilerini taşıyan filmlere imza attı. Demy'e has hüzülü ama tatlı bir dünyayı yansıtan Cherbourg Şemsiyeleri sinema tarihinin en sevilen filmlerinden biri oldu ve Catherine Deneuve'ü bir yıldıza dönüştürdü. Klasik Amerikan sinemasını çok seven Demy kendine özgü bir sinemasal atmosfer yaratarak aralarında Lola, Les Demoiselles de Rochefort, Une Chambre en ville gibi filmlerin de bulunduğu çok sayıda sevilen filme imza attı. Jacques Demy en az kendisi kadar ünlü ve başarılı yönetmen Agnes Varda ile evliydi.

Director's Biography:
One of the outstanding filmmakers of post-war France, Demy is best known for Les Parapluies de Cherbourg / The Umbrellas of Cherbourg (1964), his first musical proper. He studied cinema in Paris. He shared some of the aesthetic concerns of the "new wave" although Demy was not strictly part of it. The Umbrellas of Cherbourg turned Catherine Deneuve into a start and was awarded a prize at Cannes. Some of his other much-loved films include Lola, Les Demoiselles de Rochefort and Une Chambre en ville. Demy, who was married to Agnes Varda died in 27 October 1990.

Filmleri / Filmography:
Trois places pour le 26 (Three Places for the 26th), 1988; La Table tournante, 1988; Parking, 1985; Une chambre en ville (A Room in Town), 1982; Lady Oscar, 1980; The Pied Piper (The Pied Piper of Hamelin), 1972; Peau d'âne (Donkey Skin), 1970; La Baie des anges (Bay of the Angels), 1963; Les Sept péchés capitaux (The Seven Deadly Sins), 1962; Lola, 1961; Ars, 1959; La Mère et l'enfant, 1959; Musée Grévin, 1958; Le Bel indifférent, 1957; Le Sabotier du Val de Loire, 1955

Tiffany'de Kahvaltı

Breakfast at Tiffany's

ABD / USA, 1961, 115', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Blake Edwards
Senaryo / Script: George Axelrod (Truman Capote'nin kitabından)
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Franz Planer, Philip H. Lathrop
Müzik / Music: Henry Mancini
Kurgu / Editing: Howard A. Smith
Oyuncular / Cast: Audrey Hepburn, George Peppard, Patricia Neal, Buddy Ebsen, Martin Balsam, José Luis de Villalonga
Ödüller / Awards:
Akademi Ödülleri "En İyi Müzik - Henry Mancini", "En İyi Orjinal Şarkı - Moon River [Henry Mancini (müzik / music), Johnny Mercer (söz / lyrics)]" / Oscar / Academy Awards "Best Music" "Best Music, Original Song", 1962
Grammy Ödülleri "En İyi Soundtrack Albüm - John Addison / Grammy Awards "Best Soundtrack Album", 1962
Laurel Ödülleri "Altın Laurel - En İyi Şarkı - Moon River (Johnny Mercer, Henry Mancini), Altın Laurel Üçüncülük - En İyi Komedi", En İyi Kadın Oyuncu (Komedi) - Audrey Hepburn", "En İyi Müzik - Henry Mancini" / Laurel Awards "Golden Laurel - Top Song", "3rd place Golden Laurel "Top Comedy", "Top Female Comedy Performance", "Top Musical Score", 1962
Amerika Yazarlar Birliği "WGA Ödülü - En İyi Amerikan Komedisi" / Writers Guild of America "WGA Award - Best Written American Comedy", 1962

"Bugüne dek yapılmış en iyi aşk filmi hangisi?" sorusunu duyduğumuz ilk anda birçoğumuz en dramatik olanların, en ağır melodramların içinde ararız vereceğimiz yanıtı. Oysa bilinçaltımızı hazırlıksız yakaladığımız bir anda ya da rüyalarımızda hatırladığımız aşk filmleri hep o çok samimi, çok naif ve çoğu zaman da biraz eskimiş, oldukça romantik ve biraz da komik filmler olur. Kimi zaman hikayelerinin absürdlüğüne burun kıvırsak da kendi "sıradan" hayatlarımızın koşuşturmacası içinde bizlere mucizeler vadeden ve bu nedenle belki de en vazgeçemediğimiz, "onlarsız olmaz" diyeceğimiz filmler hep bu romantik filmler değil midir? İş tüm bu özel filmler arasından en özelini seçmeye gelince ise, çok ince işlenmiş karakterleri ve onların derin ve bir o kadar da karmaşık analizleriyle, kuşkusuz Tiffany'de Kahvaltı rakipsiz bir galibiyet kazanmayı hak ediyor. Ne de olsa sıradan bir aşk masalı değil, "aşk"ın masalı, Tiffany'de Kahvaltı. Dahası, onu bu denli unutulmaz yapan bir özelliği daha var: Tüm zamanların en zarif, en etkileyici ve bir yanı hep çocuk kalmış kadını; upuzun, derin yırtmaçlı siyah elbisesi, topuz yaptığı saçları, ağızlıklı sigarası ve çıkık elmacık kemikleriyle Audrey Hepburn!..

En basit anlatımıyla, Tiffany'de Kahvaltı için "kendine yeni bir hayat kurma hayaliyle New York'a yerleşen taşralı, özgür ruhlu bir kadın olan Holly Golghtly ile, yazar olma hayallerini gerçeğe dönüştürmeye çalışan ciddi ve kuralcı Paul Varjak'ın New York'ta karşılaşmalarıyla başlayan romantik hikayeleri" demek mümkün. Deli, zarif, güzel ve birine bağlanmaktan korkan Holly ve isimsiz kedisi, bir tesadüf sonucu George Peppard'ın canlandırdığı Paul'un karşısına çıkarlar ve böylece Paul'ün bugüne dek sıkıca ve ciddiyetle kontrol ettiği yaşamı ellerinden kayıp aşkın kontrolüne girer. Ancak, Tiffany'de Kahvaltı gibi bir filmde de sadece bu kadarının olduğunu düşünmek büyük bir haksızlık olur. Zira, Holly Golightly karakteri kendi karman-çormanlığını tüm filme yaymak için hazırdır; öyle ki Holly, hayata bakışını değiştirmek üzere olan bu adamla tanıştığında çoktan Brezilyalı bir milyarder ile evlenmeye karar vermiştir. Tabii, bu kadarla da bitmez; hikayenin tam orta yerinde her şey yeterince karışıkken ortaya bir de eski koca çıkıverir. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, fakir ama gururlu sanatçı Paul'ün onu finanse eden zengin sevgilisi ve Holly'nin para karşılığı hapiste ziyaret ettiği mafya babası da hikayeye katılınca film iyice hareketlenir.

Özetle; Tiffany'de Kahvaltı, birbirine aşık iki insan ve onlara aşık olanları da katınca toplam beş aşıktan oluşan hikayesiyle dopdolu bir romantik komedi.

Tiffany'de Kahvaltı, bunca karmaşanın ve gürültü patırtının arasında çok özel ve etkileyici bir şeyler anlatıyor aslında; "hayatta tutunamamış iki insanın birbirine tutunma çabası"nı... Zengin bir koca bulma hayaliyle partiden partiye koşan "Beşinci Cadde" kızı Holly, ve yazar olma hayallerini gerçekleştirmek için zengin ve yaşlı bir kadınla birlikte olan Paul, aslında klasik bir hikayeyi ilk kez yazmanın ötesinde, iki insanın kırılganlıklarını ve eski kırıklarının üzerinde çırılçıplak ruhlarını kanatma pahasına birbirlerini sevme çabalarını anlatıyorlar bize. Ne de olsa Paul, Holly'den vazgeçemeyeceğini anlasa da, ona delice aşık olan Holly, film boyunca aşka teslim olmayı zayıflık olarak görmekten vazgeçmek için uğraşıyor.

Truman Capote'nin romanından uyarlanan filmin sonu, romanın orijinal sonundan tamamen farklı ve bir nevi "Hollywood sonu" olduğu için kitabın birçok hayranını hayalkırıklığına uğratmıştı. Film vizyona girdiği 1961 yılında tam da bu nedenle tepkilerle karşılaşmıştı. Buna rağmen film, hikayeye olduğu kadar karakterlere gösterdiği özenle de tüm zamanların gelmiş geçmiş en iyi aşk filmlerinden birisi olmayı da başardı.

Tiffany'de Kahvaltı deyince hatırlanması gereken birkaç önemli nokta daha var: Mesela Holly rolünün, kitabın yazarı Capote'nin, hayat hikayesi bu rolle çok örtüşeceği için Marilyn Monroe'da ısrar etmiş olmasına rağmen inceliği ve çocuksuluğuyla bu rol için yaratılmış olan Audrey Hepburn'e verilmesi.... Holly'nin Paul'e pencere pervazında söylediği "Moon River" şarkısı ve belki de en önemlisi Steven Spielberg'den Pedro Almodovar'a kadar birçok yönetmenin filmlerinde Tiffany'de Kahvalti'yı referans vermiş olmaları...

Yeniden çevrimi defalarca gündeme gelmiş bu film, defalarca tekrar çekilse orijinalinin yanısı kadar dahi mükemmel olmayı başarabilir mi, ya da en önemlisi Audrey Hepburn'un ünlü Tiffany's mağazasının önünde yağmurdan kaçarak alışveriş yapmasını onun gibi canlandırabilecek başka bir oyuncu daha dünyaya gelir mi bilinmez. O yüzden beyazperdede gerçek "aşk"ı izlemek için belki de bu son fırsatı hiçbirimizin kaçırmaması gerekiyor.

Ege Tekinbaş

Whenever we come across the question "which is the best love film ever been made?", we look for the answer among the most dramatic stories and the deepest melodramas. However, at the moments when we catch our subconscious instantly or when we are just awaking from a dream, the love films that we remember best are always the ones which are intimate, naive, a little bit old, quite romantic as well as somehow funny. In the chaos of our 'ordinary' lives, aren't those romantic films that promise miracles to us also the ones that we can't live without, even though from time to time we may turn up our nose at their absurd stories? And when it is time to choose 'the one' between all those special films, it is for sure that Breakfast At Tiffany's, with its perfectly written characters and the deep and complicated analysis of those characters deserves to be it. After all, Breakfast At Tiffany's is not a love story; it is the story of love. Moreover, it has one other feature that makes it so unforgettable: The woman who carries her childishness as an asset despite the fact that she was the most elegant, the most attractive woman of all the times; Audrey Hepburn, with her long black dress with a deep vent, her elegant hairstyle, her cigarette-holder and of course her perfect face...

To put it simply, we can describe Breakfast At Tiffany's as "the romantic story between Holly Golightly, a free-spirited country woman coming to New York to form a brand new life for herself and Paul Varjak, a serious and strict man". Holly - a crazy, elegant and beautiful woman who suffers from fear of commitment - and her nameless cat indecently meet with Paul, played by George Peppard, and Paul's strict and seriously controlled life gets out of control and falls under the command of love. However, it would be underestimating to think this is enough for a film like Breakfast At Tiffany's; as the character of Holly Golightly is ready to diffuse her own complicatedness into the film. By the time she meets the man who is about to change the way she sees the life, she has already accepted the marriage proposal of a Brazilian millionaire. Moreover, when everything is already complicated enough, an old husband pops into the story. And as if that was not enough, the rich lover and financer of the poor but proud artist Paul (and the mafia leader who pays Holly to visit him in prison) also join the story.

To sum up, Breakfast At Tiffany's is a romantic comedy full of five lovers including two people deeply in love with each other and three people who are in love with them. Between so much fun and chaos Breakfast At Tiffany's tells something really special as well as impressive: Two people, who couldn't hold on to life, struggling to hold on to each other. The story of the 5th Avenue girl Holly (running between parties to catch a rich husband) and Paul (who is going out with a rich and older woman in order to realize his dream of being a novelist) tell us about two people's struggle for love, despite their bleeding souls, which are naked in their already broken hearts and past offenses. Even though Paul figures out he can never let Holly go, Holly (although deeply in love with Paul) struggles with her feelings throughout the film, because she believes that letting go of herself for love is a weakness.

As the Hollywood style ending of the film was significantly different from the ending of the original novel (written by Truman Capote), Breakfast At Tiffany's broke the hearts of the fanatics of the novel. And because of that, the film came across with many critics in 1961 - the year it was shown in the theatres. Despite that fact, as a natural consequence of its careful attention for characters as well as the story, Breakfast At Tiffany's managed to become one of the best romantic films of the cinema history.

There are some more important points about Breakfast At Tiffany's. For example, the role of Holly was given to Audrey Hepburn - who was born for that role with her elegancy and childishness - despite Capote's insistence on Marilyn Monroe, whose life story was significantly similar to Holly's. Also the unforgettable song "Moon River" sang by Holly for Paul at the window has become a classic after the film. And maybe most importantly, it should be said that many directors, including Steven Spielberg and Pedro Almodovar, made references to Breakfast At Tiffany's in their own films.

Although a remake of Breakfast At Tiffany's has been discussed many times, it is for sure that none of the new versions - if there will be any - will be half as perfect as the original one. It is also for sure that there can be no actress who can do window-shop in front of Tiffany's under the rain shower as perfect as Audrey Hepburn. This is why we should not miss that last opportunity to see the real love on the big screen.

Ege Tekinbaş

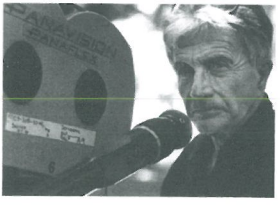

Yönetmen Biyografisi:
1922 yılında Amerika'da doğan Edwards sinema kariyerine oyuncu olarak Ten Gentlemen from West Point filmi ile başladı. Sonrasında birçok filmin senaryosunu yazdı ve popüler TV dizileri yarattı. Birçok önemli filme imzasını atan Edwards'ın en önemli filmlerinden bazıları: Operation Petticoat, Breakfast at Tiffany's, Experiment in Terror, Days of Wine and Roses, The Pink Panther ve A Shot in the Dark.

Director's Biography:
Born in 1922 in USA. He acted in a number of films, beginning with Ten Gentlemen from West Point (1942) and wrote for a number of others, beginning with Panhandle (1948). He created the popular TV series. Nearly simultaneously he directed a diverse body of films: Operation Petticoat, Breakfast at Tiffany's, Experiment in Terror, Days of Wine and Roses, The Pink Panther and A Shot in the Dark.

Filmleri / Filmography:
Son of the Pink Panther, 1993; Switch, 1991; Sunset, 1988; Date, 1987; That's Life!, 1986; A Fine Mess, 1986; 10, 1979; The Tamarind Seed, 1974; Wild Rovers, 1971; The Pink Panther: A Shot in the Dark, 1964; The Pink Panther, 1963; Days of Wine and Roses, 1962; Experiment in Terror, 1962; This Happy Feeling, 1958; Mister Cory, 1957; He Laughed Last, 1956; Bring Your Smile Along, 1955

Dişi Kuşun Yuvası

Lady Bird

Bu sene 8.si yapılacak olan Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali, etkisi ve sürekliliğiyle iyi bir geleneğe sahip oldu. Bu festival, Ankara'nın kültür ve sanat ortamını mayıs ayında birçok ilginç programla zenginleştiren estetik ve sosyal bir olay haline geldi. Festival, filmlerini göstermek ve kendi bakış açısını dünyaya tanıtmak için özel bir tartışma ortamı bulan kadın yönetmenlere ve oyunculara iyi bir fırsat sunuyor. Çünkü kamuoyunda hâlâ erkeklerin bakış açısı hakim ve bu, kadın bakış açısından oldukça farklı.

Festivalin "Kadın ve Aile" konusunun ele alınacağı "Dişi Kuşun Yuvası" başlıklı bölümünde Almanya sinemasından örnekler izleyeceğiz. "Kadın ve Aile" konusu, hem bireysel hem de toplumun bütün kesimini ilgilendiren önemli bir konu. Aile konusunun dünyanın yarısını oluşturan kadınlar açısından erkeklere oranla hâlâ daha fazla önem arz ettiği tespiti, günümüzde bile hâlâ geçerli. Yine de bu konu gittikçe daha fazla irdeleniyor ve erkeklerin aile ilişkileri de daha güçlü bir biçimde vurgulanıyor. Sosyologlar, normal bir aile ortamı içinde yaşadıkları takdirde hem kadınların hem de erkeklerin daha sağlıklı ve uzun yaşadıklarını savunuyor. Fakat bugün aileye bakış açısının merkezinde artık büyük aile değil, evli çiftler arasındaki bire bir ilişki yer alıyor.

Festivalin bu bölümünün özelliği, bakışların günümüz ailesi çerçevesinde günümüz kadını üzerinde yoğunlaşmış olması. Artık geleneksel ve dar bir hukuksal çerçevede olmasa bile, sosyolojik anlamda aile hâlâ "ataerkil" sıfatıyla tanımlandığı için, kadının aile bağlamındaki rolü sorunu günümüze kadar özel bir sorun olarak kabul edildi. Sorun, ailenin hangi yönde gelişeceği (veya gelişmesi gerektiği) ve kadının aile içerisinde hangi rolü alabileceği sorunudur. Bu konu aile ile toplum arasındaki ilişkiyi de kapsar, çünkü günümüz ailesi ve eşler arasındaki ilişki yasal/toplumsal olarak tanımlanmaktadır. Burada, çalışan modern kadınların da çoğunlukla aile kurmayı arzu ettikleri de göz önünde bulundurulmalıdır. Zira, festivalin bu bölümü, kadın-erkek eşitliği ve aile tezadından değil, iç içe geçmiş bağlantılardan hareketle oluşturuldu.

Bir Kadın Filmleri Festivali'nin merkezini, elbette ki filmler oluşturur. Sinema sanatının güzel yanı, anlatımsal bir üslupla bizleri zor konularla kolayca karşı karşıya getirebilmesi ve gerek uzun metrajlı filmler gerekse belgesellerle ufkumuzu açarak bize kendi deneyimimizin ötesinde deneyimler aktarmasıdır. Bu nedenle kadın filmleri, kadın hareketi açısından bu denli önem kazandı ve dünyanın birçok kentinde Kadın Filmleri Festivalleri hayata geçirildi. Kesin bir şey var ki, o da uluslararası kadın hareketi olmadan, dünyada kadının konumunun iyileştirilmesinin düşünülemeyeceği. Bu nedenle, çeşitli ülkelerden gelen ve o ülkelerde kadının durumu hakkında çekilmiş filmler, küçümsenmeyecek derecede önem arz ediyor.

Kadın Filmleri Festivalleri çerçevesinde düzenlenen paneller kadınların buluştuğu forumlar olarak önemli bir rol oynamaktadırlar. Bu forumlar kadın sorunlarına doğrudan değinme ve özellikle kadın yönetmenlere uzun metrajlı filmleri ve belgesellerine yansıttıkları deneyimleri hakkında sorular yöneltme imkanı sunar. Bu yıl 8. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali, festival programının "Kadın ve Aile" bölümüne paralel olarak "Sinema ve Televizyonda Roller, Modeller ve Biz Kadınlar" başlıklı bir panel düzenledi. Hayatımız özellikle televizyondan aktarılan imgelerle belirlendiği için, "Ben kimim ve kim olmak istiyorum?" sorusu kişisel önem, "Kız çocukları nasıl eğitiliyor?" sorusu aile açısından önem arz etmekte ve "Günümüzde kadınlar nasıl olmalıdır? Günümüzde aileler nasıl olmalıdır? soruları ise toplumun bütünü açısından önem arz etmektedir. Modern toplumda sunulan çeşitli roller için biz kadınların ikna edici kişisel bir bakış açısı bulması gerekmektedir.

Festivalde görüşmek üzere!..

Sabine Hagemann-Ünlüsoy

Ankara Goethe Enstitüsü Müdürü / Goethe Institute Manager, Ankara

Almanya sinemasından iki kadın: Ula Stöckl ve Jutta Brückner

1938'de Batı Almanya'nın Ulm kentinde doğan Ula Stöckl ve 1941'de Düsseldorf'da doğan Jutta Brückner, savaş sonrası Almanyası'nda sırtlarında "faşizmin yükü" ile büyüyen bir kuşağın çocuklarıydı. Vahşetin izleri o kadar belli, kurbanları ve şahitleri o kadar ortadaydı ki, yakın tarihle yüzleşme kaçınılmazdı. Milliyetçilik toplumda lanetlendi: O kuşak, hayatında hiçbir askerî geçit töreni görmemiş, her hafta başında okulda askerî disiplinle milli marşı (milli marşın "En büyük Almanya, başka büyük yok" satırları yasak) bağıra bağıra hiç söylememişti. Bayrak törenleri ancak 70'li yılların sonunda televizyon yayını bittiğinde ekranda görülürdü.

Sinemada (özellikle Doğu Almanya'da) tek tük "suçlular aramızda" filmleri çekildi, ancak, Alman toplumu ve sineması, İtalya'da olduğu gibi "yeni gerçekçilik" akımı içinde acı gerçekleri ele almadı. "Ekonomik mucize" ile yeni (ya da eski) zenginler ortaya çıktı ve küçük burjuva yaşam biçimi değer kazandı. Toplum, özellikle aile ve kadının rolü konusunda tutucu bir ahlak anlayışını önemsedi.

Adorno, "Ausschwitz'ten sonra şiir yazmanın mümkün olmadığını" yazarken, sinemada "Dağların Kızı Heidi" ve "Bir Prensesin Gençlik Yılları" filmleri beğeniyle izleniyordu. Psikolog A. Mitscherlich ise toplumu "yas tutmayı bilmeyen bir toplum" olarak tanımlıyordu.

Jutta Brückner'in "Bolluk İçinde Açlık Yılları" filmi, o dönemi, yani 1953-56 yıllarını anlatıyor. Bir anne ile kızının sevgi-nefret ilişkisi içinde birbirlerine olan bağımlılığı, filmin eksenini oluşturuyor. Beklentilerini, cinsel arzularını ve kadınca duygularını bir türlü ifade edemeyen 15-16 yaşlarındaki kız, büyümeyi bilmiyor. Film, Batı Almanya Cumhuriyeti' nin "ergenlik çağında" yaşayan küçük burjuva ailenin refah arayışını, korkuları ve paranoyalarını, ahlakını ve yaşam biçimi biçimini titizlikle gözler önüne seriyor.

Bir yandan soğuk savaşın antikomünist paranoyası ilerici akımları bastırmaya çalırken, diğer yandan gençler merak ettikleri diğer ülkelere gidiyordu. Çünkü dünyaya açılmak, Fransızlarla, Yahudilerle dost olmak istiyorlardı. J

Hem Jutta Brückner hem de Ula Stöckl gençliklerinde bir ara Fransa'da ve İngiltere'de yaşadılar. Fransız yeni dalga sinemasının ürünü olan filmleri yakından takip ettiler. 28 Şubat 1962'de Oberhausen Kısa Film Festivali'nde bir grup genç sinemacı, bir manifesto ile "Baba sinemasının" öldüğünü ilan etti: "...Yeni sinema yeni bağımsızlıklar ister. Yeni sinema branşın geleneklerden, ticari bağlardan ve çıkar grupların baskısından bağımsız olacak... Yeni Alman sineması hakkında çok net içerikli, biçimsel ve ekonomik tasarımlarımız var... Eski sinema öldü, yeni sinemasına inanınız."

Bu manifestonun ardından, eğitimde yeni bir zihniyet hakim oldu. Ula Stöckl 1963'ten itibaren Ulm'deki "Hochschule für Gestaltung"da sinema eğitimine başladı. Okulun ilkelerini Günther Hörmann şöyle açıklıyordu: "Öğrencilere kişilik kazandırmak, kendi iradelerini kullanabilmelerini sağlamak, hayallerini gerçekleştirmeleri için onlara özgürce çalışabilecekleri ortamlar yaratmak, medyanın topluma karşı sorumluluğunun farkına varmak..."

Ula Stöckl bu dönemde ilk kısa filmi olan "Antigone"yi çekti. Bunu, "Lise Diplomanız Var mı?" ve "Pazar Günü Saat 17" adlı deneysel belgeselleri izledi. 1968'te, mezuniyet filmi olan "Kedi Dokuz Canlıdır"a imzasını attı. Bu film, Almanya sinemasının ilk feminist filmi kabul edilir. Bu filmde Ula Stöckl kendine öz bir tarz geliştirdi; mizah ve yergi içeren bir filmdi bu; erkekler ve kadınlarla ("sözde" özgür kadınlarla) dalga geçiyordu. Profesyonel ve amatör oyuncular bu filmde yan yanaydı. Stöckl, "sinéma directe" (yönetmen sineması?) ve hafif kameranın getirdiği özgürlüğü kullandı, belgesel tekniğiyle kurmacanın olanaklarını birleştirdi ve zaman zaman çılgın denilebilecek kurgu tekniklerine başvurdu. Bu film, dağıtım şirketinin iflas etmesi yüzünden yıllarca vizyona giremedi.

Ula Stöckl yeni Alman sinemasından Edgar Reitz ve Alexander Kluge ile, Jutta Brückner ise Norbert Kückelmann ve Volker Schlöndorff ile çalıştı.

1968'te yükselen anti-otoriter hareket, erkeğin rolünü ve erkek sistemini sorgulamaya başladı. Ula Stöckl'ün birçok filminde hedefi, kadınların sorunlarını anlayan sözde ilerici erkeklerdi. Kamuoyunu meşgul eden kadın konuları ise "Anti Baby hap" ile sağlanan cinsel özgürlüktü. 68'lilerin sözde rahat yaşamı simgeleyen "aynı kadınla iki kez yatan, sistemin parçası olur" deyimi kadın hareketi "sosyalist efendileri tutucu çüklerden kurtulalım" derdi.

O dönemde kadınlar, kürtaj cezalandıran yasanın kaldırılması ve eşit işe eşit ücret verilmesi konusunda büyük bir mücadele verdi.

Ancak, kadın hareketinin ünlü yönetmeni Helke Sander'e göre, o dönemde kadın yönetmenlerin filmleri için seçtikleri konular, toplumda konuşulmayan ve bastırılan konular olduğundan, kadınlar seslerini duyurmak için yarı profesyonel belgeseller ve didaktik filmler yapmaya yöneldiler. O filmler kamuoyunda, kadın filmlerinin kuru slogancı, hiç hayal gücü olmayan filmler olduğu gibi bir izlenim yarattı. Bu yüzden sinema ve televizyon dünyasında yönetici pozisyonundaki erkekler, bu konulara değinmeyi reddediyordu. Bunun üzerine kadınlar kendi kendilerine örgütlenmeye başladılar. 1974 yılında Berlin'de ilk büyük kadın filmleri festivali düzenlendi ve "Kadın ve Film" adlı bir dergi çıkarılmaya başlandı.

Jutta Brückner 1975'te ilk uzun metrajlı filmi "Doğruyu Yap ve Kimseden Korkma" (Tue recht und scheue niemand!), belgesel tarzda, fotoğraflarla kurgulanmış bir filmdir ve bir kadının özgeçmişini, küçük burjuva kapitalist yaşam biçimi üzerinden anlatır.

Ula Stöckl'ün filmleri, 68'lilerin ciddi, sloganvari, toplumsal konuları işleyen filmlerinden farklıdır. Yönetmen, bir kadın olarak yaşadıklarını, hayallerini, çevresini, bireysel sorunları ve ütopyaları anlatır filmlerinde. Stöckl'ün filmleri özneldir: "Doğal olarak, işlediğim konu beni ilgilendirir, çok derine inerim. Sanırım filmlerimdeki karakterlerin hepsi bir biçimde hayatımda oldu. Ya da hayatımın belli dönemlerinde ben onlar 'oldum'."

Filmlerinde hayal gücünü oldukça radikal bir biçimde kullanır Ula Stöckl. Şok yaratmayı sever. Erkekler ve kadınlar onun filmlerinde aynı şekilde dehşete düşer. "Bence sinema, edebiyatın dışında, cezalandırılmaksızın radikal olunabilecek tek alandır. Çünkü herkes sinemadaki ölümün gerçek değil kurmaca bir ölüm olduğunu bilir. Hayatta kalma marifeti, hayal gücü ile ilgilidir. Hayat mücadelesi ya da intikam düşleri kadınlarda da erkeklerle de aynı. Ancak, kadınlara hep şu öğretilir: 'Siz saldırgan değilsiniz, naziksiniz, duyarlısınız...' Kadınlar da 'Bir terslik olursa saldırgan olamam, en fazla oturup ağlarım' diye şartlandırılar kendilerini. Bu, yanlış bir eğitimdir. Kadınlara hep 'Siz saldırgan değilsiniz, olamazsınız' derseniz, bu aslında 'Siz yaşamayı bilmiyorsunuz' demek olur.

Ula Stöckl, filmlerinde kadınlara farklı bir açıdan bakar: "Onların kendilerini sadece sömürülen ya da kahraman olarak görmelerine fırsat vermiyorum... Filmlerimden hiçbiri sorunlara basit çözümler önermez, herkez? kendi kararını kendi vermeli... Önemli olan, seyircinin, mevcut durumları, kendisinin de içinde olduğu durumlar olarak görebilmesi."

Ayrıca o dönemde bazı kadın yönetmenler, kadın bedeni üzerindeki baskı ve sömürüyü filmlerinde işlemeye başladılar. Bu filmlerde kadın bedeni olanca doğallığıyla ve çıplaklığıyla sergilendi. Ancak, medya sahipleri, her türlü örf-âdeti, geleneksel ahlakı, hatta aile kavramını sorgulayan bu tarz filmleri yayınlamaktan çekindiler.

Jutta Brückner 1984'ten itibaren Berlin Görsel Sanat Akademisi Film ve Video Bölümü profesörlerinden biridir. Ula Stöckl ise sinema çalışmalarının yanı sıra Berlin ve Venedik Film Festivallerinin ön seçici kurulunda görev almaktadır..

Thomas Balkenhol / ODTÜ GİSAM

Aklın Uykusu

Der Schlaf der Vernunft / *The Sleep of Reason*

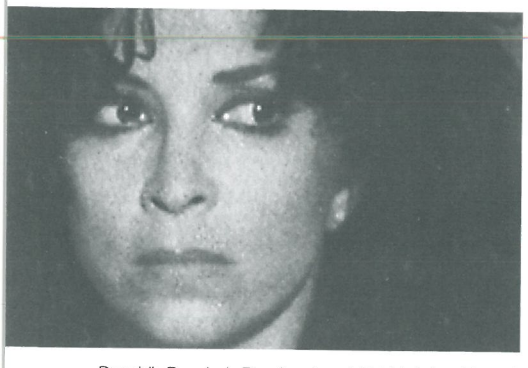

ALMANYA / GERMANY, 1983, 82', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Ula Stöckl
Senaryo / Script: Ula Stöckl
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Axel Block
Müzik / Music: Helmut Timpelan, Hugo Wolf, Elisabeth Schwarzkop
Kurgu / Editing: Christel Orthmann
Oyuncular / Cast: Ida Di Benedetto, Pina Esposito, Therese Hämer, Christoph Lindert, Ingrid Oppermann, Christina Scholz, Marta Bifano, Stefania Bifano
Ödüller / Awards:
Alman Film Ödülleri "Gümüş Film Ödülü" / German Film Awards "Film Award in Silver", 1985
Alman Kamera Ödülü "Mansiyon - Axel Block" / German Camera Award, "Promotional Award", 1984

Dea akıllı, Dea alımlı, Dea duyarlı ve aktivist bir doktor, Dea yabancı bir ülkede kendine dünya yaratmış bir italyan, sürgünde bir "Medea". Kocası onu genç bir kadınla aldatıyor, Johanna, Dea'nın asistanı... Artık birer yetişkin olan kızları çoktan ondan uzaklaşmış, üstelik bir de annesi var onlarla yaşayan, torunlarıyla sürekli çatışma halinde. Yerel bir ilaç firmasının yan etkisi bol ilacına karşı yürüttüğü kampanyada meslektaşları ile çalışıyor, kocası ise uğruna kampanyalar başlattığı bu firmanın tarafında. Hayatta her an bir şeyler olabilir ve öngöremediğimiz kişisel trajedilerle karşı karşıya kalabiliriz diye düşünürken, kocası, genç Johanna için onu terk edip Dea'yı haklı çıkarıveriyor. Her şey, bir neden - sonuç ilişkisi çerçevesinde yürür diye düşünen Dea, ancak radikal adımlar atarak bu gidişatı dönüştürebileceğine karar veriyor. İşte tam da bu noktada biz de sürgündeki Medea ile tanışmış oluyoruz.
Aklın Uykusu, kariyerinde 20'yi aşkın filme atan Ula Stöckl'ün en başarılı filmi olarak anılıyor bir çok kaynakta. Haksız bir tanımlama da değil, filmin kahramanı Dea, tıpkı "tanrıça" Medea gibi tüm dünyaya karşı mücadele veriyor çünkü. Kendine ihanet eden kocası, şımarık kızları, onu çevreleyen dünyadaki dayanışma ve duyarlılık eksikliği ve tüm ilaç endüstrisine karşı tek başına Dea. Yüksek tansiyonlu bir dolu ilişkinin iç içe geçtiği insan ruhunun, ama özellikle de kadın ruhunun karmaşıklığını ustaca yansıtan bir film Aklın Uykusu. Psikolojik baskı mekanizmasının ince ama keskin sunumunu üç nesilden kadınlar üzerinden anlatan film; tüm çelişkiler ve hayal kırıklıklarını siyah beyazın çarpıcı estetiğiyle görselleştiriyor. Ama hayat asla siyah beyaz değil ve çoğu zaman o ara renkler öykünün asıl yazarı oluyorlar. Genellikle yanlış değerlendirilen ve sunulan "kadın filmi" kavramına, kadınların entelektüel ve duygusal dünyası boyutundan yaklaşan, agresif, cesur ve çarpıcı bir film *Aklın Uykusu*. Bir çok festivalde ödüller kazanmış, hala eskimemiş, eskitilememiş bir film.

Ayşegül Oğuz

Dea is intelligent, Dea is attractive, Dea is sensitive and an activist doctor. Dea is an Italian who set up a new life in a foreign country, living like "Medea". Her husband betrays her with a young woman, Johanna, Dea's assistant. She is also estranged from her daughters who have already grown up. Dea's elderly mother, who also lives in the house, is in constant conflict with her granddaughters. Dea works with her colleagues in a campaign against a domestic firm which produces a pill with harmful side effects. For years Dea and her husband Rheinhard defend opposing sides. Dea's theory that she lives in a world in which any minute unforeseen tragedies can turn daily life into a nightmare becomes reality: The man that she loves tells her that he is going to leave her for Johanna. Dea sees all events as an unavoidable pattern of cause and result. In her mind this can only be changed by radical decisions. In this very moment, we meet "Medea".
The Sleep of Reason is regarded the best film of Ula Stöck's cinema career, which counts more than 20 films. It's not an unjust definition though; because of the fight of Dea, representing Medea the goddess, against the rest of the world. Against her unfaithful husband, against her immature daughters, against society's lacking comradeship and against the entire pharmaceutical industry. The film successfully reflects the complexity of the human soul, in which we can see a couple of tense relationships. The representation of the subtle mechanisms of repression, played out between the three contrasting generations of women, and the shrill contrasts embodied by the beautiful main character gives the film a certain openness and turns its poetic black-and-white pictures into a magical and hermetic cinematic world. However life is never solely black and white; and those shades between black and white are, most of the time, the real writer of the story. The Sleep of Reason is an aggressive, brave and striking film, approaching the concept of "women's film", which is usually misinterpreted and misapprehended, from the women's intellectual and emotional world. It received many awards in film festivals. A film that is still new and fresh.

Ayşegül Oğuz

Yönetmen Biyografisi:
Stöckl Almanya'da doğdu. Fransızca ve İngilizce dilleri üzerine eğitim aldıktan sonra o dönemde daha yeni kurulmuş olan Hochschule fuer Gestaltung'da film üzerine çalıştı. Birçok kısa film çektikten sonra ilk uzun filmi olan Kedi Dokuz Canlıdır'ı 1968 yılında yönetti. Yaklaşık yirmi yıldır Kadın Çalışmaları ve Film Çalışmaları konusunda eğitim veriyor ve yönetmenlik yapıyor. Stöckl halen Orlando'da Florida Üniversitesi'nde Film Okulu'nda ve Dijital Medya Bölümü'nde professor oalrak çalışmalarına devam ediyor.

Director's Biography:
Ula Stöckl was born in Ulm/Germany. After studying languages in France and England, she studied film at the then newly founded department of film at the Hochschule fuer Gestaltung (HfG) in Ulm. After several short films, she wrote and directed her first long feature film The Cat Has Nine Lives in 1968. For almost twenty years now, Stöckl has been teaching /directing Womens Studies and Film Studies, first in Australia, then at the German Film & Television Academy (dffb) in Berlin from 1994-1998, and in the USA since 1985. At present, she is a professor at the School of Film and Digital Media of the University of Central Florida in Orlando.

Filmleri / Filmography:
Das Alte Lied..., 1992; Rede nur niemand von Schicksal, 1991; Der Schlaf der Vernunft, 1984; Die Erbtöchter (The Heire), 1982; Eine Frau mit Verantwortung (A Woman with Responsibilities), 1978; Ein Ganz perfektes Ehepaar, 1974; Geschichten vom Kübelkind, 1971; Das Goldene Ding (The Golden Thing), 1971; Antigone, 1964

Bolluk Ülkesinde Açlık Yılları

Hurgerjahre ineinem reichen lan / *The Hunger Years: In a Land of Plenty*

ALMANYA / GERMANY, 1980, 113', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Jutta Brückner
Senaryo / Script: Jutta Brückner
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Jörg Jeshel, Rainer März
Müzik / Music: Johannes Schmölling
Kurgu / Editing: Anneliese Krigar
Oyuncular / Cast: Britta Pohland, Sylvia Ulrich, Helga Lehner, Claus Jurichs, Ismail Mahdu
Ödüller / Awards
Berlin Uluslararası Film Festivali "FIPRESCI Ödülü" / Berlin International Film Festival "FIPRESCI Prize", 1980

1980'de Berlin Film Festivali'nde Fipresci ödülünü kazanan Bolluk Ülkesinde Açlık Yılları duygusal açlığın yarattığı yıkıcı etkiyi eleştirel ve çarpıcı bir dille anlatıyor.
Film, 1950lerde savaş sonrasının parçalanmış Almanya'sında geçiyor. Bütün bir Batı Almanya'nın eski değerleri canlandırma ve yeni değerler üretme telaşıyla yaşadığı bu dönemde, orta sınıf bir aileden bir anne-kız arasında yaşanan tahrip edici sevgi-nefret ilişkisine tanık oluyoruz. Anne de kız da birbirlerinin beklentilerini karşılamaktan uzaklar, ama hayatlarında olduğu gibi birbirleriyle olan ilişkilerinde de sıkışıp kalmışlar. Çocukluktan çıkıp genç kızlığa geçtiği dönemle nasıl başedeceğini bilemeyen Ursula, annesinin sakin ve ve mesafeli tarzını ise ilgisizlik ve umursamazlık olarak değerlendiriyor. Bu da anne-kız arasındaki bu ilişkiyi açmaza sokuyor. Film, Ursula ve annesini, dünyada ne olup bittiğini, dünyadaki yerlerini ve içlerindeki dünyayı anlamakta zorlandıkları üç yıllık bir periyotta takip ediyor.
Jutta Brückner'in filmi, karakterlerden ve zamandan oluşan bir mozaik; anne kız ilişkisini anlatan tüm psikolojik dramalar içinde en özellerinden bir tanesi. Ursula'nın kendini bulma sürecini kırılgan, hüzünlü ve lirik bir üslupla anlatıyor Brückner. Aniden gelen zenginliğin ve iç çatışmanın sonucunda dengesi bozulan bir orta sınıf ailenin ve hayatın boşluğundan bunalmış kızının öyküsü, yani savaş bitmiş, yeni bir ülke/dünya yaratılıyor ama yeni cephelerde soğuk savaşlar yaşanmaya devam ediyor. Ailesi yeni kazandığı orta sınıf kimliğiyle, Ursula'yı eğitimi ve yaşam tarzı konusunda yönlendirmeye çalışırken, Ursula onların değerlerine, ideallerine ve kurallarına karşı tepki gösteriyor;hayata ve aşka dair kendi kurallarını, ideallerini ve bağımsızlık anlayışını geliştiriyor.
1950lerin Almanya'sını, kişisel çatışmaları, problemleri ve politik ortamı diyalektik bir bağlantıyla anlatıyor Brückner. Takıntılı eylemler, duygusal bastırmalar ve gizli korkular, genç bir kızın kendi bedenine tepkisi, aslında dönemin sosyo-politik yapısına bir tepkiyi simgeliyor.

Ayşegül Oğuz

Hunger Years in a Land of Plenty, which received the FIPRESCI Prize at the Berlin Film Festival in 1980, shows the destructive outcomes of emotional hunger. The film takes place in the Federal Republic of Germany in the '50s, when it was still a torn country after the war. A time for 'restoring old values and consuming new goods'. The film tells the story of a mother and her daughter and their destructive love-hate relationship. Neither lives up to the other's expectations, but nevertheless they are stuck with each other. It is the story of a girl who has to grow up, but doesn't know how to. The film follows them over three years of their life, in which they don't understand the world, their place in it or the world inside them. Raised in a family broken by sudden wealth and inner conflict, the girl is revolted by the emptiness of their life. It is a story of Cold War on all fronts. Ursula's petit-bourgeoisie parents want her to get an education and achieve a better life. But as Ursula grows older, she gradually begins to doubt her parents' norms and values and discover her own inclinations towards love, sensuality and independence.
Jutta Brückner's film is a mosaic of times and characters. Among the mother-daughter films drawing in-depth psychological portraits of the parents' generation of the fifties, Jutta Brückner's film is without a doubt the most significant. A film about self-realization made with a brittle, sad and often lyrical beauty.
A serene and consistent film that explores the dialectic connection between interpersonal conflicts, personal problems and the political climate of 1950s Germany. Obsessive acts, emotional repression and secret fears - the repressive attitude of the girl towards her body also speaks of the socio-political reality of that era.

Ayşegül Oğuz

Yönetmen Biyografisi:
Jutta Brueckner Berlin, Paris ve Münih'te Siyaset Bilimi, Felsefe ve Tarih eğitimi aldı.Bavyera TV'si, Bavyera Stüdyoları, Ula Stöckl ve Schloendorff için film senaryoları yazdı. 1975 yılından beri yönetmen olarak çalışmalarına devam ediyor.

Director's Biography:
Jutta Brueckner studied Political Science, Philosophy and History in Berlin, Paris and Munich and wrote film scripts for Bavarian Television (BR), Bavaria Studios, Ula Stöckl and Schloendorff. She has been a director since 1975, with several award-winning films.

Filmleri / Filmography:
Hitler Kantate, 2005; Revolution und andere gefaehrliche Sachen, 1998; Lieben Sie Brecht?, (film essay, 1993); Ein Blick und die Liebe bricht aus, 1986; Luftwurzeln, 1982; Laufen lernen, 1982; Hungerjahre - in einem reichen Land, 1980; Ein ganz und gar verwahrlostes Maedchen, 1980; Tue recht und scheue niemand, 1975

Sorumluluk Sahibi Bir Kadın

Eine Frau mit Verantwortung / *A Woman with Responsibilities*

ALMANYA / GERMANY, 1978, 72', 16 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Ula Stöckl
Senaryo / Script: Jutta Brückner
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Mario Masini
Müzik / Music:
Kurgu / Editing: Bettina Lewertoff
Oyuncular / Cast: Christina Scholz, Nikolaus Dutsch, Erwin Keusch Hanna Burgwitz, Evi Hörbiger
Ödüller / Awards:
Baden Baden Film Gösterim Günleri "Gösterim Ödülü - Christina Scholz" / Baden-Baden Days of Teleplay "Teleplay Award", 1979

Sadece isminin çağrıştırdıklarıyla bile izleyiciyi kışkırtan bir film Sorumluluk Sahibi Bir Kadın. 12 yaşından itibaren ailede anne sorumluluğunu üstlenmiş, hayatı boyunca kendi istek ve ihtiyaçlarını bastırmış Helga'nın hayatına tanık oluyoruz bu filmde. Yıllar önce ikinci sınıf algılanmaktan bezip babasından boşanan annesinin tüm sorumluluklarını üstlenen Helga için "normal", başkalarının isteklerine ve ihtiyaçlarına öncelik tanımak olmuş. Okulu bitirip au-pair olarak Paris'e gittiğinde bambaşka bir dünyayla ve daha da önemlisi kendisiyle tanışır Helga. Geri dönmek istemez, ancak babasına itaatsizlik etmeyi göze alamadığı için bu isteğini hayata geçiremez.
Döndüğünde hayatının kontrolü yeniden kayıp gider ellerinden. Bir adamla tanışır ve ne evlilik ne de çocuk hayali varken hamile kalır. Babası kürtaj yaptırmasına izin vermez ve üstelik bu genç adam evlenmek istemektedir. Helga itiraz edecek, reddedecek gücü bulamaz kendinde. Bir zamanlar babasına ait olan hakimiyet şimdi kocasına geçmiştir ve içinden çıkılmaz bir çembere sıkışmıştır. Görmezden gelinen, ihmal edilen ihtiyaçları bir noktadan sonra kontrolü eline alır ve Helga'nın sağlığı bozulur. Temizlik konusunda obsesif kompolsif birine dönüşüp iş göremez hale geldiğinde Helga 22 yaşındadır.
Ula Stöckl bir tahribat öyküsü anlatıyor. Duygusallığa yer olmayan bir hayatta tahrip olmuş bir genç kadının öyküsü. Filmin en vurucu özelliği ise "öfke" duygusundan yoksun olması. Bırakın nefret dolu olmayı, kimse agresif bile değil. Baba aslında kızını seviyor, ama hassas kızına duygusuz ve nutuk çeker bir tarzda yaklaşıyor. Helga çok genç yaşlardan itibaren kendi isteklerini bastırması gerektiğini öğreniyor sessizce. Kayınvalidesi makul ve yumuşak kalpli bir kadın, kocası anlayışlı, hoşgörülü bir adam, ama gene de Helga'nın eksikliğini duyduğu şeyin ne olduğunu anlayabiliyoruz
Çoğu zaman kadın karakterlerinin sorunlarına ihtiyaçlarına kolay yanıtlar arayan yönetmenlerin aksine Stöckl bu "ikinci el" yöntemi kullanmayı reddediyor. Sorumluluk Sahibi Bir Kadın hikayesini olabildiğince hassas ve duyarlı anlatan, izleyiciden tek beklentisi anlayış ve empati olan bir film.

Ayşegül Oğuz

A movie which provokes the audience even by the implications of its name, A Woman With Responsibility. In this film, we witness the life of Helga, who has taken on the role of 'mother' in her family since she was 12 and suppresses her own wishes and needs for her entire life. For Helga, it is "normal" to give priority to other's wishes and needs. She carries all the responsibilities of her mother, who divorced her husband years ago because she was fed up with being perceived as second-class throughout her life. When Helga goes to Paris as an au-pair after finishing school, she meets a totally different world - and more importantly, she meets herself. She doesn't want to go back; but since she doesn't dare to be disobedient to her father, she can't bring this dream into life. She loses control over her life again when she returns. She meets a man and becomes pregnant, while she dreams of neither a marriage nor a child. Her father will not let her have an abortion, and moreover, this young man wants to marry her. Helga can't find the strength to object or to refuse this situation. The responsibility which her father once had for her is transferred directly to her new husband. Whereas her father's dominance would eventually have come to a natural end, her husband's control seems as if it will last her whole life. But her suppressed and neglected needs gradually take their toll. When she becomes an invalid as the result of a compulsive cleaning obsession, Helga is only 22 years old.
Ula Stöckl tells this tale of the destruction of youth with her very own feeling for emotionless family situations. What is striking is the complete absence of "anger": No one is aggressive, not to mention hateful. The father loves, but admonishes his sensitive daughter in such a dry and Victorian manner, that she early and quietly learns to suppress her own needs. The mother-in-law is sensible and warm-hearted, the husband tolerant - and yet we understand the complete absence of feeling which the young woman experiences. Whereas impatient directors are all too ready to provide easy answers for their female characters, Ula Stöckl refuses to use second-hand models. This tender and loving film doesn't look for excuses. It rather calls for understanding and empathy.

Ayşegül Oğuz

Kusursuz Bir Çift

Ein Ganz Perfektes Ehepaar / *A Very Perfect Couple*

ALMANYA / GERMANY, 1974, 90', 16 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Ula Stöckl
Senaryo / Script: Ula Stöckl
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Andrea Dubreuil, Alfred Hürmer
Müzik / Music: Miles Davis, Marilyn Monroe, Judy Garland
Kurgu / Editing: Milo Leske
Oyuncular / Cast: Doris Kunstmann, Gerd Baltus, Susanne Schaefer, Hans-Peter Hallwachs, Christoph Quest

Yakın zaman önce sinemalarımıza gelen Mike Nickhols imzalı Daha Yaklaş (Closer) gibi orta sınıf ahlak anlayışına ve ikili ilişkilerdeki dinamiklere cesur bir bakış atıyor Kusursuz Bir Çift.
Angela ve Robert 10 yıldır evli ve hala çok aşık bir çifttir. Robert'in genç ve çekici arkadaşı Claudia'yı haftasonu için eve getirmesi bile mutluluklarını bozmaz, ta ki Robert Claudia ile her şeye taze bir başlangıç yapmak istediğini söyleyene kadar. Angela ve Robert, ihanet dahil her türlü olasılıkta ilişkilerini bir şekilde toparlama ve sürdürme kararı almışlardır ve Angela bu anlaşmaya uyarak, Claudia'dan kurtulmayı başarır. Bunun sonrasında Robert, Angela'ya daha da aşıktır artık. Ama bir süre sonra Angela bir doktora aşık olur ve Robert'ı terketmeye karar verir. Angela, Robert'in daha once kendisinin yaptığı gibi, anlaşmaları gereği onu geri kazanmak için çaba göstermesini umar, ama Robert Angela'yı şaşırtarak onu geri kazanmak için hiç bir şey yapmaz.
Kusursuz Bir Çift, tutkuların önemli bir rol oynadığı şiirsel bir film. İlişkilerde özgürlük tartışmalarına katkıda bulunmaktan çok, iki insanın birlikte olma/yaşama durumlarına eğiliyor. Biri psikiyatrist, diğeri televizyonda evlilik danışmanlığı yapan açık fikirli bir çiftin kendi problemlerini çözme çabalarını, Claude Chabrol'u anımsatan bir tarzla anlatıyor. Kusursuz Bir Çift'i ilginç bir film yapan özellik, özel alanlarımızla profesyonel yaşamlarımızı yan yana koyarak cesur bir sosyal eleştiri yapması. Bir dakika romantik bir aşk öyküsü izlediğinizi düşünürken bir sonrakinde sürükleyici bir polisiye izler gibiyiz.
Yönetmen Ula Stöckl ilişkide kadın ya da erkeğin özgürlüğünü savunmak gibi bir amacı olmadığını söylüyor. Tek yapmak istediği kadın ve erkeklerin nasıl da farklı duygusal dünyalara sahip olduğunu göstermek. Daha açık fikirli ve hoşgörülü olmaya dair her türlü çabamıza rağmen farklı duygusal dünyalarımız hem ihtiyaçlarımızı hem de duygularımızı ifade ediş yöntemimizi farklı kılıyor çünkü.

Ayşegül Oğuz

Just like Mike Nichols' Closer, which we've seen recently in cinemas, A Very Perfect Couple is also an almost perfect satire of modern middle-class ideologies.
Angela and Robert have been married for 10 years and are still very much in love with each other. They give each other complete freedom. They advise each other on their professions. In other words, a perfect couple. Their happiness is not disrupted when Robert brings his young friend Claudia home for the weekend. Yet very soon Claudia becomes, for Robert, the woman with whom he would like to "start everything afresh with". According to a mutual agreement between Angela and Robert, which stipulated that despite infidelities all means are allowed to keep the marriage going, Angela "gets rid of" Claudia. Robert thanks her for this decision with extra tender love. However a while later, Angela falls in love with a doctor and decides to leave Robert. She desperately waits for Robert to fetch her back. She wants him to act according to their agreement. Yet surprisingly Robert backs out of the marriage.
A Very Perfect Couple is a poetic film in which dreams and desires play a major role. It shouldn't be seen as a contribution to the discussion of emancipation - this film is about partnership and how two people live together.
This is the comic story of how an open-minded couple, he a psychologist and she a TV marriage guidance counselor, "solve" their problems. The style is reminiscent of and a homage to Claude Chabrol.
What makes A Very Perfect Couple interesting is the juxtaposition of the cozy domestic sphere with the social criticism of the professional world. One minute you feel like you are in a tacky love story, the next you are watching a classy crime film, or a society drama screenplay. What is astounding is that all the various scenes and styles merge, and that at the end of the film, the entire love story holds the balance. Ula Stöckl is not campaigning for women's liberation, or for that matter for men's liberation. She simply shows how women and men occupy very different emotional worlds, and therefore have different needs as far as expression of affection goes - despite every attempt to be tolerant.

Ayşegül Oğuz

Kedi Dokuz Canlıdır

9 Leben Hat die Katze / *The Cat Has Nine Lives*

ALMANYA / GERMANY, 1968, 86', 35 mm., renkli / color

Yönetmen / Director: Ula Stöckl
Senaryo / Script: Ula Stöckl
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Dietrich Lohmann
Oyuncular / Cast: Liane Hielscher, Kristine Deloup, Jürgen Arndt, Antje Ellermann, Alexander Kaempfe, Heidi Stroh

Ula Stöckl öncü bir kadın yönetmen. Almanya'da daha ne kadın hareketi ne de kadın sineması varken Stöckl Kedi Dokuz Canlıdır'ı çekmişti. Üstelik bu film Ula Stöckl'ün film okulundan mezuniyet filmiydi. Ama Almanya'nın ilk feminist filmi olarak keşfedilmesi zaman aldı ve bir süre sonra kült bir filme dönüştü.
Oldukça rahat ve izleyicisi ile flört eden bir tarzda kadınların günlük deneyimlerini, tutkularını ve fantazilerini anlatıyor Kedi Dokuz Canlıdır. Stöckl, kadınların tutkularını metaforik bir yolla anlatırken kadın erkek tüm izleyicilerini şoke etmeyi başarıyor. Aslında tüm çalışmalarında izleyiciyi şoke etmeyi başardığı söylenebilir. Stöckl, filmlerinde amatör ve profesyonel oyuncuları birlikte kullanırken, hayatı, rüya/fantazi sekanslarıyla sade, ama yer yer rahatsız edici bir gerçekçilikle anlatıyor. 1968'de daha kadınlar kendilerini film çekerek yeni yeni ifade etmeye başlamışken yapılmış olması Kedi Dokuz Canlıdır'a asıl önemini kazandırıyor. Film; kadınları, vücut dillerini, tepkilerini, konuşma biçimlerini ve uyum sağlamak için gösterdikleri bilinçaltı çabayı incelerken çok özel bir dünya yaratıyor. Düşünceler, duygular ve parçalanıp açığa çıkmış sorunlarla dolu bir dünya.
Titizlikle gözlemlenmiş detaylarla dolu bu dünyada, kahramanlarına derin bir sempatiyle yaklaşıyor Stöckl. Bu kahramanlar aslında ne istediklerini çok iyi biliyorlar ama çoğu zaman bunun farkında değiller. Ula Stöckl'i bir çok yönetmenden ayıran en önemli özellik neyden bahsettiğini çok iyi biliyor olması. Anlattığı dönemi, sorunlarını ve bireylere hissettirdiklerini çok iyi biliyor. "Herhangi bir konu" hakkında yapmıyor filmlerini. Kadınlar hakkında kendince bir yolla konuşuyor ve bu yönüyle de Agnes Varda'yı hatırlatıyor. Üstelik bunu Varda'nın yolundan gittiğini iddia eden bir çok yönetmenden çok daha stilize ve doğru bir şekilde yapıyor. Çılgın kurgusuna rağmen bir bütün olarak akıp giden film, derin ve hüzünlü bir yap boz gibi aslında. Bir kadın yönetmenin, kadınlara, onların incinmiş duygularına ve bağımsız olma arzularına izlenimci ama neredeyse çıplak bakışı Kedi Dokuz Canlıdır.

Ayşegül Oğuz

Ula Stöckl is a pioneer of women's film. At a time when Germany had neither a women's movement nor women's films, she made the film The Cat Has Nine Lives (1968). It was her graduation film from the Institute for Film at the School of Design in Ulm, and it wasn't until years later that the film was re-discovered as West Germany's first "feminist film" and it became a cult film of the 60s. Stöckl portrays the everyday experiences, desires, sexual acts and fantasies of different women in a relaxed, flirtatious and meandering manner. Stöckl shocks both men and women with her use of cinematic metaphors for female lust. These elements of shock run through all her work. Other cinematic trademarks in this, her first film, also guide her later film work: Such as the use of amateur and professional actors, or the bringing together of fantasy and dream sequences with raw elements of footage of real-life situations.
The Cat Has Nine Lives is important, because it was made at a time when women were just beginning to tell their own stories using their own pictures.
The films bring together different atmospheric profiles. The film studies four women by looking at their body language, their reactions, their ways of speaking, their subconscious attempts to fit in. It creates a world consisting of thoughts, emotions, ripped open problems. It reveals, through use of meticulously observed and lovingly enacted details, sympathy for all the women, who actually know full well what they want, but sometimes haven't a clue, and again and again look for confirmation.
What sets Ula Stöckl apart is that she is talking about herself, her situation, the milieu she knows, her problems and her ideals. She doesn't make a film about just anything, but rather about her own affairs. She speaks about women in her own way, and therefore she reminds many of Agnes Varda much more than those who believe that they have learnt Varda's style. Despite its crazy montage, most of the time it also flows as a whole. The Cat Has Nine Lives is a wonderfully beautiful, deeply sad puzzle that centers on what is still socio-politically an explosive problem: The question of, to what extent a woman can be emancipated in a society which is ruled and organized by non-emancipated men.

Ayşegül Oğuz

Belgeseller

Documentaries

Oyun

Play

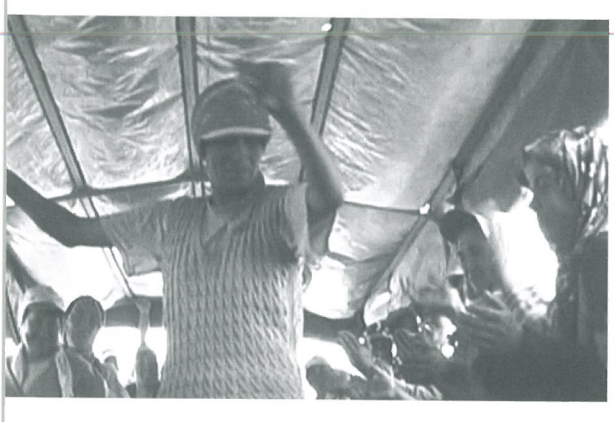

TÜRKİYE / TURKEY, 2005, 70', Digi Beta, renkli / color

Yönetmen / Director: Pelin Esmer
Senaryo / Script: Pelin Esmer
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Pelin Esmer
Müzik / Music: Mazlum Çimen
Kurgu / Editing: Pelin Esmer
Oyuncular / Cast: Behiye Yanık, Cennet Güneş, Fatma Fatih, Fatma Kahraman, Hüseyin Arslanköylü, Naşide Kahraman, Nesime Kahraman, Saniye Cengiz, Ümmüye Koçak, Ümmü Kurt, Zeynep Fatih

Behiye, Cennet, Fatma F., Fatma K., Nesime, Saniye, Ümmü, Ümmüye ve Zeynep Toros dağlarında bir köyde yaşayan, günlerini tarlada, inşaatta, evde ve bitmek tükenmek bilmeyen işlerde çalışarak geçiren dokuz köylü kadındır. Kadınlar yaşamın ezici yükünü hafifletmek için bu defa bambaşka bir nedenle bir araya gelirler. Amaçları kendi hayatlarından yola çıkarak bir tiyatro oyunu yazmak ve oynamaktır. O zamana kadar kapısından bile geçmeye korktukları okulda toplanırlar; müdür Hüseyin beyle çalışırlar; kendilerine bile anlatmaya çekindikleri hayat hikayelerini ortaya döker, hayatlarıyla yüzleşirler. Günlerce, köyün erkeklerinin meraklı bakışları altında, durmak yorulmak bilmeden çalışırlar, tartışırlar ve bir oyun çıkarırlar. "Kadının Feryadı!".
Bu belgesel film, oyunun oluşma sürecini ve kadınların bu süreçte geçirdiği değişimi anlatıyor.

Behiye, Cennet, Fatma F, Fatma K, Nesime, Saniye, Ümmü, Ümmüye and Zeynep are nine women who live in the Taurus Mountains in the Mediterranean region of Turkey. These women work in the fields and at home all day long. In order to lighten the burden of their lives, they decide to do something different. They agree to write and play a theatre play based on their lives. They begin to meet in the school (where they've never been before) and cooperate with the school principal. In this way they begin to elaborate their life stories, which they have never openly discussed before. They work really hard for days and come up with a play called "Cry of Women". This documentary shows the process of preparation and the change that the women experienced.

Yönetmen Biyografisi:
1972'de İstanbul'da doğdu. Boğaziçi Üniversitesi'nde sosyoloji eğitimi aldı. Mezun olduktan sonra Yavuz Özkan'ın sinema atölyesine devam etti. 1995'ten sonra çeşitli Türk ve yabancı yapım belgesel, uzun metraj sinema ve reklam filmlerinde yönetmen yardımcılığı yaptı. 2002 yılında ilk filmi olan Koleksiyoncu'yu çekti. Aynı yıl Kar adlı deneysel bir film de çekti. Halen Kadir Has Üniversitesi Radyo Televizyon Sinema Bölümü'nde belgesel film üzerine ders vermektedir. Oyun, çektiği son filmdir.

Directon's Biography:
Born in 1972 in İstanbul. After her graduation from the Department of Sociology at Bosphorus University she participated in Yavuz Özkan's Cinema Workshops. Since 1995 she has been working as a director assistant for feature films, documentaries and commercials. In 2002 she directed her first documentary, The Collector. The same year she shot the experimental film Snow. Today she gives lectures on documentary film making at Kadir Has University. Her most recent work is Play.

Filmleri / Filmography:
Oyun, 2005; Kar, 2002; Koleksiyoncu, 2002

Görünmeyen Emek

Invisible Labour

TÜRKİYE / TURKEY, 2004, 25', Betacam, renkli / color

Yönetmen / Director: Melike Tümer, Özlem Özmen, Ülkü Songül
Müzik / Music: Murat Hasarı
Kurgu / Editing: Tuna Palabıyıkoğlu

Bu film, Atölyemor: Kadınların Sinema Atölyesi'nde biraraya gelen kadınların atölye ve film yapma süreçlerinin belgeselidir. Atölyemor 2004 döneminin kamera arkası...

This film is the documentary of the cinema by the women of Workshoppurple: Women's Cinema Workshop. It is the behind-the-camera of Workshoppurple 2004.

Donakalan

Reduced to Drawers

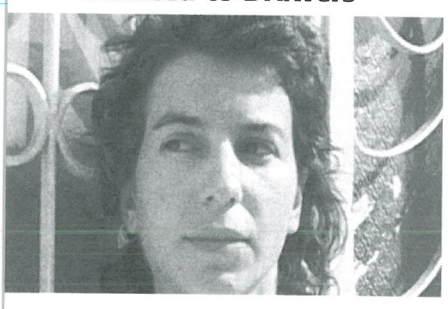

TÜRKİYE / TURKEY, 2004, 5', Betacam, S&B / B&W

Yönetmen / Director: Aslı Bor
Senaryo / Script: Aslı Bor
Müzik / Music: Kitty Solaris
Kurgu / Editing: Aslı Bor
Oyuncular / Cast: Pınar Korun, Güzin Özsiper, Sinan Çağlar
Dünya Hakları / World Sales: Filmmor Kadın Kooperatifi

Ayşe, evden dışarı kaçan kedisinin arkasından fırlayınca üzerinde iççamaşırıyla sokak kapısının önünde kalır. Ayşe'yi küçük ve korkulu bir macera beklemektedir...

When her cat runs out of the house, Ayşe rushes after him but gets locked out on the street in only her underwear. Thus starts a horrifying short adventure for her...

Seyahat

Journey

TÜRKİYE / TURKEY, 2004, 10', Betacam, renkli / color

Yönetmen / Director: Ayşegül Kıvılcım Kesim, Şebnem Hassanisoughi, Tuğba Tekerek
Dünya Hakları / World Sales: Filmmor Kadın Kooperatifi

İstanbul'da kadınların cinsel tacize maruz kalmadan seyahat edebilme/edememesini konu eden film, açık ve gizli/kurgu tanıklıklarla konunun üstüne gider...

This film focuses on women's ability/inability to travel in İstanbul, without being sexually harassed. The subject matter is displayed through overt and covert / edited testimonies...

Annesi Olmayan Haya

Motherless Haya

İSRAİL / ISRAEL, 2004, 14', Betacam, renkli / color

Yönetmen / Director: Haya Zalka (17 yaşında, Etyopya kökenli / 17 years old, family of Ethiopian origin)
Kurgu / Editing: Noa Ben Hagay

Haya'nın annesi doğum sıarasında hayatını kaybetmiştir ve Haya kendisini evlat edinen aileler tarafından büyütülmüştür. Artık abisi ile birlikte yaşayan Haya, annesiz yaşama fikrine alışmaya çalışmaktadır. Şanslı olduğu yönlerde vardır: arkadaşları Haya için bir aile gibidir. Şimdiye kadar yeterince ücadele etmiş olmasına rağmen belgeseli izlediğinizde güçlü ve dayanıklı bu genç kızın gelecekte çok daha iyi olacağını hissediyorsunuz.

Haya's mother died while giving birth to her, and she grew up in orphanages and foster homes.
Now she lives with her brother and tries to cope with the fact that she will never see so much as a picture of her mother. Luckily, her friends are almost like family to her. And although she has had enough to fight with, you get the feeling that the strong-willed and charming Haya will be alright

Aynen Öyle

Nothing But

İSRAİL / ISRAEL, 2004, 14', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Zoe Abiev (17 yaşında, Bukharian kökenli / 17 years old, family of Bukharian origin)
Kurgu/Editing: Ronen Amar

Zoe'nin Rusya doğumlu anne ve babası katı bir disiplinle büyümüşlerdir. Geleneklerine çok bağlı olan ailesi Zoe'nin bir İsrailli ile evlenmesini asla kabul etmeyecektir. Ailesinin "ilkel" olduğunu düşünürken aynı zamanda da kendisi için besledikleri umutları anlamaya çalışmaktadır. Zoe'nin ailesindeki kadınlarla gençlikleri ve yapmış oldukları seçimler üstüne yaptığı konuşmalar, filmin en düşündürücü sahneleri...

Zoe's Russian-born parents are very strict. They stick to tradition and would never accept her marrying an Israeli. But Zoe loves Israel. She considers her parents 'primitive' and balances between rebelling and trying to understand their hopes for her. The most interesting part of the film is the scenes where Zoe interviews female members of her family about their youth and their choices in life.

Beni Olduğum Gibi Kabul Et

Accept Me As I am

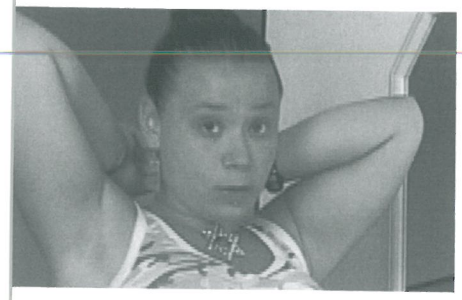

İSRAİL / ISRAEL, 2004, 14', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Vicki Weinstein (17 yaşında, Rus kökenli / 17 years old, family of Russian origin)
Kurgu / Editing: Noa Ben Hagay

Vicki kendine has bir kızdır ve bu şekilde yaşamaktan da hiçbir şikayeti yoktur. Başkaları gibi olmak zorunda değildir. Bazen insanlar ona kilo vermesi gerektiğini söyleseler de Vickie bunu kendine hiç dert etmez çünkü aç olma hissinden nefret eder. Özgüveni ile hayaranlık uyandıran Vickie onu olduğu gibi kabul etmek istemeyenleri umursayacak birisi değildir.

Vickie is one of a kind - and quite satisfied with it. She feels no need to 'fit in' and be like everybody else. People sometimes tell her she should lose weight, but Vickie doesn't care - she hates being hungry. She has an admirable self-esteem, and if people cannot accept her as she is, she just doesn't have time for them...

Bu Hayatta

In This Life

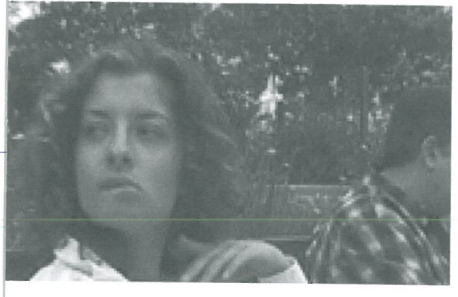

İSRAİL / ISRAEL, 2004, 14', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Mirey Beri (16 yaşında, Türk kökenli / 16 years old, family of Turkish origin)
Kurgu / Editing: Yaron Ben Nun

Bu Hayatta üç yıl önce annesini kaybetmiş olan Mirey'in öz yaşam hikayesini anlatıyor. Mirey, erkek kardeşi ve babası ile birlikte yaşamanı bir şekilde sürdürmeye devam ediyor Ama okul ile ilgili problemler yaşaması, kardeşine annesini nasıl hatırladığını sorması aslında bu yaşadığı hayatın bu hayattan başka birşey olmadığını gösteriyor. Bu hayattı devam ettirebilmek için güçlü olmak zorunda mıyız?

In This Life is a moving portrait of Mirey, who lost her mother three years ago. She and her brother live with their father, and the family is hanging on, but there are touching scenes, like when Mirey interviews her little brother about what he can remember about their mother. Mirey also has problems concentrating in school. But as she says: You have to be strong in this life...

Hint Filmi

Indian Movie

İSRAİL / ISRAEL, 2004, 14', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Natali Rajpurker (17 yaşında, Hint kökenli / 17 years old, family of Indian origin)
Kurgu / Editing: Noa Ben Hagay

Bollywood'un şarklı-danslı filmlerinden ilham alınarak çekilmiş bu film Nathalie'nin gerçek aşkı bulmak üstüne kurduğu bir hayal... Peki bir genç kızın en büyük korkusu gereçeğe dönerse ne olur? Natalie hayal kurmaya devam eder günün birinde kaderi onu gerçek aşkına Hintli bir prense götürecektir!!!

Inspired by the romantic, song-and-dance Bollywood films, Natalie dreams of finding love. But what do you do when a teenager's worst fear comes true? Natalie keeps on dreaming - convinced that her Indian prince is destined to find her one day.

Sadece 18 Yaşındayım

I'm Just 18

İSRAİL / ISRAEL, 2004, 14', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Marwa Abu Suckon [18 yaşında, Arap (Müslüman) kökenli / 18 years old, family of Arab origin (Muslim)]
Kurgu / Editing: Noa Ben Hagay

Filmde, Marwa'yı hayatının kilit noktasında buluruz: 18 yaşına gelmiş olan Marwa'nın talipleri Marwa'yla evlenmek için Arap geleneklerine göre babasından izin isterlerken, o eğitimini tamamlamak, kendisini yetiştirmek istemektedir. Kafasında pek çok soru işareti olan Marwa kararını kendi eşsiz yöntemiyle verir.

Marwa is raised in an Arab family, and as she reaches the age of 18, her parents begin to receive offers of marriage. 'I'm Just 18' gives a nuanced look at the practice of arranged marriages: Although Marwa wants to study, she also does dream of getting married. But why can men study first and marry later, while girls are expected to go straight from their parents' home to marriage, children and the status of housewife?

Timsah Çiftliğim

My Alligator Farm

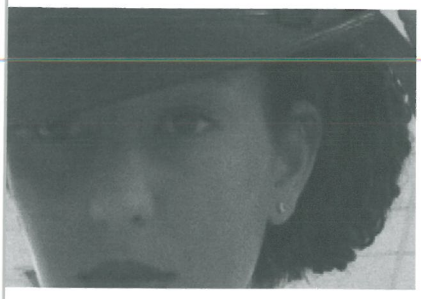

İSRAİL / ISRAEL, 2004, 14', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Adva (Isabel) Saig (18 yaşında, Irak-Yemen kökenli / 18 years old, family of Iraqi-Yemenite origin)
Kurgu / Editing: Yaron Ben Nun

Adva "hoş", zeki, nazik ve bilinçlidir ama bazı sırları vardır. giyinip süslenmeyi ve dans etmeyi sever, dövmeleri vardır... genç bir İtalyan ile yaşadığı gizemli bir olaydan sonra Isabel adını almıştır ve bir de bir timsah çiftliği vardır ya da yoksa hamam böceği mi?

Adva is 'a nice girl'. Intelligent, kind and socially conscious. But she also has secrets. She likes to dress up and dance. She has tattoos. She took on the name Isabel after a mysterious incident with a young Italian. And of course, there's her crocodile-farm - or was it cockroaches?

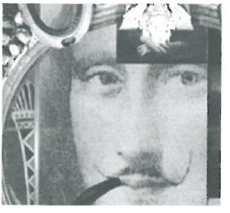

Animasyonlar

Animations

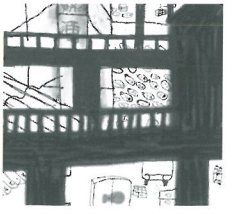

Ada

The Island

ALMANYA / GERMANY, 2004, 8', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Sylwia Kubus
Senaryo / Script: Sylwia Kubus
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Sylwia Kubus
Müzik / Music: Daniel Sus
Özel Efekt / Special Effect: Joern Linke
Kurgu / Editing: Sylwia Kubus

Issız bir adada tek başına kalmış olan bir kadının naif ve melankolik hikayesi... Acaba herhangi biri onun şişenin içine koyduğu notu bulabilcek mi?
A sweet and melancholy story of a woman trapped on an isolated island. Will anyone find her message in a bottle?

Yönetmen Biyografisi:
1977'de Kutno, Polonya'da doğdu. 1996-2001 arasında Lodz Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı okudu. 2001-2004 arasında Lodz Film Akademisi'nde animasyon üstüne çalıştı. 2003 yılından beri Filmakadamie Baden-Wuerttemberg'de Animasyon Enstitüsü'nde öğrenci.

Directon's Biography:
Born 1977 at Kutno, Poland. 1996-2001 English Literature at Lodz University, Poland. 2001-2004 studies of animation at the Film Academy Lodz. 2003 exchange student at the Institute of Animation at the

Filmleri / Filmography:
The Drops, Lala Blues, Darling, The Island, 2004

Aşk Yürüşü

Parade D'amour / *Parade of Love*

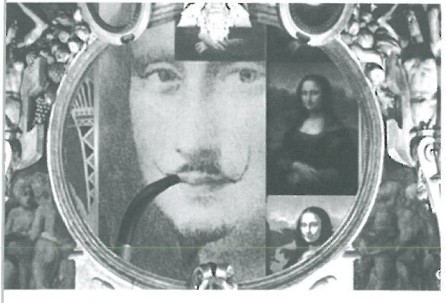

ALMANYA / GERMANY, 2003, 7', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Tamara Sulamanidze
Senaryo / Script: Tamara Sulamanidze
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Tamara Sulamanidze
Müzik / Music: Whynton Marsalis
Kurgu / Editing: Tamara Sulamanidze, Vato Varazy

Ünlü ressamların tablolarının canlanması canlandırılması...
To make Paintings of famous painters be alive...

Yönetmen Biyografisi:
İlk olarak Batı Avrupa Dilleri ve Edebiyatı konusunda Georgia Devlete Üniversitesi'nde daha sonra "Live Action üzerine California Sanat Enstitüsü'nde eğitim aldı. Birçok TV ve video art projelerinde çalıştı.

Directon's Biography:
She studied Western European languages and literature in Georgia State University and "Live Action"-film/video/TV directing in California Institute of the Arts in Los Angeles. She has worked in many TV and video art project.

Filmleri / Filmography:
Le Cinema Georgien, 1999; Ajara TV, 2001; A vant-garde Art, 2001; Parade d'Amour, 2003; Artistic Expressiveness, 2003; International Audiovisual Festival, 2003; 37°C, 2005

Balık Asla Uyumaz

Fish Never Sleeps

İNGİLTERE / UK, 2002, 6', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Gaelle Denis
Senaryo / Script: Gaelle Denis
Animasyon / Animation: Adam Boulter
Kurgu / Editing: Tony Fish
Ödüller / Awards:
BAFTA Ödülleri "En İyi Kısa Animasyon" / *BAFTA Awards "Best Short Animation"*, 2003
Uluslararası Animasyon Filmleri Festivali "Özel Jüri Mansiyon" / *The International Festival of Animated Films, AniFest "Special Jury Mention"*, 2003

Göz alıcı animasyonu ve haiku stili anlatımı ile film, büyük şehirde yaşayan ve iki haftadır uyumayan genç bir kadının öyküsünü anlatıyor. Belki de balıklara gibi? Hayır, balıklar asla uyumaz.
With brilliant animation and haiku-style narration, this film tells the story of a young woman in the big city, who has not slept for two weeks. Maybe she is like the fish? No, because the fish never sleep...

Yönetmen Biyografisi:
1975 Montelimar, Fransa doğumlu olan Gaele Denis Adam hala Royal College of Art'da animasyon bölümünde eğitim görüyor. Daha önce Paris'te Ecole Nationale Superieure des Arts Decoratifs'de ve Kyoto Sanat Üniversitesi'nde (misafir öğrenci), eğitim gördü.
Directon's Biography:
Gaele Denis Adam was born in Montelimar France in 1975. She studies at Royal College of Arts. She also studied at Ecole Nationale Superieure des Arts Decoratif and Kyoto Art University.
Filmleri / Filmography:
Fish Never Sleep, 2002; Abubacar and the Afrodisiac, 2001; Cho wa dada?, 2000; Emma, 1999

Çölün Hikayesi

Historia Del Desierto / *Story of the Desert*

İNGİLTERE / UK, 2002, 6', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Celia Galan Julve
Senaryo / Script: Celia Galan Julve
Animasyon / Animation: David Lopez
Müzik / Music: Lost Acapulco, Androide
Kurgu / Editing: Celia Galan Julve
Ödüller / Awards:
Los Angeles Film Festivali "En İyi Kısa Animasyon" / *Los Angeles Film Festival "Best Animated Short Film"*, 2003
Cannes Film Festivali "Cinéfondation İkincilik Ödülü" / *Cannes Film Festival "Second Prize Cinéfondation Award"*, 2003

Film, 1962 yılında Meksika çöllerinde dolaşmak için hapishaneden kaçan hayali karakter Rosita Guzman, 'La Mocha' efsanesinin izini sürüyor. Kim bu La Mocha, bir noktada "kötü, iyiden daha zengin ve karmaşıktır"a kim karar verdi?

Traces the myth of the fictitious character Rosita Guzman, 'La Mocha', who escaped from prison in 1962 to roam the deserts of Mexico. Who is this La Mocha, who at one point decided that "evil is richer and and more complex than good"?

Yönetmen Biyografisi:
2002 yılında Kraliyet Sanat Koleji Animasyon bölümünden mezun oldu. Mezuniyet çalışması olan Çölün Hikayesi kırkın üstünde festivalde gösterildi.
Directon's Biography:
She graduated from the MA in Animation Direction at the Royal College of Art in 2002. Since then her graduation film History of the Desert has screened at over forty festivals worldwide.
Filmleri / Filmography:
One Minute Past Midnight, 2004; Historia del desierto, 2002

Duman

Smoke

ALMANYA / GERMANY, 2004, 2', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Claudia Romero
Senaryo / Script: Claudia Romero
Animasyon / Animation: Claudia Romero
Müzik / Music: Tilman Ritter
Kurgu / Editing: Claudia Romero
Ödüller / Awards:
Filmwerkstatt Karlsruhe "ZEBRA Şiirsel Film Ödülü" / *Filmwerkstatt Karlsruhe "ZEBRA Poetry Film Award"*, 2004

Yalnızca iki dakika uzunluğunda olan Duman, izleyiciye göz kırpan büyüleyici bir küçük animasyon müzikal. Karşınızda femme fatale!

Barely two minutes long, Smoke is a charmingly animated miniature musical with a twinkle. Meet the femme fatale!

Yönetmen Biyografisi:
1974 yılında Valdivia, Şili'de doğan yönetmen 1997-2003 yılları arasında animasyon üzerine eğitim aldı.
Directon's Biography:
1974 born in Valdivia, Chile. She studied animation between 1997 and 2003
Filmleri / Filmography:
Smoke, 2004; Derrick, 2003; King Of Fools, 2002; Der Kleine Eisbar, 2002

Kelebek Kadın

La Femme Papillion / *The Butterfly Lady*

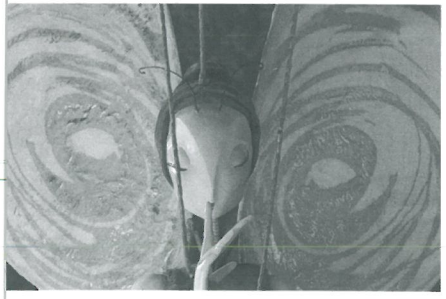

BELÇİKA / BELGIUM, 2003, 10', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Virginie Bourdin
Senaryo / Script: Virginie Bourdin
Animasyon / Animation: Efim Perlis, Marc Umé, Serge Umé, Steven de Beul
Müzik / Music: Geert D'haene
Kurgu / Editing: Arnaud Saulnier

Kelebek Kadın ve onu özgürlüğüne kavuşturmaya çalışan hayranının muhteşem hikayesi... İpler kimin elinde ve siz özgürlüğe hazır mısınız?
A beautiful fable about a lady butterfly and her admirer, who tries to set her free. Who pulls the strings, and when are you ready for freedom?

Yönetmen Biyografisi:
1995'de ESAAT Görsel İfade ve İletişim bölümünden mezun oldu. 1997 yılında Valenciennes Üniversitesi, Sanat ve İletişim yüksek lisasını tamamladı.

Directon's Biography:
She graduated in MST, Mastership of science and technique in art and communication from Valenciennes University in 1997, BTS EVIC in visual expression and communication from ESAAT in 1995.

Filmleri / Filmography:
La Femme Papillion (The Butterfly Lady), 2003 ; Valiant, 2003; Mama, 2003; Banja, 2003; Bonk!, 2003

Limitsiz

No Limit

ALMANYA / GERMANY, 2004, 1', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Heidi Wittlinger
Senaryo / Script: Heidi Wittlinger
Animasyon / Animation: Heidi Wittlinger, Anja Perl, Max Stolzenberg
Müzik / Music: Daniel Sus
Kurgu / Editing: Heidi Wittlinger
Dünya Hakları / World Sales: Filmakademie Baden-Wuerttemberg

Dört yolcusu olan bir araba hareketli bir manzaranın içinde yolculuk eder.
A car with four passengers travelles through an animated landscape.

Yönetmen Biyografisi:
1978 yılında Nagold, Almanya'da doğan yönetmen 1998-2003 arasında Filmakademie Baden-Württemberg Animasyon Bölümünde eğitim aldı.

Directon's Biography:
Born 1978 in Nagold, Germany. 1998 - 2003 studies at the, animation department.

Filmleri / Filmography:
Lockvogel; Auf Herz und Nieren; Ei; Headless; Das Rad; No limits

Rimbaud

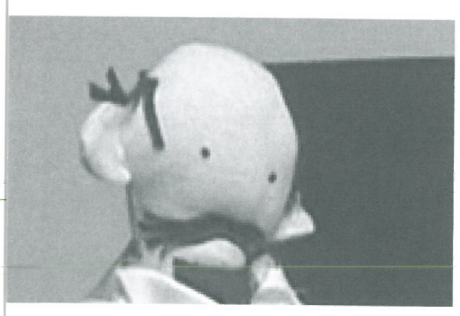

ALMANYA / GERMANY, 2003, 5'30", Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Astrid Rieger
Senaryo / Script: Astrid Rieger
Animasyon / Animation: Astrid Rieger
Müzik / Music: Ming
Kurgu / Editing: Astrid Rieger
Dünya Haklari / World Sales: Filmakademie Baden-Wuerttemberg

Arthur Rimbaud'nun, elektronik müzik ve el kuklaları ile esprili bir biçimde anlatılan yaşamı ve ölümü.

The life and death of Arthur Rimbaud told with hand puppets and a good portion of humour - and accompanied by electronic music.

Pembesiz Mavisiz

Beyond Pink and Blue

Bıyık
Moustache

AVUSTRALYA / AUSTRALIA, 2004, 14', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Vicki Sugars
Senaryo / Script: Vicki Sugars
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Kym Vaitiekus
Müzik / Music: Monsieur Camembert
Kurgu / Editing: David Banbury
Oyuncular / Cast: Irena Dangov, John Walter, Bronwyn Ruciak
Ödüller / Awards:
Sidney Mardi Gras Film Festivali "En İyi Senaryo" / *Sydney Mardi Gras Film Festival "Best Screenplay"*, 2005

Bu zarif komedi Avustralyalı ev hanımı Betty and kocası üzerine odaklanıyor. Evlilikleri giderek daha sıkıcı bir hal alıyor, ama sonra, sürpriz bir şekilde, bahçeleri de evleri de yeşermeye başlıyor! Betty bilmediği yönlerini keşfederken, kocasının şaşırtıcı tepkisini görmelisiniz...
This elegant comedy focuses on the Australian housewife Betty and her husband. Their marriage is getting dull, but then, surprisingly, things start to grow - in the garden as well as inside the house! Watch her husband's surprising reaction as Betty discovers new sides of herself.

Yönetmen Biyografisi:
Avustralya film endüstrisinde birinci yönetmen asistanı olarak Me Myself I, Diana & Me, Turning April, Rough Diamonds, Mr. Reliable, Resistance, Shotgun Wedding, Greenkeeping uzun ve başrolünü Cate Blanchett'in oynadığı Mary and Parklands gibi kısa filmlerle adını duyurdu. Bıyık yönetmenin ilk filmidir.
Directon's Biography:
Vicki Sugars has been known to the Australian film industry as a first assistant director having worked on features, Me Myself I, Diana & Me, Turning April, Rough Diamonds, Mr. Reliable, Resistance, Shotgun Wedding, Greenkeeping and the short features, Mary and Parklands (starring Cate Blanchett).
Filmleri / Filmography:
Moustache, 2004

Kai Adında Bir Kız
A Girl Named Kai

KANADA / CANADA, 2004, 10', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Kai Ling Xue
Senaryo / Script: Kai Ling Xue
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Kai Ling Xue
Müzik / Music: Chris Guy
Kurgu / Editing: Kai Ling Xue, Luke Luoh
Oyuncular / Cast: Kai Ling Xue
Ödüller / Awards
Öğrenci Kısa Filmleri "Gerçek Kısa Ödülü" / *Student Shorts "Real Short Winner"*, 2004

Kai'nin bir sırrı var- bir kız olarak doğmuş olmasına rağmen, gizliden kendisini erkek gibi hissediyor. Bu muhteşem belgeselde, Kai ailesiyle yüzleşmek ve gerçekte kim olduğunu öğrenmelerini sağlamak için Tayvan'a gidiyor. Cinsel kimlik dışında, bu belgesel toplumsal cinsiyetin kültürel kavramlarıyla da ilgili: Kai, Tayvan'daki tutucu "gerçek" bir kız olma anlayışının sonucu kendisini iki kere baskı altında hissediyor.
Kai has a secret - though she was born as a girl, she secretly feels like a boy. In this fascinating documentary, we follow Kai as she travels to Taiwan to confront her family and give them a chance to know her as (s)he really is. Apart from sexual identity, this film is also about cultural notions of gender: Kai feels that she is under double pressure due to the conservative, Taiwanese understanding of being a 'real' girl.

Yönetmen Biyografisi:
Hualien Tayvan'da doğan Xue, 1997 yılında disiplinler arası sanat çalışmaları yapmak amacıyla Vancouver'a yerleşti. Çalışmasında, kadın, ırkçılık ve cinsiyet üzerine yoğunlaşan yönetmenin filmi Asya, Avrupa, Amerika ve Kanada'daki pek çok festivalde ve bienalde gösterildi.
Directon's Biography:
Kai Ling Xue was born in Hualien, Taiwan and moved to Vancouver in 1997 to pursue her dream of becoming an interdisciplinary artist. Her work explores women's issues, race end sexuality. Her work has been shown at festivals and Biennales in Asia, Europa, the US and Canada.
Filmleri / Filmography:
A Named Girl Kai, 2004

Küçük Kasaba Sırları

Small Town Secrets

ABD / USA, 2004, 7', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Katherine Legget
Senaryo / Script: Katherine Leggett, Mark Leggett
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Romi Chiorean
Müzik / Music: Krill.Minima "Cocon", Off the Sky "Through Her Isolate Divide", Mike Seely & Chris Dixon "Purtysong"
Kurgu / Editing: Katherine Leggett
Oyuncular / Cast: Katherine Leggett, Mark Leggett, Ellen Leggett
Ödüller / Awards:
Sundance Film Festivali "Onursal Mansiyon" / *Sundance Film Festival "Honorable Mention"*, 2005
Uluslararası Öğrenci Belgesel Yarışması "En İyi Kişisel Belgesel" / *International Student Documentary Competition "Best Personal Documentary"*, 2004

Bu sessiz ve düşündürücü filmde Katherine, kendisi daha çocukken homoseksüel olduklarını açıklayan anne ve babası ile röportaj yapıyor. Birlikte, geçmiş yıllardan ve 'normal' bir aile olmamanın zorluklarından bahsediyorlar. Annesi kararlı: 'sırlarınız kadar hastasınızdır' diyor; ama Katherine için bu her zaman kolay değildi.

In this quiet and thoughtful film, Katherine is interviewing her parents, both of whom came out as homosexuals when Katherine was still a child. Together they talk about the early years and the hardships of not being a 'normal' family. The mother maintains that 'you're only as sick as your secrets', but for Katherine, it was not always easy.

Yönetmen Biyografisi:
Beş yıl boyunca Doğu Avrupa'da (Budapeşte, Macaristan; Cluj, Romanya) fotoğrafçılık üzerine eğitim aldı ve çalışmalar yaptı. New York'a taşındıktan sonra 2004'te Sundance'de açılış filmi olan Deadline filminde editör asistanı olarak çalıştı. Küçük Kasaba Sırları yönetmenin üçüncü kısa filmidir.

Directon's Biography:
Katherine Leggett spent five years working and studying photography in Eastern Europe, primarily in Budapest, Hungary and Cluj, Romania. After moving to New York City she worked as the Assistant Editor for Deadline, which premiered at Sundance in 2004. Small Town Secrets is her third short film made during her first year in film school.

Porselen Kedicik

The Porcelain Pussy

KANADA / CANADA, 2004, 15', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Denise Blinn
Senaryo / Script: Andrew Kelm
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Derek Rogers
Kurgu / Editing: Rob Swartz
Oyuncular / Cast: Shauna Macdonald, Frank Chiesurin, Martha Burns, Alison Smiley
Ödüller / Awards:
Uluslararası Komedi Filmler Festivali "Onursal Mansiyon" / *The World of Comedy International Film Festival "Honorable Mentions"*, 2004

Bu zarif ve zevkli dedektif öyküsü klasik kara film ortamında çekildi, fakat tersine cinsiyet rolleri ile. Özel dedektif Velma Katz, porselen bir kedinin içine saklanmış çalıntı elmasların işin içinde olduğu karmaşık bir davaya karışır. Bu arada, çekici gece klübü şarkıcısı Rusty ile de ilgilenmektedir- fakat, ona güvenebilir mi?

This elegant and stylish detective story is filmed in classic film noir settings - with reversed gender roles. Private investigator Velma Katz gets involved in a complicated case involving some stolen diamonds hidden in a porcelain cat. Meanwhile, she is also getting involved with the attractive nightclub singer Rusty - but can she trust him?

Yönetmen Biyografisi:
Labrador doğumlu olan Blinn hem Kanada Film Merkezi Yönetmenlik bölümünde hem de Ryerson Film Okulu'nda eğitim gördü. Son kısa filmi Miranda'nın çekimlerini yapmakta olan yönetmenin ilk uzun film senaryosu olan 1936 yapımcı Victoria Hirst tarafından değerlendirildi ve çekilmek üzere 2005 takvimine alındı.

Directon's Biography:
Born in Labrador, Denise Blinn is a graduate of both the Canadian Film Centre's Director's Lab and Ryerson's film school. She is currently completing another short, Miranda. Blinn's feature film script 1936 - which she will direct - was optioned by producer Victoria Hirst and is scheduled to shoot later.

Filmleri / Filmography:
The Porcelain Pussy, 2004; Sonata, 1997

Sonsuz Hüznün Karanlık Havuzu

The Sadness of Johnson Joe Jangels

KANADA / CANADA, 2004, 18', Betacam, renkli / color

Yönetmen / Director: Jeffrey St. Jules
Senaryo / Script: Jeffrey St. Jules
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Jonathan Bensimon
Kurgu / Editing: Randy Zimmer
Oyuncular / Cast: Zachary Bennett, Gregory White, Soo Garay, Keir Gilchrist
Dünya Hakları / World Sales: Jennifer Chen, Canadian Film Centre's FLOW DISTRIBUTION

Yenilikçi, trajik ve çok komik- bu Kanada yapımı Western parodisi kaçmaz! İki çocuk, yalnız Johnson Joe Jangles'la Sonsuz Hüznün Karanlık Havuzu'nda buluşurlar. Joe, çocuklara, kocası Pete ile birlikte batı sınırında yeni bir hayata başlamak üzere yola çıktıkları vakit başlarına gelen unutulması güç olayları anlatır.

Innovative, tragic and hilariously funny - this Canadian Western pastiche is not to be missed! Two children meet the lonesome Johnson Joe Jangles at the Dark Pool of Infinite Sadness. Here Joe tells them the haunting story of what happened when he and his husband, Pete, set out to start a new life on the western frontier.

Yönetmen Biyografisi:
Fall River, Nova Scotia'da büyüyen yönetmen geldiği kasabadaki insanların Capillia gezegeninden geldiğini söyler. Yönetmenin son dönem çalışmaları The Last Hadlian (2003), Olek and the Boot (2003), ve Sonsuz Hüznün Karanlık Havuzu'dur (2004).

Directon's Biography:
Grew up in Fall River, Nova Scotia. His recent films include The Last Hadlian (2003), Olek and the Boot (2003), and The Sadness of Johnson Joe Jangles (2004).

Filmleri / Filmography:
The Sadness Of Johnson Joe Jangles, 2004; Olek And The Boot, 2003; The Last Hadlian, 2003; Poker Apocalypse, 2003; Capillia is Fading in Pools Of Stale Beer, 2002; Warren of Oz, 2000; Warren and the Window, 1999

Kısa Olmazsa Olmaz

Short Is a Must

Üç Şarkı
3 Songs

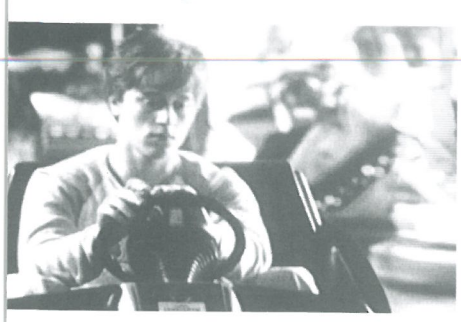

ALMANYA / GERMANY, 2004, 7', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Anna Faroqhi
Senaryo / Script: Anna Faroqhi (R. Schumann'in şarkıları ve H. Heine'in şiirinden - songs by R. Schumann, poems by H. Heine)
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Anna Faroqhi
Kurgu / Editing: Anna Faroqhi
Müzik / Music: R Schumann

Robert Schumann'ın müziklerinin eşlik ettiği (Heinrich Heine'in şiirlerinin ardından), bu eşsiz ve şiirsel film bize aşk, ihanet ve masumiyet üzerine üç çok kısa öykü anlatıyor.

Accompanied by songs of Robert Schumann (after poems by Heinrich Heine), this unique and poetic film shows us three ultra-short stories of love, betrayal and innocence.

Yönetmen Biyografisi:
Hochschule der Kunste, Berlin'de şan eğitimi ve Frankfurt'ta Matematik alanında eğitim alan yönetmen 90ların sonlarına doğru Hochschule fur Film und Fernsehen, Münih'te film üzerine çalıştı. Sadece şarkıcı, oyuncu olarak değil, film alanında araştırmacı ve asistan olarak da çalışmaktadır.
Directon's Biography:
She was a classical trained singer at the Hochschule der Kunste, Berlin and also studied Mathematics in Frankfurt in 1992. She then study film at the Hochschule fur Film und Fernsehen in Munich in late 90s. From then on, she not only works as a singer, an actress, but also has done many research works and assistant jobs in films.
Filmleri / Filmography:
In a Strange Land, 2003; 3 Songs, 2003; Waiting, 2003; The 4th of July, 2002; A Childhood Game, 2002; A Surplus of Love (Mehrwert der Liebe), 2001; Ein Mann für Marie (A Man for Marie), 2000; DoDoDo, 1999; Die Geschichte von Belinda und Zoe (The Story of Belinda and Zoe), 1998; Silber und Gold (Silver and Gold), 1997; Strip-tease, 1997; Die schöne Diebin (The Beautiful Thief), 1995; Madame Zilensky and the King of Finland,

Ağlayan
La Llorona / The Crier

İSPANYA / SPAIN, 2004, 14', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Sara Mazkiaran
Senaryo / Script: Sara Mazkiaran
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Gaizha Bourgeaud
Müzik / Music: Raquel Sanz, Alicia Aleman
Kurgu / Editing: Pite Penas

Film, Llorona'nın, kocasının hayaletiyle, geçmişiyle ve çevrenin önyargılarıyla mücadelesinin ironik bir öyküsü... Llorona'nın ölen kocası bir süre sonra, yaşadığı karavana hayalet olarak geri döner. Llorena, değiştiğini söyleyen hayalet kocanın aslında değişmediğini fark eder. Kocası hayalet haliyle de ona hor davranmaktadır...

The film is an ironical story of Llorona's struggle with the ghost of her husband, her past and the prejudices against her... Llorona's dead husband comes back to the caravan she lives in as a ghost. She realizes that the ghost husband, who claims to have changed, actually has not. Her husband even as a ghost torments her...

Yönetmen Biyografisi:
Bask Üniversitesi, Gazetecilik Bölümü'nden mezun oldu. Tierra (1995) Ausentes (2004), Guerreros (2001), Asfalto (1999), A Ciegas (1996) gibi birçok filmde yönetmen yardımcısı olarak çalıştı. 2000 yılında çektiği ilk kısa filmi Hide&Jekyll'dan sonra Ağlayan'ı çekti.
Directon's Biography:
A graduate of Journalism, from the University of Basque, she worked as an assistant director in many films such as Tierra (1995) Ausentes (2004), Guerreros (2001), Asfalto (1999), A Ciegas (1996). After directing her first short movie Hide&Jekyll in 2000, she made The Crier.
Filmleri / Filmography:
La Llorona, 2004; Hide&Jekill, 2000

Aşçı Aranıyor
Chez Amore / Looking Love

KANADA / CANADA, 2000, 18', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Mary Ann Georgescu
Senaryo / Script: Tassie Cameron
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Arthur E. Cooper
Kurgu / Editing: Greg Hopen
Oyuncular / Cast: David Huband, Paulette Sinclair, George Politzer

Kıskançlık, tutku ve aşk üzerine göz yaşartan, ama şık bir dramatik komedi.

A steaming, but stylish dramatic comedy about jealousy, passion and love.

Yönetmen Biyografisi:
Romanya'da Drama ve Sinema Üniversitesi'nde Kanada'da Canada Film Merkezi'nde eğitim aldı. Bugüne kadar beş kısa film'in senaryosunu yazdı, yapımcılığını ve yönetmenliğini üstlendi. Ayrıca çocuklar için TV dizisi yöentemenliği yaptı.
Directon's Biography:
She graduated from the University of Drama and Cinema in Rumania and the Directors Lab at the Canadian Film Centre (1999). She has written, directed, and produced five short films. She has also directed a children's TV series.
Filmleri / Filmography:
Chez Amore (Cooking Love), 2000; The Pawn, 1999; Pana la capat, 1998; America, 1998

Ay Gölünde Üç Kızkardeş
Three Sisters on Moon Lake

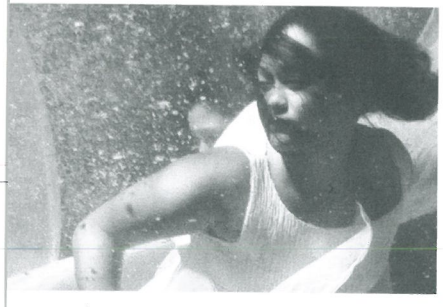

KANADA / CANADA, 2001, 22', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Julia Kwan, Dylan Macleod
Senaryo / Script: Julia Kwan
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Dylan Macleod
Kurgu / Editing: Kerry Davie
Oyuncular / Cast: My Anh Tran, Ling-Sau Chung, Stephanie Padua, Christopher Tai, Susan Chang
Ödüller / Awards:
Toronto Dünya Kısa Film Festivali "İzleyici Ödülü" / *Toronto Worldwide Short Film Festival "Audience Award"*, 2002

Üç Çinli-Kanadalı kızkardeş bodrumlarında ölü bir fare bulurlar ve bu beklenmeyen olayları da beraberinde getirir. Yönetmen Julie Kwan'a göre, filmi "kızkardeşler arasındaki bağ ve güzellik ve hayal gücünün trajedisi" ile ilgili.

Three Chinese-Canadian sisters discover a dead rat in their basement, and this leads to a series of unexpected events. In the word of director Julie Kwan, her film is about "sisterly bonds and the beauty and the tragedy of the imagination".

Yönetmen Biyografisi:
Julia Kwan Kanada Film Merkezi'nde yönetmenlik eğitimi aldı. City-TV, Telefilm ve British Columbia Film'in yapımcılığını üstleneceği ilk uzun filminin (Karen ve Eve) senaryosu üzerine çalışmalarına devam ediyor.
Directon's Biography:
Julia Kwan is a graduate of the Canadian Film Centre's Directors' Lab and Ryerson University. She is currently working on the script for a feature film, Karena and Eve, now in development with support from City-TV, Telefilm and British Columbia Film.
Filmleri / Filmography:
Three Sisters on Moon Lake, 2001; Prized Possessions, 2000; 10.000 Delusions, 1998

Bıyık 1
Moustache

ALMANYA / GERMANY, 2004, 15', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Lale Nalpantoğlu
Senaryo / Script: Jens Schillmöller, Lale Nalpantoğlu
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Sven Lützenkirchen
Müzik / Music: Lalo SCHIFRIN, Tipsy
Kurgu / Editing: Benjamin Ikes, Jens Schillmöller
Oyuncular / Cast: Murat Kılıç, Yasemin Conka, Muhittin Korkmaz, Cansu Yüksel, Buğra Yüksel
Ödüller / Awards:
Nürnberg Film Festivali "Özel Jüri Ödülü" / *Nürnberg Film Festival "Special Jury Prize"*, 2004
Thüringen & Rheinland-Pfalz video/film Günleri "Hans W.Geißendörfer Ödülü" / *Thüringen & Rheinland-Pfalz video/film Days "Hans W.Geißendörfer Prize"*, 2004

Kadir Mutlu İstanbul'da ama bu İstanbul biraz farklı şehirde yaşayan herkes- kadın, erkek, çocuk- bıyıklı. Kadir bıyığını kaybedince (Beethoven'la gizemli bir karşılaşma sonrasında), sırasıyla işini ve ailesini de kaybediyor. Kadir Mutlu için durum karamsar görünüyor, fakat bekleyelim, görelim... Bu renkli komedi yüzünüze kesinlikle bir gülümseme yerleştirecek!

Kadir Mutlu lives in Istanbul, where everyone in this film has a moustache - men, women and children. See what happens when Kadir (through a mysterious encounter with Beethoven) loses first his moustache, then his job and his family. Things certainly look bleak for Kadir Mutlu, but let's wait and see… This colourful comedy is sure to put a smile on your face!

Yönetmen Biyografisi:
Leverkusen, Almanya'da doğan Nalpantoğlu, Köln ve Berlin'de bulunan birçok Yapım Şirketi'nde staj ve asistanlık yaptı. 1996-2001 arasında Köln Medya Sanatları Akademisi'nde eğitim aldı. 4 ay Küba'da Uluslar arası Film Okulu'nda misafir öğrenci olarak bulundu. Haziran 2001'den beri yönetmen ve yapımcı olarak çalışmalarına devam ediyor.
Directon's Biography:
Born in Leverkusen, Germany. Internships and assistant jobs in several Production Companies in Cologne and Berlin. 1996-2001 Studies at the Academy of Media Arts Cologne, specialized in Media-Design. Stayed 4 months at the International Film Shool in Cuba. Since june 2001 works as director, freelance producer for TV.
Filmleri / Filmography:
Bıyık, 2004; Aquajogging, 2002; New Balance, 2001; Entinen Mies, 2001; Bitte Warten, 2000; The Sicilian Clan, 1999; Beilage, 1998; Salla, 1997

General
General

HOLLANDA / THE NETHERLANDS, 2004, 3', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Sietske Tjallingii
Senaryo / Script: Sietske Tjallingii
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Ben Geraerts
Müzik / Music: Dave Hemmingway
Kurgu / Editing: Sietske Tjallingii

Issız bir arazide, bir general oyuncak tanklarını kumun üzerinde hareket ettiriyor, dev mekanik çizmelerin altında ezilmeleri için. Çizmeler general tarafından kumanda ediliyor, fakat merak ediyoruz, generali ne kumanda ediyor?

In a deserted landscape, a general is moving his toy tanks across the sand only to let them be crushed by a complicated device of giant mechanical boots. The boots are motioned by the general´s remote control, but as spectators we wonder, what moves the general?

Yönetmen Biyografisi:
1973 yılında doğan yönetmen 1997 yılında Amsterdam'da Rietveld Akademisi'nden mezun oldu. General filminden önce aralarında Süpermen'in Son Maceraları (1997) ve Ziyaretçiler'inde (1998) aralarında yer aldığı birçok kısa film çekti.

Directon's Biography:
Born in 1973, examined from Rietveld Academy in Amsterdam in 1997. Before this film, she has made many short films including The Last Adventures of Superman (1997) and Visit from Outer Space (1998).

Filmleri / Filmography:
The General, 2004; Season Greeting 2004, Miss T's Teaserama, 2002; The Last Adventure of Superman, 1997; Godzilla vs. the Netherlands, 1996 Bıyık, 2004; Aquajogging, 2002; New Balance, 2001; Entinen Mies, 2001; Bitte Warten, 2000; The Sicilian Clan, 1999; Beilage, 1998; Salla, 1997

İki kez Yaşamak

Doppelt Leben / Living Twice

ALMANYA / GERMANY, 2004, 14', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Meike Götz
Senaryo / Script: Meike Götz, Peggy Lehmann
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Guntrum Franke
Müzik / Music: Ingo Buier
Kurgu / Editing: Robert Hentschel
Oyuncular / Cast: Mareike Lindenmeyer, Thure Lindhurdt

Lara bazen iki hayat sürdüğünü hissediyor: Ayakları yere basıyor; ama başı çoğunlukla bulutlarda. İlk öpücüğün hayali ile yaşıyor- ki tercihi, bu öpücüğün çalıştığı kafenin devamlı müşterisi yakışıklı Claas'tan gelmesi. Lara kendi kendine gerçekçi olması gerektiğini tekrar edip duruyor. Fakat görünen o ki, filmin mesajı "dert etmeye gerek yok". Bazen hayat bir pembe dizi gibidir!

Lara sometimes feels that she is living two lives: Her feet are on the ground, but most of the time, her head is in the clouds. Her private dream world particularly revolves around the prospects of her first kiss - which she would prefer to get from Claas, a good-looking regular in the café where she works. Lara keeps telling herself to be realistic. But the message of the film seems to be, why worry? Sometimes life is like a soap opera!

Filmleri / Filmography:
Doppelt Leben (Living Twice), 2003; Das Schlaflabor, 2003; Mein Leben und Ich, 2002

İki Yıl Bir Gün

Zwei Jahre und Ein Tag / Two Years and a Day

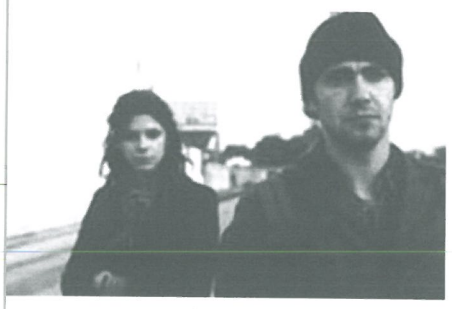

ALMANYA / GERMANY, 2004, 10', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Sylvie Lazzarini
Senaryo / Script: Sylvie Lazzarini, Ljiljana Müller
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Randa Chahoud
Müzik / Music: Danijel Sitnica-Lang
Kurgu / Editing: Lawrence Tooley
Oyuncular / Cast: Ana Stefanovic, Nebojsa Milovanovic

İki yıllık ayrılığın ardından, iki genç Sırp aşık Berlin'de birleşirler. Erkek Sırbistan'da hapisteyken, kadın onu beklemiş, hem de Almanya'da kendine yeni bir hayat kurmuştur. Tekrar biraraya geldiklerinde, aşklarının hala devam ettiğini, fakat gelecek hayallerinin artık birbirinden oldukça farklı olduğunu farkederler.

Two young lovers from Serbia reunite in Berlin after two years of separation. While he was imprisoned in Serbia, she waited for him while at the same time creating a life for herself in Germany. As they meet again, they find that their love is intact, but their dreams for the future turn out to be very different.

Yönetmen Biyografisi:
1972 yılında Svizzera'da doğan yönetmen 1995-2004 arasında Deutsche Film & Fernsehakademie Berlin 'de sinema eğitimi aldı. İki Yıl ve Bir Gün yönetmenin mezuniyet çalışmasıdır. Yeni projeler üzerine çalışmalarına devam ediyor.
Directon's Biography:
Born in 1972 in Svizzera. Between 1995-2004 she studied in Deutsche Film & Fernsehakademie Berlin. Two Years and A Day is her last film. She is working on her new film projects.
Filmleri / Filmography:
Zwei Jahre und ein Tag, 2004; Adrian und der Wolf, 1999; La bicyclette rouge, 1998; Überraschung, 1997; Rupture, 1996; Blond in Rom, 1995; Un ange passe, 1995

Kaçış 1

Ausreisser / The Runaway

ALMANYA / GERMANY, 2004, 23', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Ulrike Grote
Senaryo / Script: Linus Foerster
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Ute Freund
Müzik / Music: Jörn Kux
Kurgu / Editing: Gisela Gondolatsch
Oyuncular / Cast: Peter Jordan, Maximilian Werner, Monica Bleibtreu, Burghart Klaußner

Yönetmen Biyografisi:
1985-1989 arasında Hamburg'da oyunculuk eğitimi aldı. 2000'den beri Hamburg'da Müzik ve Tiyatro Akademisi'nde eğitimine devam ediyor. 2004 yılında Hamburg Üniversitesi'nde Film alanında yüksek lisansını tamamladı. İlk uzn filminin çalışmalarına devam ediyor.
Directors Biography:
She studied Acting from 1985-1989 in Hamburg. Since 2000, she has been instructing at the Academy of Music & Theater in Hamburg. From 2002-2004, she completed post-graduate studies in Film at Hamburg University, and is now preparing her first feature film.
Filmleri/Filmography:
Ausreisser, 2004; Himmelfahrt, 2003; Pustefix, 2002

Kaçış 2

Escaping

TÜRKİYE / TURKEY, 2004, 4', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Nihan Belgin
Senaryo / Script: Nihan Belgin
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Nihan Belgin
Müzik / Music: Gökhan Kırdar
Kurgu / Editing: Metin Belgin
Oyuncular / Cast: Sima Ertem

İnsan kimi zaman kaçmak, kurtulmak ister. Kaçmak tek çaredir! Peki ya kendinden kaçıyorsa? Nereye kadar kaçabilir?

We all want to escape from our lives every ones in a while. Escaping is the only way.

Yönetmen Biyografisi:
1986 İstanbul doğumlu olan Belgin, Ayın Karanlık Yüzü sinema filminde reji asistanlığı yaptı. Şu anda Mavi Gözlü Dev adlı sinema filminde reji asistanlığı yapmaktadır. Kaçış ilk filmidir.

Directors Biography:
Born in 1986 in İstanbul. She worked as a director assistant in Dark Side of the Moon and today she is working in Blue Eyed Giant as a director assistant. Escaping is her first film.

Filmleri/Filmography:
Kaçış (Escaping), 2004

Mamografi

Mammogram

KANADA / CANADA, 2003, 7', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Lisa Hayes
Senaryo / Script: Lisa Hayes
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Marcos Arriaga
Müzik / Music: Mary Margaret O'Hara
Kurgu / Editing: Lisa Hayes
Oyuncular / Cast: Megan Dunlop, Mary Margaret O'Hara, Michelle Smith

Jane ilk mamografisini çektirmek için radyoterapi kliniğine doğru giderken, Mamografi Jane ve bekleme odasındaki diğer kadınlar etrafında döner. Çevredeki nesneler soğuktur, ve beyaz giysileri içindeki kadınların hepsi birbirine benzemektedir- ta ki dans etmeye başlayana kadar. Film güzelliği, evrensel kızkardeşliği ve kadın bedeninin ifade biçimini ve bireyselliğini vurgular.

As Jane goes to a radiotherapy clinic for her first mammography, Mammogram revolves around Jane and the other women in the waiting room. The surroundings are clinical, and the women all look the same in their white coats - until they start dancing! This film celebrates beauty, universal sisterhood and the expressions and individuality of the female body.

Yönetmen Biyografisi:
Hayes bir uzun filmin senaryosunu yazdı, yapımcığını ve yönetmenliğini üstlendi. Birçok ödüller kazanmış olan kısa filmleri 100'ün üstünde festivalde gösterildi ve Fransa, İspanya, Kanada, ABD ve Avustralya'da yayınlandı.

Directors Biography:
She has written, directed and produced one feature film. Her award winning films have been shown at over 100 film festivals around the world, and have been broadcast in France, Spain, Canada, USA and Australia.

Filmleri/Filmography:
Goldirocks, 2003; Mammogram, 2003; Sahara, 2001; Lez Be Friends, 2000; My Grandma's Boyfriend, 1999; The Colonel; Women Are Not Little Men, 1998; Grandpa's Fingers, 1997; Dike, 1996

Meltem

Meltem

ALMANYA / GERMANY, 2003, 23', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Fatima Kahveci
Senaryo / Script: Ileana Stanculescu
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Manto Sillack
Müzik / Music: Kai Uwe Kohlschmidt, Warner Poland
Kurgu / Editing: Servet Gürbüz

Röntgenci

Peep

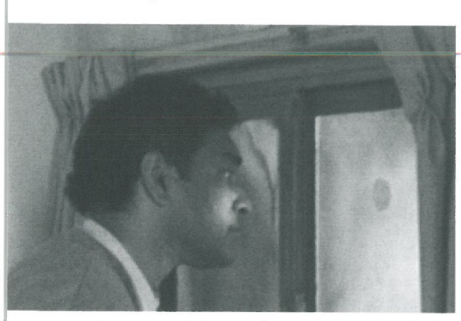

KANADA / CANADA, 2004, 14', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Naomi Jaye
Senaryo / Script: Naomi Jaye, Colin Aussant
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Micha Dahan
Müzik / Music: Matthew Davies
Kurgu / Editing: Alison Taylor
Oyuncular / Cast: Sugith Varaughese, Fiona Carver, Matthew Knight

Louis sessiz bir banliyöde yaşayan, yalnız bir Hint göçmen. Bir eşin ve ailenin hayalini kuruyor, ama tek arkadaşı meraklı küçük komşusu, Harry. Louis'in gizliden gizliye hayranlık duyduğu kızın bir dikiz şov dansçısı olduğunu öğrenmesi ile, olaylar ilginç bir yön alır.

Louis is a lonely Indian immigrant living in a quiet suburb. He dreams of a wife and family, but his only friend is Harry, a curious schoolboy from the neighbourhood. Events take an interesting turn, when Louis discovers that the beautiful girl he has secretly been admiring is a peep show dancer.

Yönetmen Biyografisi
Jaye film ve tiyatro dizaynı konusunda eğitim aldı. Kanada Film Merkezi'nde yönetmenlik bölümünden mezun oldu. İlk filmi olan Dozen for Lulu birçok festival izleyici tarafından çok beğenildi. Naomi ilk uzun filmi olan Wawing Poetic üstüne çalışmalarına devam ediyor.

Directors Biography:
Naomi Jaye studied film and theatre design. Naomi is a graduate of the Director's Lab at the Canadian Film Centre. Dozen For Lulu her directorial debut delighted festival audiences around the world. Naomi is working on her first feature script Wawing Poetic.

Filmleri/Filmography:
Peep, 2004; A Dozen For Lulu, 2002

Yeni Bir Mesaj

One New Message

ABD / USA, 2004, 14', Betacam., renkli / color

Yönetmen / Director: Aslı Çelebi
Senaryo / Script: Aslı Çelebi
Görüntü Yönetmeni / Cinematographer: Yaman Zoral
Müzik / Music: Huw Bowen
Kurgu / Editing: Michael Mulen
Oyuncular / Cast: Jerod Edington, Austin Stoker, Noelle Perris

Paneller

Discussions

Türkiye'nin Debra Winger'ini Aramak
Searching For Turkey's Debra Winger

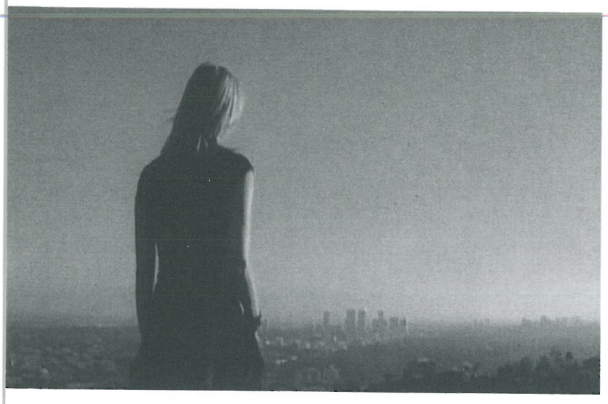

15 Mayıs 2005
Kızılırmak Sineması
Saat: 14:30

Rosanna Arquette'in Kayıp Aranıyor: Debra Winger adlı filmi, ilk defa Hollywood'da oyunculuk yapan kadın yıldızların sırf kadın oldukları için karşılaştıkları sorunları irdeleyen çok başarılı bir filmdi. Star düzeyine bile yükselseler kadınlar sinema sektöründe erkeklerin hiçbir zaman karşılaşmayacakları türden sorunlarla boğuşmak zorunda kalıyordu. Bunların başında, kadınların her zaman genç ve güzel olmalarının beklenmesinin yanı sıra özel hayatlarının -eş, sevgili ve anne olmanın- getirdiği engeller vardı. Rosanna Arquette kendisinin de yaşadığı bu sorunları çok sayıda ünlü kadın oyuncuyla yaptığı söyleşilerle dile getiriyordu. Filmin ekseninde, bir zamanlar ünlü olduğu halde birdenbire sinemayı bırakarak ortadan kaybolan Debra Winger yer alıyordu. Debra Winger oyunculuk hayatının parlak bir noktasında neden ortadan kaybolmayı seçmişti?
Bu filmden yola çıkarak bizde de benzer sorunları yaşayan kadın oyuncuların durumunu irdelemek istedik. Bu filmin adı bize de, kaybolan ya da zorunlu olarak kaybolmayı seçen kadın oyuncuları anımsattı. Biz de kamerayı elimize alıp, Sevda Ferdağ'ı, Suzan Avcı'yı, Sezer Sezin'i, Muhterem Nur'u ve pek çok oyuncuyu aramaya çıkabilirdik. Kimi öldüğünde kısa bir gazete haberi olan, kimi de çoktan unutulan pek çok oyuncumuz vardı. Son zamanlarda televizyon dizileri sayesinde hatırlanan pek çok oyuncu ise bir dönem tamamen unutulmuştu.
Bu paneli, kadın oyuncuların Türk sinemasında karşılaştıkları sorunları tartışmak/tartıştırmak için düzenledik. Oyuncu olmak için nelerden fedakarlık yapmak zorunda kalıyorlardı? "Evinin kadını" olmayı seçenleri bu seçimi yapmaya iten neydi? Evlilik ve annelik, sinemadaki kariyerleri açısından onları nasıl etkiliyordu? Kadın oldukları için 'taciz' ile ve etik olmayan tekliflerle karşılaşıyorlar mıydı? Bugün kariyerlerine devam etmek için özel hayatlarından fedakarlık yapmak zorunda kalan genç yıldızlar ne düşünüyordu? Her zaman genç ve güzel olmak zorunda mıydılar? Şöhretin parlak ışıklarının ötesinde 'kendi' olmayı başarabilirler miydi?
Bu soruların yanıtını farklı kuşaklardan kadın oyuncularla tartışacağız.

Searching for Turkey's Debra Winger

15 May 2005
Kızılırmak Cinema
At: 14:30

Rosanna Arquette's Searching for Debra Winger is a very successful film that for the first time examines the problems that actresses in Hollywood face just because they are women. Even if they become stars, women face problems in the cinema sector that men never face. Among the most important difficulties are the expectation that women should always be young and beautiful and obstacles from their private lives-husband, lover and being a mother.
Rosanna Arquette brings out these problems, that she herself experienced, through interviews with famous actresses. The focus of the film is Debra Winger who suddenly left cinema and disappeared. Why did Debra Winger choose to disappear at the highest point of her acting career?
Using this film as a platform, we wanted to examine similar problems faced by our own actresses. The name of the film reminded us of the actresses that had disappeared or were forced to choose to disappear. Thus we could have taken up our camera and looked for Sevda Ferdağ, Suzan Avcı, Sezer Sezin, Muhterem Nur and so many other actresses. There were many actresses some of whom have been forgotten and some of whom had a bit of news appear in the newspaper when they died. Many actresses, who were completely forgotten at one time, have been remembered thanks to the recent television series.
We organized this panel to discuss/ debate the problems faced by actresses in Turkish cinema. What did they have to sacrifice to become an actress? What made the ones who chose to be housewives make this choice? How were they affected from the standpoint of their marriages and motherhood and their careers in cinema? Because they were women, were they faced with harassment or indecent proposals? What do the young stars think about having to make sacrifices in their private lives to continue their careers? Did they always have to be young and beautiful? Were they able to be 'themselves' beyond the shining lights of fame?
We will discuss this subject with different generations of actresses.

Kısa Film Öyküsü Yarışması

Short Film Story Competition

Yorgan
Quilt

Yönetmen/Director: Caner Yalçın
Yapım Yılı: 2005
Format: 16 mm, Renkli / color
Senaryo/Script: Caner Yalçın
Görüntü Yönetmeni/Cinematographer: Feza Çaldıran
Yardımcı Yönetmen: Eytan İpeker
Yapım Amiri: Sezan Tanaçan
Dekor/Kostüm: Elif Sönmez
Oyuncular: Esme Madra, Hikmet Karagöz
Ödüller:
Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali "Kısa Film Öyküsü Yarışması - En İyi Senaryo", 2004
Yapım/Production: Filma-Cass Film Yapım A.Ş.

Sene 1980. Anadolu'nun bir kentinde yorgancılık yapan 40 yaşlarındaki bir kadın eski müşterilerinden Şükran'ın bir düğün için sipariş verdiği yorganı dikiyor. Yorganın üstüne işlenen "D" ve "H" harfleri gelin ile damadın isimlerini değil de "Devrimci Hareket"i simgeliyor olmasın sakın!

Yönetmen Biyografisi:

1983'te İstanbul'da dünyaya geldi. 2002 senesinde ilk kısa metrajlı filmi olan "Yaşananlar"ı yönetti. 2004 senesinde Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali kapsamında düzenlenen Kısa Film Öyküsü Yarışması'nda birinci seçilen senaryosu "Yorgan", FILMA CASS tarafından filme çekildi..

Filmografi / Filmography:
Yorgan (Quilt), 2005 ; Bir Savaş Filmi (A War Film), 2003 ; Yaşananlar, 2002

Kanatlarını Açıp Uçanlar Kazandı!

Kalemlerini kuşandılar, kanatlarını açıp uçtular. Ve...
"Senin Annen Bir Melekti Yavrum" başlıklı kısa film öyküsü yarışmasını kazandılar.
Bu sene 5-15 Mayıs 2005 tarihleri arasında gerçekleşecek olan 8. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali kapsamında düzenlenen Kısa Film Öyküsü Yarışması'nın sonuçları belli oldu. Bu sene yarışma için "konu" ya da "tür" değil, "ipucu" belirlenmişti: "Senin Annen Bir Melekti Yavrum!"
Yarışmaya katılan 272 kısa film öyküsü, Seçil Büker, Gülden Treske ve İnci Demirkol'dan oluşan bir jüri tarafından değerlendirildi ve öykülerden 11'i festival zamanı yapılacak olan atölye çalışmasına katılmaya hak kazandı.
8. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali Kısa Film Öyküsü Yarışması'nı kazananlar şu isimler oldu:
A. Şükran Demiralp - Meleklik Bu Dünyaya Özgündür!
Aslı Değerli - Annem Bir Melekti Kızım
Ceyda Aşar - Ona Melek Deme
Ferduse Dilek İyigün - Beş Dakikaya Ordayız!
Feruza Çetin Enigin - Diğerleri Gibi
Gökhan Şeker - Park
İrem Tolkun - F Tipi Düşler
Özlem Tansal - Bir Taksici, Bir Anne ve Bir Çocuk
Saadet Oruç - Elma Dersem Çıkma
Sema Aksu Meydancı - Zümrüt
Sema Alpan Atamer - Melek Kalmak Zor
Şimdi sıra festival tarihlerinde düzenlenecek olan 3 günlük "Senaryo Nasıl Yazılır" konulu atölye çalışmasında. Türkiye'nin önde gelen senaryo yazarlarından biri olan yazar-yönetmen Işıl Özgentürk tarafından yürütülecek olan bu atölyede, her yazar kendi öyküsünü senaryo tekniğine göre nasıl yazacağını öğrenmekle kalmayacak, diğer katılımcı yazarların öyküleri üzerinde çalışma olanağı da bulacak. Katılımcılardan birini atölye çalışması sonunda ikinci bir ödül daha bekliyor. 11 senaryo içinden Işıl Özgentürk ve Mine Vargı tarafından seçilecek olan en iyi senaryo, Türkiye'nin en büyük yapım şirketlerinden olan Filma-Cass tarafından filme çekilecek ve bir sonraki festivalde gösterilecek.

İndeks

Index

20 Parmak 38
3 şarkı 112
Ada 103
Ağlayan 112
Aklın Uykusu 88
Alice Guy Yönetiyor 53
Anna Karenina 68
Annesi Olmayan Haya 98
Aşçı Aranıyor 113
Aşk Yürüyüşü 103
Ateş 62
Atölyemor 2004 96
Avrupa Avrupa 60
Ay Gölünde Üç Kızkardeş 113
Ayın Karanlık Yüzü 39
Aynen Öyle 98
Balık Asla Uyumaz 104
Barikat Üzerinde 53
Beklenen Şarkı 27
Ben de Seni Arıyorum 40
Beni Olduğum Gibi Kabul Et 99
Benim Güzel İşyerim!!! 41
Beyaz Zambaklar 53
Bıyık 1 108
Bıyık 2 114
Bolluk Ülkesinde Açlık Yılları 89
Bu Bir Saflık 53
Bu Hayatta 99
Büyük Otel 69
Cherbourg Şemsiyeleri 89
Çıplak Feminist 95
Çölün Hikayesi 104
Dışarıdakiler 28
Donakalan 97
Duman 105
Evet 92
General 114
Görünmeyen Emek 97
Gülmeyen Kadın 67
Günbatımından Önce 81
Hasat Zamanı 35
Hazinem 43
Hint Filmi 100
İki Kez Yaşamak 115
İki Yıl ve Bir Gün 115
İsa'nın Doğumu Yaşamı ve Ölümü 53
Julie'nin Hikayesi 57
Kaçış 1 116
Kaçış 2 116
Kai Adında Bir Kız 108
Karanlık Sular 74
Kayıp Aranıyor Debra Winger 120
Kedi Dokuz Canlıdır 92
Kelebek Kadın 105
Kız Almak 44
Korku Ruhu Kemirir 82
Kusursuz Bir Çift 91
Küçük Kasaba Sırları 109
Limitsiz 106
Mamografi 117
Manyetik 53
Masumiyet 45
Meltem 117
Nine 34
Olivier, Olivier 59
Oyun 94
Pier Paolo Pasolini: Bir Düşün Nedeni 79
Porselen Kedicik 109
Rebetiko: İki Şehrin Şarkısı 95
Resim Gibi 46
Rımbaud 106
Röntgenci 118
Sadece 18 Yaşındayım 100
Sahne 53
Seninle Son Defa 26
Sessiz Sular 47
Sevdiğim Sensin 48
Seyahat 97
Sonsuz Hüznün Karanlık Havuzu 110
Sonsuz Saniye 96
Sorumluluk Sahibi Bir Kadın 90
Suçlu mu? Piyon mu? 29
Şapkacı ve Mekanik Kasap 53
Şeytan'ın Metamorfozu 53
Şizo 36
Teorem 78
Tıffany'de Kahvaltı 84
Timsah Çiftliğim 101
Toprak 62
Tutkunun Şairleri 58
Tüyü Takip Et! (Helin'in Hayalleri) 49
Üvey Anne 53
Victoire 50
Yeni Bir Mesaj 118

20 Fingers 38
3 Songs 112
A Girl Named Kai 108
A New Message 118
A Perfect Couple 91
A Woman with Responsibility 90
Accept Me As I Am 99
Alice Guy Directs a Scene 53
Anna Karenina 68
At the Magnetist 53
Before Sunset 81
Breakfast At Tiffany's 84
Cooking Love 113
CQ 2 40
Crims or Pawns? 29
Dark Side of the Moon 39
Earth 62
Escaping 116
Eternal Second 96
Europa Europa 66
Fear Eats the Soul 82
Fire 62
Fish Never Sleeps 104
Follow the Feather 49
General 114
Grand Hotel 69
Granny 34
Harvest Time 35
Hatter and Mechanical Butcher 53
Hunger Years In a Land of Planty 89
I Like to work-Mobbing 41
I'm Just 18 100
In This Life 99
Indian Movie 100
Innocence 45
Invisible Labour 97
Journey 97
Julie Walking Home 57
Just So 98
Lady Butterfly 105
Last Time with You 26
Living Twice 115
Look At Me 46
Mammogram 117
Meltem 117
Metamorphoses of Satan 53
Motherless Haya 98
Moustache 114
Moustachhe 108
My Alligator Farm 101
My Treasure 43
Ninotchka 67
No Limit 106
Olivier, Olivier 59
On the Barricades 53
Outsiders 28
Parade of Love 103
Peep 118
Pier Paolo Pasolini : The Reason of A Dream 79
Play 94
Porcelain Pussy 109
Rebetiko: Song of Two Cities 95
Reduced to Drawers 97
Rimbaud 106
Scene 53
Seaching For Debra Winger 120
Shizo 36
Silent Waters 47
Sleep of Reason 88
Small Town Secrets 109
Smoke 105
Step Mom 53
The Awaited Song 27
The Birth, the Life and the Death of Christ 53
The Cat Has Nine Lives 92
The Crier 112
The Island 103
The Naked Feminist 95
The Runaway 118
The Sadness of Johnson Joe Jangels 110
The Serpent's Tail 74
The Story of Desert 104
The Umbrellas of Cherbourg 83
Theorem 78
This Is Pure 53
Three Sisters on Moon Lake 113
To Take A Wife 44
Total Eclipse 58
Two Years and A Day 115
Victoire 50
White Lilies 53
Workshoppurple 2004 96
Yes 42
You I Love 48

Evlendirme dairesi!

Konut Kredisi

Kiralamayın satın alın. Konut sahibi olmak isteyenlere 20 yıl vadeli Konut Kredisi VakıfBank'ta. Uygun faiz oranlarıyla kira öder gibi ev sahibi olmak elinizde.

www.vakifbank.com.tr

VakıfBank

1946 yılından beri Varan kalite ve güven demek

Taşımacılık

Konaklama

Kargo

FİLM YAPIM VE PAZARLAMA A.Ş.

DEREBOYU CAD. G41 SOK. NO: 303/4
80670 MASLAK İSTANBUL TURKEY
TEL: (+90) 212 286 09 40
FAX: (+90) 212 286 20 82
www.filmacass.com.tr

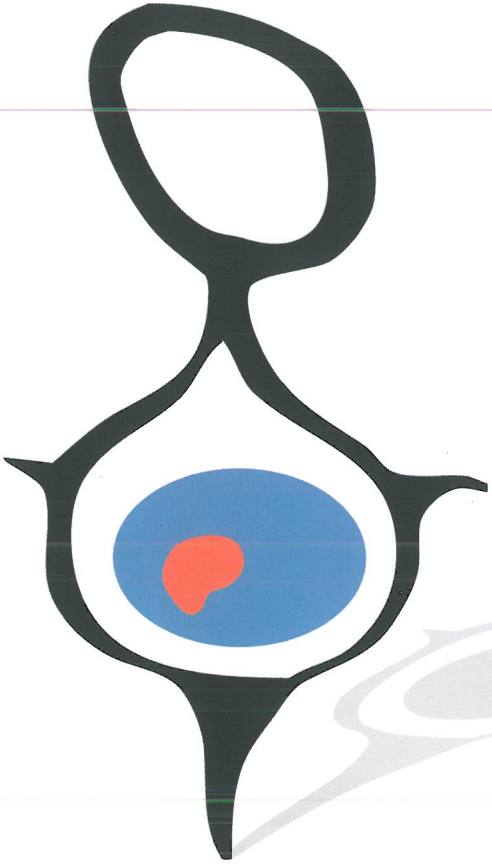

ag grupsigorta
www.avegsigorta.com.tr

ÇANKAYA
SİGORTA A.Ş.
48. YIL

8. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivaline katkılarınızdan dolayı teşekkürlerimizle.

8. Uçan Süpürge
Uluslararası Kadın Filmleri Festivali

Flying Broom International
Women's Film Festival

Kendinizi sinema keyfine,
sağlığınızı bize bırakın...

8. Uçan Süpürge
Uluslararası
Kadın Filmleri
Festivali

Medline
güvencesinde

medline
acil sağlık hattı
444 12 12

www.medline.com.tr

Merkez: ODTÜ Teknokent İkizleri, İnönü Bulvarı,
06531, Ankara
Telefon: (0312) 295 9000
Faks: (0312) 295 9494

Ankara: Anadolu Bulvarı, Çamlık Sokak 3,
Macunköy, 06370
Telefon: (0312) 591 0050
Faks: (0312) 591 0099
Yardım Masası: (0312) 295 9595

İstanbul
Halaskargazi Caddesi, 351 Kat:2
Şişli, 80220, İstanbul
Tel : +90 (212) 233 7667
Fax: +90 (212) 241 1312
Yardım Masası: (0216) 542 9000

info@tr.net
www.tr.net

TR.NET
TÜRKİYE'NİN İNTERNETİ

Kadın Filmleri Festivali
İnternet Hizmetleri Sponsoru

Bu ülkenin aydınlık insanları Size Cumhuriyet yakışır.

Cumhuriyet'le birlikte ücretsiz. Bayinizden istemeyi unutmayın.

Hayatın filmi...

Biz Sabah'ı, her gün bir yönetmenin titizliğiyle hazırlıyoruz.

Sanki hayatın filmini çeker gibi...

SABAH

Biz Türkiye'yiz

turkish
daily news
Turkey's first and only English daily
"peace at home, peace in the world" Kemal Atatürk

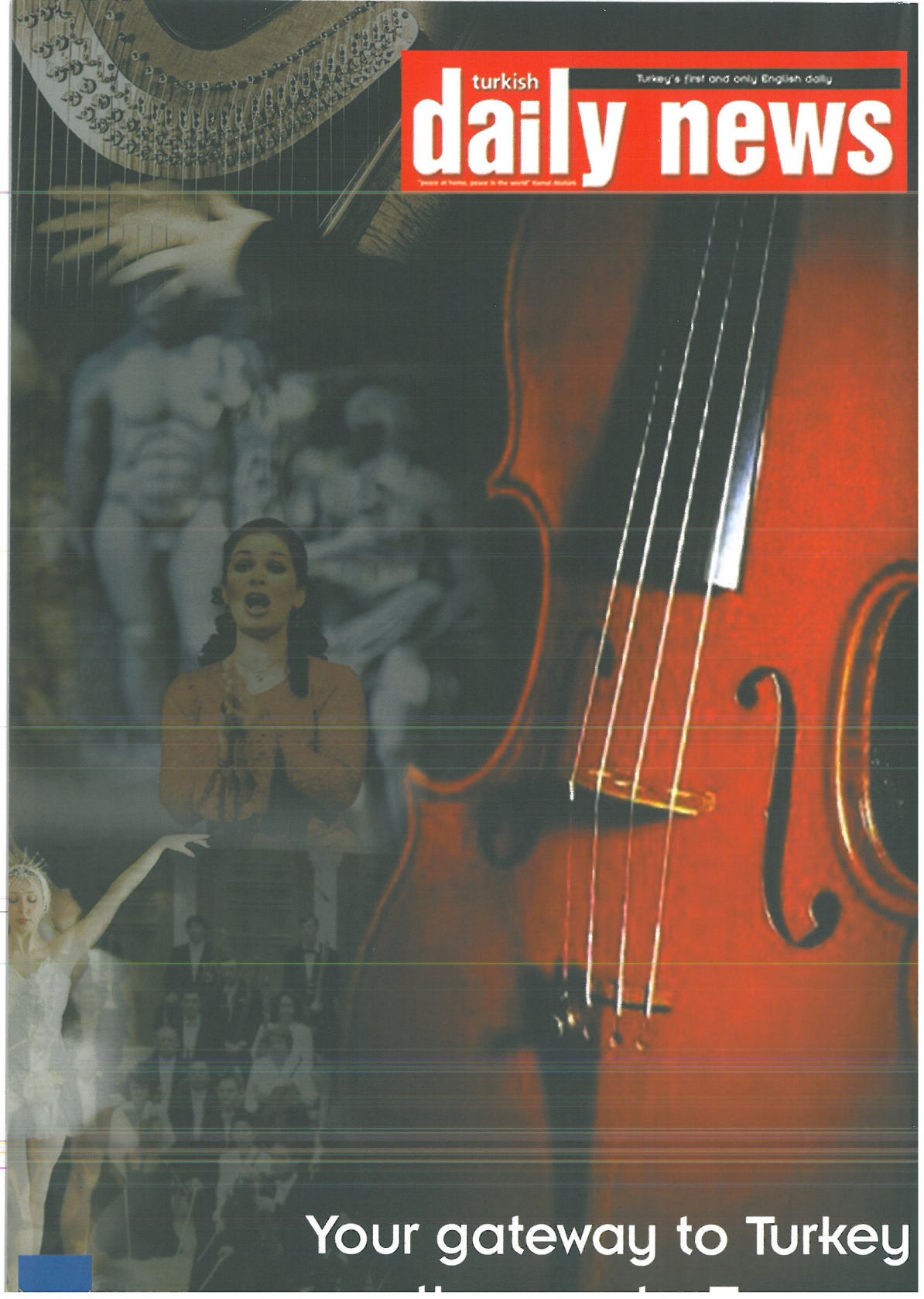

Your gateway to Turkey

VATAN OKURLARI
"ADAM GİBİ GAZETE"
OKUYOR...

ÇÜNKÜ VATAN SADECE "GAZETECİLİK" YAPIYOR. VE ÇOK İYİ YAPIYOR.

Kıyaslayın:
Böyle bir kadro başka hangi gazetede var?

Sadece 2 yıllık bir gazeteyiz...

Ama 2 yıldır
bütün önemli gazetecilik ödüllerini
sadece biz kazanıyoruz.

Çünkü, bu ülkenin,
"bağımsız gazetecilik yapabilen"
yegane genç, güçlü kadrosu biziz.

Çünkü, Türkiye'nin en güvenilen,
en beğenilen, en iyi
köşe yazarları da biziz.

Biz, deve kuşu gibi
başımızı kuma gömmüyoruz.

Çünkü üç maymunlar gibi,
"görmedim, işitmedim, söyleyemem"
diyerek gazetecilik yapmak
bizim kitabımızda yok,
anlayışımıza sığmaz.

Doğruları tarafsızca yazıyor, haber yapıyoruz.
Eleştirmek gerekiyorsa
tereddütsüz eleştiriyoruz.
Alkışlamak gerekiyorsa, alkışlıyoruz.
Çünkü bizim hiç kimseye takıntımız yok.

Çünkü, hiç kimseden çıkarımız,
hiçbir gizli hesabımız da yok.

Halktan kopmuyoruz ve
kimseden korkmuyoruz.

Her kesimde seviliyoruz,
her gün biraz daha yükseliyoruz...

Çünkü, biz
'Türkiye'nin Bağımsız Tek Gazetesi"yiz.

VATAN

Hatırlayın:
Türkiye'nin önce VATAN'da okuyup, öğrenebildiği yüzlerce haberden işte birkaç örnek...

SONSUZA
KADAR
SİNEMA

cine5

www.cine5.com

tv | com | radyo | mobile

aşktan ne haber?

Republica

Aşk temalı 8.Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali başlıyor.

CNN TÜRK
ilk bilen siz olun

DMC

Hollywood ve dünya sinemasından usta yönetmenlerin yapıtları... Festival gözdesi bağımsız yapımlar...

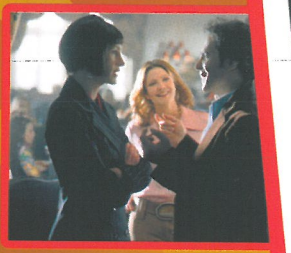

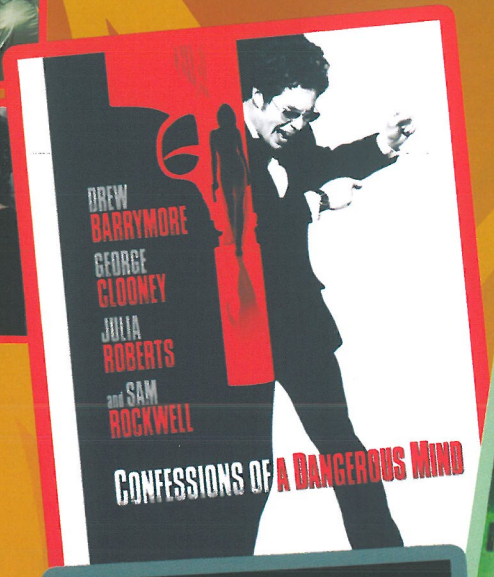

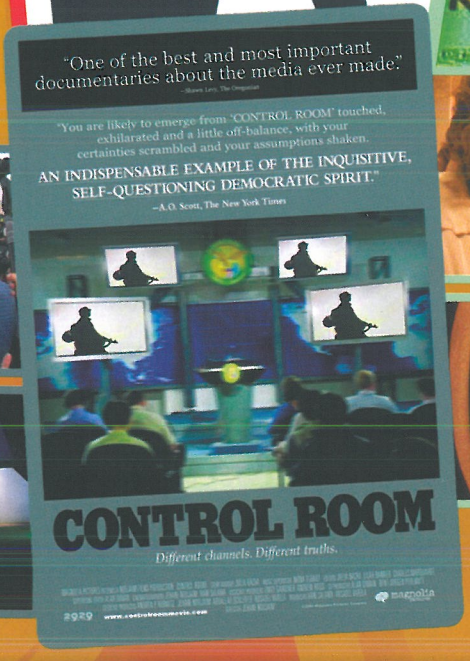

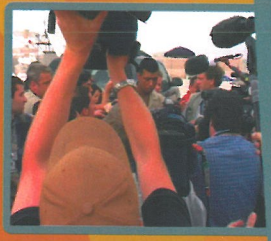

GOLD MAX

"Tüm zamanların ve dünya sinemasının en iyileri"

HEMEN ARAYIN!
(0212) 473 72 72

DIGITURK

EN PRESTİJLİ FESTİVALLERİ
SİZİN İÇİN İZLİYORUZ
SKY
TURK
HER ZAMAN, HER YERDE

Siz hangi taraftan bakardınız?

tv8 tüm festival katılımcılarına iyi seyirler diler...

tv8

Sizin için...

MNG

dilini tutamayan sinema dergisi...

altyazı

BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTESİ MİTHAT ALAM FİLM MERKEZİ sunar
ALTYAZI © AYLIK SİNEMA DERGİSİ
YAYIN DANIŞMANI MİTHAT ALAM İMTİYAZ SAHİBİ YAMAÇ OKUR
GENEL YAYIN YÖNETMENİ FIRAT YÜCEL YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ NADİR ÖPERLİ
İÇERİK KOORDİNATÖRÜ BERKE GÖL YAYIN KURULU SENEM AYTAÇ ZEYNEP DADAK
ÖVÜL DURMUŞOĞLU BERKE GÖL ENİS KÖSTEPEN YAMAÇ OKUR NADİR ÖPERLİ ELİF REFİĞ
FIRAT YÜCEL GRAFİK TASARIM ESER YAZICI BÖLÜM EDİTÖRLERİ İBRAHİM TÜRK
ŞÜKRAN YÜCEL DENİZ BUGA MÜJDE YAZICI ŞAHAN YATARKALKMAZ SARP OKUR KEMAL URAL
FOTOĞRAF MUAMMER YANMAZ DENİZ ZERİN İLÜSTRASYON ÖZLEM ÖZLER WEB SİTESİ ALPTEKİN ÜZEL

altyazi@altyazi.net www.altyazi.net

...in tek "star" dergisi

MERKEZ DERGİ GRUBU

dilini tutamayan sinema dergisi...

altyazı

BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTESİ MİTHAT ALAM FİLM MERKEZİ sunar
ALTYAZI © AYLIK SİNEMA DERGİSİ
YAYIN DANIŞMANI MİTHAT ALAM İMTİYAZ SAHİBİ YAMAÇ OKUR
GENEL YAYIN YÖNETMENİ FIRAT YÜCEL YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ NADİR ÖPERLİ
İÇERİK KOORDİNATÖRÜ BERKE GÖL YAYIN KURULU SENEM AYTAÇ ZEYNEP DADAK
ÖVÜL DURMUŞOĞLU BERKE GÖL ENİS KÖSTEPEN YAMAÇ OKUR NADİR ÖPERLİ ELİF REFİĞ
FIRAT YÜCEL GRAFİK TASARIM ESER YAZICI BÖLÜM EDİTÖRLERİ İBRAHİM TÜRK
ŞÜKRAN YÜCEL DENİZ BUGA MÜJDE YAZICI ŞAHAN YATARKALKMAZ SARP OKUR KEMAL URAL
FOTOĞRAF MUAMMER YANMAZ DENİZ ZERİN İLÜSTRASYON ÖZLEM ÖZLER WEB SİTESİ ALPTEKİN UZEL

altyazi@altyazi.net www.altyazi.net

Türkiye'nin tek "star" dergisi

Her zaman okunacak, her zaman saklanacak dergi

kentle ilgili

her şey

bilgi ve
abonelik için:

l'ajans

cinnah caddesi 29/a1
çankaya - ankara
427 8438 • 427 8439
faks 427 8428
harita@i-ajans.com

radyoODTÜ
10 yaşında...

Aşkın yolu birdir...

Radyo ODTÜ,

8. UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ'ne

destek veriyor! Tüm kalbiyle...

dwt | marcialina

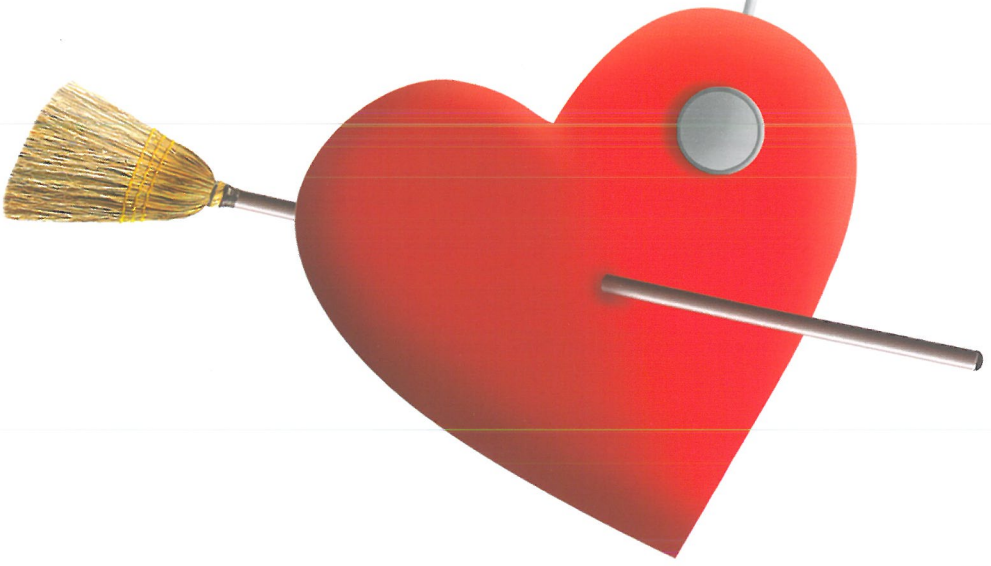

8. UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ BASIN SPONSORU

radyo odtü 103.1

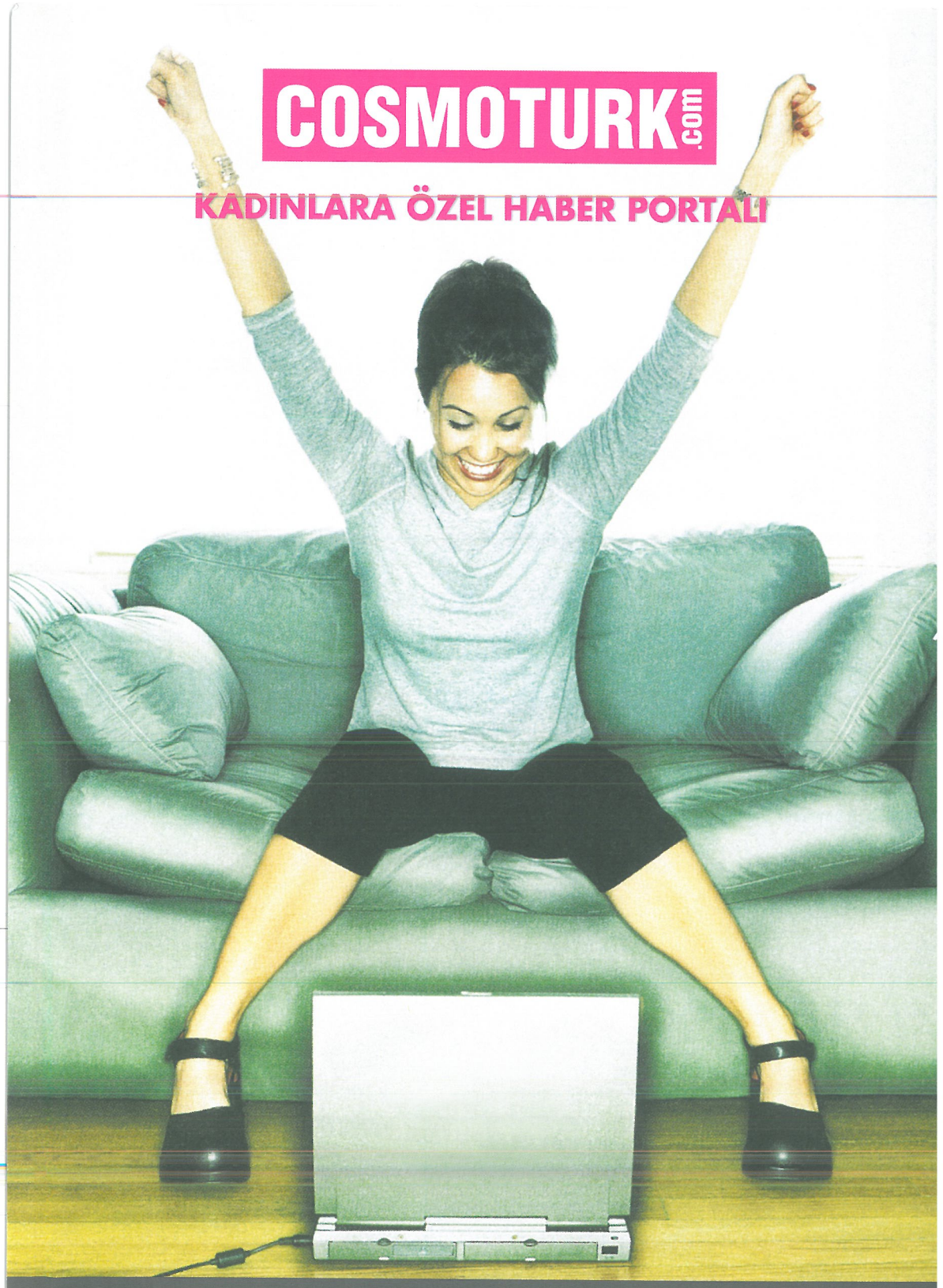
COSMOTURK.com
KADINLARA ÖZEL HABER PORTALI

YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN İTALYANCA
ITALIENSK FÖR BEGYNDERE

ÖLÜM PROVASI
ODISHON

BEBEKLER
DOLLS

GÜMÜŞ ŞEHİR
SILVER CITY

YÜREĞİMDE BİR DELİK
ETT HÅL I MITT HJARTA

DAYANILMAZ AŞK
ENDURING LOVE

MELEĞİN DÜŞÜŞÜ
ANGEL'S FALL

TEZ
TESIS

KARANLIK YOLCULUK
DONNIE DARKO

İPLER
STRINGS

ŞİŞİR BENİ
SUPER SIZE ME

BUZDAN HAYALLER
NOI ALBINOI

KASET
TAPE

BOŞ EV
BIN JIP

BENİMLE EVLENİR MİSİN?
CASOMAI

Bir Film, dünya sinemasının en seçkin örneklerini festival izleyicileri ile paylaşmaktan gurur duyar.

ŞEYTANA KARŞI
ONDSKAN

KARANLIK SIRLAR
JANGHWA HONGREYON

KARŞI DAİRE
O OUTRO LADO DA RUA

KAYIP ARANIYOR: DEBRA WINGER
SEARCHING FOR DEBRA WINGER

YENİDEN SEV BENİ
RECONSTRUCTION

11 EYLÜL
SEPTEMBER 11

FEDAKAR KIZ
SAMARIA

GERİ DÖNDÜLER
LES REVENANTS

KISA VE ACISIZ
KURZ UND SCHMERZLOS

DAİMA LILJA
LILJA 4-EVER

BANKA : KELEBEK ETKİSİ
THE BANK

TEMMUZ'DA
IM JULI

1FİLM

ISSN: 1305-4
SEKANS
Sinema Kültürü Dergisi
DOSYA: SİNEMA
Savaşın Sinem
SEKANS
www.sinadost.org